

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 407

Setmana del 12 al 18
de juliol del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"El positivisme jurídic
actual nega el
fonament transcendent
de la llei, reduint allò
ètic a allò legal, i
relativitzant-ho en
l'arena esponjosa dels
partits i de les
eleccions."

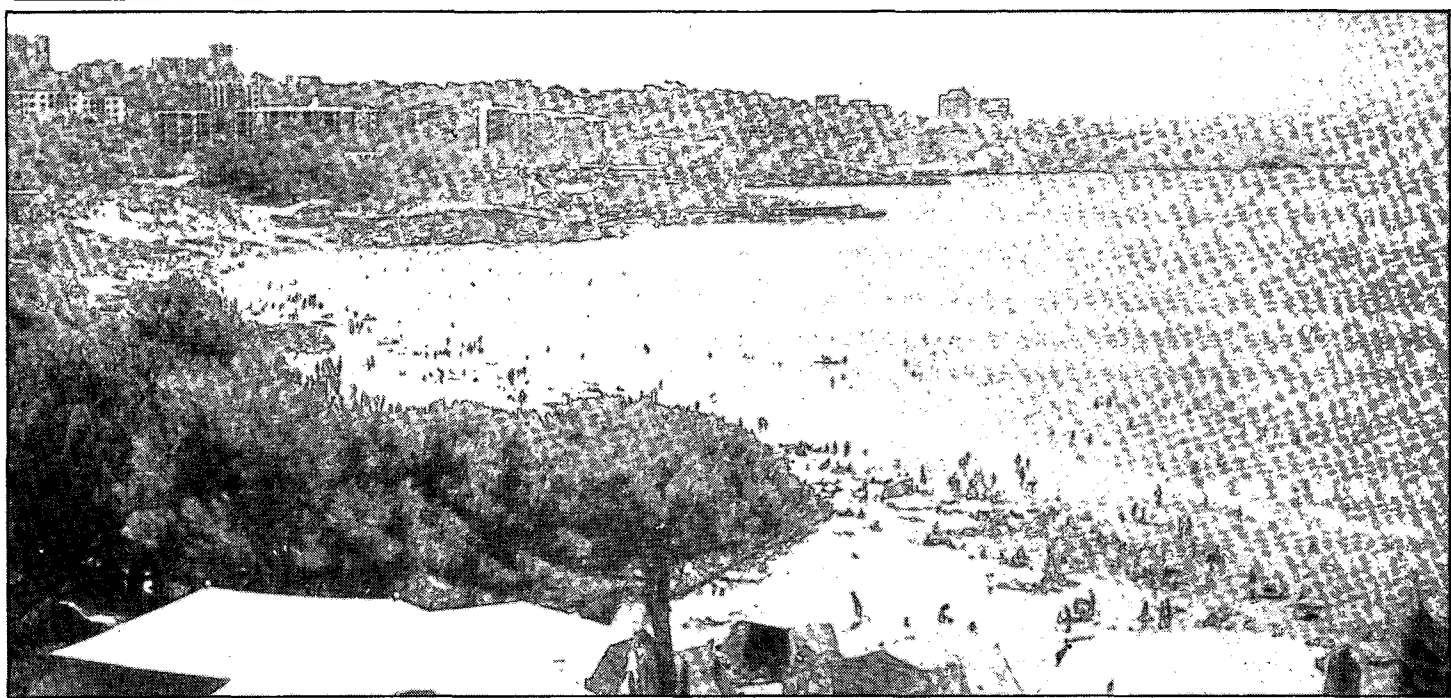
Jesús Iribarren

AFINANT

El Carmel

JOAN JARQUE i
JUTGLAR

Pel qui coneix Terra Santa, tant si ha tingut la sort d'anar-hi com si li és familiar per la lectura de l'Escriptura, la muntanya del Carmel és ben diferent de les altres muntanyes bíbliques. Ho és físicament, sens dubte, però sobretot per la seva significació espiritual. El Sinai, en la solitud del desert, s'imposa legislant; Sió és l'estança que Déu s'ha triat per bastir-hi la ciutat de la lloança i del sacrifici; la muntanya de les Benaurances és on s'ha mostrat la benignitat del Salvador; el Tabor és la promesa de la victòria dels fills en el Fill... El Carmel, esplèndid com la vall del Saron als seus peus, és alhora el camp del combat interior —la tria entre Jahvè i Baal—, i el recer de la súplica confiada malgrat la sequera pertinaç. És el paradigma del creient a qui tot li és donat per gràcia però no li és estalviat l'esforç personal. Per això Maria se n'ha fet la Mare per infantar-nos-hi

El Dr. Jaume Camprodon, bisbe de Girona, dirigeix un missatge als turistes

Que el turisme meni a la fraternitat

GIRONA.—En el tradicional missatge que el bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon, dirigeix als turistes i als treballadors temporers, es fa esment a la gran oportunitat que això comporta en el camí del coneixement mutu.

"El descans i l'esplai que veniu a cercar, diu el bisbe, i que contribueixen a millorar la nostra economia o el treball que hi trobeu, són factors concrets i condicionants de la vostra presència; tanmateix és de desitjar que ens motivï també una visió més àmplia i una actitud més de fons com és l'an-

hel de fraternitat, la qual s'incrementa i s'aferma a través de la coneixença mútua."

Finalment, als creients catòlics els fa memòria que ens trobem en ple Any Marià. "El nostre país està teixit per la llum de parròquies i ermites dedicades a la Mare de Déu, situades tant a les comarques de marina com en les de muntanya. Us invito a visitar-ne alguna en les hores de lleure. Hi trobareu una font de repòs i d'energia en el camí de fidelitat a Crist."

El Dr. Jubany va presidir els funerals

Mort del P. Serafí Alemany, un home que estimava l'Església

BARCELONA.—El propassat dijous dia 2 de juliol, se celebrà a la basílica de la Mare de Déu de la Mercè l'acte exequial pel fins ara rector de la parròquia, el pare Serafí Alemany, C.O., la mort del qual ha estat molt sentida a tots els àmbits de l'arquebisbat de Barcelona.

Presidí la concelebració el cardenal-arquebisbe, doctor Narcís Jubany, el qual en l'homília féu ressaltar les grans virtuts del difunt amb qui l'uniien llaços de fraterna amistat, recordant que havien estat ordenats sacerdots a Comillas (Santander) el mateix dia, junt amb el bisbe auxiliar doctor Daumal. Explicà com el pare Alemany escollí l'escola de vida de Sant Felip Neri per desenvolupar el seu apostolat.

Poc temps faltava per celebrar les seves noces d'or sacerdotals.

Com diu sant Pau al començament de la carta als Efesis, ell "havia viscut el misteri de l'Església", i havia "estimat l'Església". Els seus darrers anys de vida els havia esmerçat en l'administració d'aquesta parròquia de la Mare de Déu de la Mercè, i en aquests moments formava part de la Comissió de l'Any Marià durant el qual coincideix el centenari de la coronació de la Mare de Déu de la Mercè, efemèride de la celebració de la qual preparava il·lusionadament. També ressaltà la seva tasca com a director espiritual.

L'acte de les exèquies conclougué amb el cant dels Adéus.

L'Església
catòlica i el
Govern
socialista a
Espanya

Pàg. 3

Tallers
d'oració

Centrals

EDITORIAL CASALS, S. A.

presenta:

“CATÁLOGO DE VÍDEO-FILMS”

CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS

EL CINE:
ESPECTÁCULO Y EVASIÓN

HISTÒRIC

AVENTURES

COMÈDIA

FANTASIA
INFANTIL

EL CINEMA
ESPECTACLE
I EVASIÓ

WESTERN

MUSICAL

CIÈNCIA
FICCIÓ

BÈL·LIC

1 000 títols
seleccionats
per a gaudir-los
en família.
Classificats per
«gèneres»
i per «estrelles»

¿Tots els aficionats són capaços de triar d'entre el munt
de videocassettes que ofereix el mercat?

Un especialista del tema, JOSEP M. CAPARRÓS LERA, ha redactat aquest Catàleg per tal d'informar
l'espectador perquè la visió de les cintes no sigui simplement un consum sinó un entreteniment cultural
i formatiu.

● 488 pp, 13×18 cm, 500 pts.

Us prego que m'envieu el CATÁLOGO DE VIDEO-FILMS.
Edició només en castellà.

Exemplars Nom

Adreça

Forma de pagament:

- ☐ Adjunto taló nominatiu.
☐ Contra reembors.

Editorial Casals, S. A. Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13

EDITORIAL CASALS, S. A.

MATERNAL - PRE-ESCOLAR - EGB - BUP

TOTS ELS CURSOS I TOTES LES MATÈRIES

Casp, 79. 08013 Barcelona. Tel. 232 37 13

EDITORIAL

La llei del pèndol

El moviment pendular és propi de la vida. Tot allò que és vivent es mou en l'alternança de moments d'acció i moments de repòs. Els comportaments humans no escapen a aquesta llei universal. El problema rau que en l'home, com a tal, i en tot allò que és específicament humà, la "naturalesa" no actua com a reguladora automàtica d'aquest beneficiós vaivé vital. La saviesa popular diu que "a cada canvi es perd un llençol". I l'experiència ho confirma. No hi ha res a fer. Els homes no ens podem conformar a "viure naturalment". Arrelats en la naturalesa, en tantes coses semblants a ella, envoltats i embadalits per ella, la transcendim, per bé i per mal, fent-nos creditors de mèrit o de blasme. Quan ens comportem "només naturalment" deixem de fer-ho "humanament" perquè l'home no és "només natura", és també i principalment "cultura". Cultura física, cultura dels sentits, cultura de la interioritat... cultura de l'esperit.

En aquest temps de vacances caldria que tots tinguéssim ben present aquesta llei del pèndol humà. Seria bo que el canvi beneficiós del negoci a l'oci, del deure al lleure, no ens fos una ocasió de pèrdua sinó de guany. N'hi hauria prou que recordéssim aquell mot de les escoles de la nostra infantesa: la recreació. Era ben encunyat aquell mot. L'home necessita constantment recrear-se. Però essent un ésser lliure i responsable aquesta necessària recreació no li serà donada de franc. L'haurà de pagar al preu del seu albir, escollint allò que el regenera i refusant allò que el degrada.

D'aquesta llei del pèndol no n'està tampoc exclòs el comportament cristià. Déu ni do si l'hem experimentada tots plegats d'uns anys ençà! Quants han estat víctimes del miratge que establia una equació —falsa— entre el canvi i el progrés. Hem passat de la devoció a la celebració; i alguns s'han trobat amb celebracions que no nodrien la pietat. Hem abandonat l'apostolat i ens hem reclòs en ghettos. Volíem evangelitzar els ambients i amb prou feines si algú ens fa cas.

Ara s'insinua —inevitable— el moviment de retorn. I el perill d'involució, que algú ja ha denunciat, és seriós. Altra vegada, el progrés no se'ns donarà d'escreix. El simple vaivé no ens farà pas avançar vers un cristianisme més viu, més evangèlic. S'imposa la reflexió, personal i col·lectiva. La tria assenyada —avui se'n diu el discerniment— entre la palla i el gra, per a saber reconèixer allò que era bo d'abans, i que potser hem perdut, i allò que és bo d'avui i que no hauríem de perdre.

La pausa "natural" del temps de vacances ens hauria de ser una ocasió per a tots, fidels, parròquies, associacions, moviments per a "recrear" també el nostre comportament cristià. La regla d'or la trobarem, on sinó?, a l'Evangeli: Mateu, 13,52. Preneu-lo, cerqueu-lo i llegiu-lo. Serà el primer exercici espiritual d'aquestes vacances.

L'Església catòlica i el Govern socialista a Espanya

De les declaracions del cardenal Suquía a YA, publicades el 29 de juny proppassat, en glossaré la resposta a una pregunta sobre la Comissió Mixta Bisbes-Govern. El cardenal-arquebisbe de la diòcesi Madrid-Alcalà i president de la Conferència Episcopal Espanyola, diu així: *Però passa que aquesta Comissió no funciona —ho he dit altres vegades— perquè no hi ha confiança mútua. No es fa cas d'allò que es diu o d'allò que es parla: el Govern segueix després el seu camí i nosaltres veiem que no som atesos o escoltats. D'una manera o altra cal que es trenqui aquesta desconfiança. El diàleg exigeix confiança i la confiança exigeix serietat, credibilitat.*

A mirar d'escodrinar l'arrel d'aquesta desconfiança s'adreça aquest article, intentant contribuir amb la millor intenció, si bé es possible que erri, a dissipar la desconfiança mútua.

Per part de l'Església catòlica, si més no des de l'època del cardenal Tarancón, ha estat la de reconeixement de l'autonomia d'allò temporal, i, en concret d'allò polític, alhora que s'acceptava de bon grat el principi de la llibertat religiosa, tot d'acord amb les directrius emanades del Concili Vaticà II. En tot el procés de la transició a la democràcia, i fins ara mateix, no s'ha vist ni una sola ingerència de l'Església en l'esfera d'allò estrictament polític, com ho hauria estat el patrocini eclesial a un partit polític o l'orientació del vot vers un o altre sentit.

L'Església ha apel·lat a la consciència dels catòlics quan alguna actuació política xocava obertament amb allò que ella entén que són principis morals, no solament de moral religiosa, sinó de moral natural. Aquest és el cas de la despenalització de l'avortament. A això hi té dret precisament en virtut del principi de llibertat religiosa, emparat per la nostra Constitució, que no restringeix la llibertat a l'àmbit d'allò exclusivament privat o personal, sinó a fer sentir la seva veu —amb l'autoritat moral que té— en l'àmbit de la ciutat secular.

JOSE JIMENEZ BLANCO
Catedràtic de Sociologia

Un altre govern no socialista, com el d'UCD, també hagué d'escoltar la veu de l'Església en la qüestió del divorci. Però mai aquesta veu no ha coaccionat a ningú com acaba de dir el cardenal primat de Toledo, a diferència d'altres temps, que pertanyen al passat.

I és aquesta la qüestió: el Govern socialista desconfia de l'Església, perquè continua pensant que és l'Església d'altres temps —el PSOE no és tampoc el partit d'altres temps—, i no es reconeix que l'Església catòlica actual no demana per si mateixa més llibertat que la que exigeix per a les altres confessions, i en aquest sentit té el mateix dret que qualsevol altra a la llibertat d'expressió. Que allò que ha de dir en certes ocasions —en les quals res no interfereix el procés polític pròpiament com a tal, sinó en mesures legislatives aïllades que afecten a qüestions medul·lars de la societat, com el dret a la vida o l'estabilitat de la família— fent ús només de la seva autoritat moral no plagui al Govern socialista, això té a veure amb la seva propensió a considerar-se posseïdora de la veritat, i mirar d'imposar-la. Això no és democràtic. En aquest sentit, l'Església catòlica actual és més oberta al diàleg sincer que el Partit Socialista. Les coses són així. Però mentre el PSOE pretengui monopolitzar la veritat i imposar-la, i faci emmudir qualsevol veu dissident, no hi haurà base per un diàleg ni amb l'Església ni amb cap altra institució de la societat espanyola. Heus ací l'arrel de la desconfiança: el PSOE continua tractant l'Església catòlica des de "tics" anticlericals que rellisquen sobre el que és, en realitat, l'Església actual.

Per part de l'Església, la desconfiança respecte del Govern socialista em sembla que es nodreix dels evidents intents de descristianització que llancen des dels

mitjans públics o afins a ell. El soccavament continu dels principis de la moral cristiana, la ridiculització de les autoritats eclesiàstiques, començant pel Papa, sense oblidar la conducta personal que despleguen alguns dirigents de la classe política, que en qualsevol societat tenen un deure elemental d'exemplaritat. ¿No és, si més no, un gest poc amistós per a l'Església l'enviar com ambaixador davant del Vaticà un agnòstic, que, a més, és autor d'un llibre sobre el cristianisme primitiu, no solament exempt de comprensió, sinó testimoni d'absoluta ignorància?

Els corresponsals a Itàlia i altres llocs que només informen d'escàndols financers, contestacions als viatges i als documents del Papa, fent-se ressò de vulgars calúmnies i no saludant ni amb la més lleu lectura la totalitat dels textos, en els quals sens dubte hi ha condemnes, però també comprensió, de la qual mai no es parla? ¿Com ha d'interpretar l'Església l'encalçament *de facto* a l'ensenyament religiós en centres de l'Església o fora d'ells? De totes aquestes coses només es pot deduir la "desconfiança mútua".

Cal acabar amb aquesta situació. Primer, reconeixent el veritable rostre de l'Església actual, disposada al diàleg, però amb la contrapartida de la credibilitat governamental, eliminant actituds inamistoses. Segon, escoltant i parlant, per complir després la paraula donada, en lloc de cercar només una operació d'imatge —la Comissió Mixta Bisbes-Govern es reuneix—, per, tot seguit, ferir-la amb tots els mitjans al seu abast. Tercer, per part de l'Església, fent valdre la seva autoritat moral —sense coaccions de cap mena—, però amb tota l'energia, perquè a l'Església li correspon de parlar oportunament o inoportunament. Quart, la societat espanyola entenen que la democràcia significa el respecte a tothom, majories i minories, i més quan l'Església continua essent majoritària.

(De YA)

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

On desemboca?

Homes-puça en deia Aristòfanes. Nosaltres en diem arrossaires, o gorrers, o vividors, o corcs, o sangoneres. Són, amb petites diferències, aquells homes que xuclen la sang dels altres per viure a la seva esquena. A l'antiga Roma, hi havia els *clientes*, una mena d'homes que no eren ben bé la mateixa cosa, però poc se'n faltava. També se sol dir paràsit, un mot prou ample, a qui viu a despeses d'altri o arrapat a ell. Parlant fi, el paràsit menja per cortesia gràcies a les barretades que prodiga. D'això mateix, però no tan finament, en diem menjar de gorra. A voltes són les pallassades que distreuen els encaparrats allò que els obre portes i camins de subsistència. De vegades són fins i tot grosseries de les més grosses. He perdut el fil! On desemboca, tot això? M'ho sembla endevinar, però no goso dir-ho!

MIQUEL ESTRADÉ

La Unió Catalanista fou l'entitat mare del catalanisme conservador de finals del segle XIX. Constituïda el 1891, l'acte més important que realitzà fou la reunió de l'Assemblea General de Delegats a la ciutat de Manresa el 1892, on s'aprovaren les anomenades "Bases de Manresa", el programa polític a desenvolupar en els anys següents. La disposició transitòria a la Base 1ª propugna el manteniment del concordat llavors vigent però preveu l'adaptació progressiva de l'Església catòlica catalana al nou ordre polític regionalitzat que es predica per a tot l'Estat espanyol. D'altra banda, es legitima —com a punt de partida d'una línia d'actuació futura— la presència de l'Església jeràrquica i del catolicisme dins la societat catalana i dins el moviment catalanista. Calia que l'Església catòlica, que havia tingut una incidència notable en el decurs de la Renaixença, pogués desenvolupar-se en plena llibertat a Catalunya i que l'Estat espanyol estructurat sota els motllos del centralisme liberal no impedís la seva actuació. D'aquesta manera, podem concloure que un dels aspectes més rellevants per als assembleistes de Manresa fou reconèixer un àmbit específic de protagonisme de l'Església catòlica i garantir la influència ideològica i estratègica del catolicisme en el catalanisme, organitzat en aquells moments de forma majoritària entorn de la Unió Catalanista.

La Unió Catalanista promocionà, així, un catalanisme d'inspiració catòlica. En aquest sentit, la seva proposta era ferotgement antimodernista i s'oposava a qualsevol plantejament de reivindicació catalanista que no tingués present la força directiva del ca-

La Unió Catalanista i la "qüestió religiosa"

JOAN LLUÍS PÉREZ-FRANCESCH
Professor de Dret Constitucional en la Universitat Autònoma de Barcelona

tolicisme. D'altra banda, defensà que el clergat prediqués en català i fos d'extracció catalana, per la qual cosa també calia dotar-lo de llibres pietosos i devocionaris escrits en llengua catalana, ja que d'aquesta manera el seu missatge arribaria més al cor del poble català, que havia de ser recristianitzat, o millor dit, havia de retornar a les seves arrels. Amb aquesta finalitat, la secció pastoral de la Unió Catalanista fomentà des de 1893, la publicació d'una col·lecció de textos de temàtica religiosa que quallà amb la "Biblioteca de Lo Català Devot", dirigida per Tomas d'Aquino Rigualt des de principis del present segle, que esdevingué un testimoni fruitós de responsabilitat pastoral assumida per l'entitat, la qual volia lluitar contra el procés de degradació de les pràctiques de culte en català i de les peculiaritats de l'Església catòlica a Catalunya. També hem de destacar: la "Proclamació catòlica a favor de l'ús de la llengua catalana en l'adoctrinament del nostre poble", escrit per Jaume Collell i dedicada als bisbes de Catalunya, llegida el 1893 en la festa inaugural de la restauració del

monestir de Ripoll; "La Tradició Catalana" de Josep Torras i Bages, publicada el 1892, on es reivindica una Església copartícep del moviment catalanista i on tanmateix es reivindica la pastoral en català; la pastoral del bisbe de Barcelona, Josep Morgades, publicada el 1900 sobre l'ensenyament de la doctrina cristiana i la predicació en llengua catalana.

La defensa d'unes estructures autòctones per a la vida religiosa, manifestada en diferents Assemblees de la Unió Catalanista foren també elements de referència per a l'actuació catalanista en el difícil entre-dos-segles. Mostra d'aquesta idea és el debat que es produí a les Corts espanyoles arran de la pastoral del bisbe Morgades que acabem d'esmentar. Es feren crítiques molt dures a les "Bases de Manresa" i a l'actuació catalanista de clergues i fins i tot de bisbes. Com ha dit recentment Joan Bonet i Baltà: "Si els poders centrals atacaven les Bases de Manresa al Congrés i al Senat de Madrid era perquè sabien que com una part integrant del seu nacionalisme reivindicatiu i programàtic i de l'ideari de les seves personalitats, havia eixit la viva consciència de patriotisme religiós que exigia que en la nostra Església particular existissin bisbes de la terra, i catequesi, predicació, llibres de pietat i mitjans d'evangelització segons la nostra catalanitat."

La Història de la Unió Catalanista ens presenta, en fi, un balanç força positiu en la lluita per la reivindicació d'una Església viva i lligada al país, des d'un nou model d'intervenció social —l'afiliació al catalanisme— i des del foment de les esglésies particulars al compàs del regionalisme catòlic.

L'home està aconseguint fites insospitades en avenços tècnics i científics. S'ha avançat més en 25 anys que en tot un segle. I en un segle més que en cinc segles passats. Les possibilitats tècniques i científiques aplicades a la medicina i les comunicacions abasten zones d'impensada tecnologia.

Però l'home davant la preponderància tècnica, hauria de seguir pensant que és el rei de la creació i que no ha pogut defugir la seva condició essencialment humana. Quasi tots els avenços científics donen a entendre una capacitat il·limitada per arribar a impossibles. Però en aquest desenvolupament l'home no assoleix íntimament, en esperit adequat, la simbiosi tècnica i científica. És a dir, la dicotomia home-ciència no marxa paral·lelament en una correlació d'autèntica reciprocitat. Els mateixos inventors alentats

per llurs treballs obliden quasi sempre que tota la troballa tècnica, tota progressió científica, és un do de Déu vers l'home i el proïsme i, per tant, un motiu de joia espiritual i un goig plaent de fe.

A través dels segles, el desenvolupament humà és un fet positiu que millora les condicions de vida, bé que de vegades hem creat un entorn més hostil al mateix home. Mentre es progressa en multitud de fronts, la naturalesa perd, gradualment, el seu autèntic encuny d'equilibri ecològic i les pautes originals de sol, aire, aigua, flora, fauna i clima, sofreixen una evident degradació arreu del món.

Una creació il·limitada de recursos tècnics i científics, pot conduir la humanitat a unes condicions de dependència i, àdhuc, de submissió irreversible. El progrés per si sol no és cap progrés. Hi ha símptomes que el desenvolupament humà pot matar de fet la

Ciència i fe

PERE VIVES

llibertat de l'home. Llavors s'esvaeix la confiança que la ciència, la tecnologia han d'estar sempre per servir l'home, no per anular-lo.

Des de la transmutació del nucli atòmic, passant pels trasplantaments d'òrgans, fins a la microprocessadora, tot avenç científic té una relativitat en comparació amb la meravella de l'home. La veracitat del saber científic i tècnic és solament una part de la contrastació humana. El principal criteri de la validesa científica, correspon a una coherència divina, a una comunicació íntima home-Déu.

Vet aquí, doncs, el perill que representa per a la humanitat, pel mateix home, l'intent d'inventar,

el desig de nous desenvolupaments tècnics, sense veure-hi la mà "ab initio" del Creador.

Si l'home endevina només el futur tècnic-científic pel sol desig de millorar, s'haurà produït una mutació profunda i malaurada de l'autenticitat de l'ésser, com a individu i com a pensament creador.

Estem per la ciència i la tecnologia en totes les seves manifestacions, però que no comportin una modificació ni degradació del hàbitat humà i, sobretot, que no desbarrelli ni modifiqui l'essència del rei de la creació. Cal avançar, sí, però definir, conjuntament, la realitat de pensament i voluntat per cercar nous motius de coneixement i de perfecció espiritual.

Einstein va dir: "els científics s'han retirat massa temps al temple de la ciència sense preocupar-se de la resta" i això expressat per un home agnòstic, però d'un in-

tens carisma humà i d'una raó científica inqüestionable, palesa el gran buit que deu sentir tot home de ciència davant l'esdevenidor d'una vida sense motivacions espirituals. Aquest neguit moral del gran savi, féu dir-li també: "aquell qui un sol pensament li permet d'obtenir una visió més profunda dels eternals secrets de la natura, és que ha rebut una gràcia considerable". Tota una missiva d'enriquiment humà.

L'home davant el repte tècnic-científic ha d'esgotar tota la seva reflexió i realitzar-se plenament en les conquestes aconseguïdes. L'home ha estat, és, i serà sempre, un present immutuable. L'home no pot dubtar entre una llibertat finita a una essència creadora. Cal recordar aquí l'apoteigma de C. Foucauld: "L'origen de l'home és Déu mateix i, per tant, la mort de Déu porta en definitiva la mort de l'home."

ARA MATEIX

Tres Llibres ⁽²⁾

"Tardor" de Rovira Tenas o el canvi de mentalitat

J. CARRERA PLANAS

esdevenen, a mida que avança l'obra, simples punts de suport per al discurs de l'autor.

Aquest discurs comprèn quatre parts: "temes espirituals", "temes pastorals", "una dèria anomenada Església" i "pastoral missionera". Val a dir que la distribució de la matèria no és rígida i l'autor passa sovint de l'una a l'altra. El lector s'adona aviat que allò que l'autor desitja comunicar-li depassa qualsevol esquema. La seva riquesa i varietat fa pensar en possibles obres d'assaig no nades que, de moment, han estat abocades, en germen, aquí. Les referències al monofisme i a la mentalitat albigea que l'autor creu retrobar en alguns fenòmens actuals mereixien un bon estudi que no decurés, per cert, la possible influència de moviments espirituals molt més propers i, per tant, d'eficàcia més versemblant. La dialèctica fe-religió, els enraonaments de mossèn

Roureda sobre la perfecció, la Trinitat, Crist Rei, el laïc, tan plens de suggeriments i d'aplicacions a la realitat més actual són altres petites unitats dins aquest gran conjunt. I molts temes més, encara.

L'obra de Rovira Tenas representa, en el programa eclesial dels nostres dies, el canvi de mentalitat que associem al Vaticà II però que comença abans. Gosaria dir que allò que respira no és només canvi, sinó també contestació. Una contestació precoç, per un cap, i allargassada, per l'altre. La precocitat li dona —ultra el valor de la intuïció del futur— una certa esbarriada d'elements que les generacions posteriors han classificat amb més rigor: l'escoltisme, la HOAC de Rovirosa, els cursets de cristiandat, el laïc dels moviments apostòlics juvenils... Un cert allargassament de la contestació el notem en temes com baptisme i conversió, la sacramentalització i, en general, tot el capítol de la pastoral missionera. Són, evidentment, qüestions encara problemàtiques, però la rigidesa amb què eren plantejades ara fa quinze anys ha flexionat i la pràctica pastoral hi cerca avui una sortida més matisada, més gradual i més propera al sentiment popular.

El gran servei de "Tardor" és deixar constància no només d'un pensament sinó, sobretot, d'una lluita sovint dolorosa i incompresa per a avançar contracorrent. Un pensament i una lluita que no podem ignorar ni deixar de considerar la reflexió teològica post-moderna i la pastoral post-progressista, si volem fer via cap endavant sense marrades.

A mig camí entre les memòries i l'assaig, aquest llibre de l'amic Rovira Tenas és un breuari dens i vehement dels afanys i de les idees que han mogut l'acció del seu autor al llarg de més de cinquanta anys. Idees i afanys que ell ens fa arribar, naturalment, amb el segell de la seva personalitat, però que són també, substancialment, els de la franja més lúcida de la seva generació.

L'obra es descabdella seguint el fil d'un diàleg entre l'autor i un tal mossèn Gotmar Roureda, capellà retirat, fill de Leviciutat. Un vel literari que si és prou espès per a salvar la modèstia de l'autor, també és prou minso perquè puguem reconèixer a contra llum els homes i els indrets reals...

Arrenca de lluny: un seminari d'abans de la guerra, on l'ambient era pagesívol —no sempre en el millor sentit del mot—, on la disciplina era considerada el primer valor i els superiors, tanmateix, eren plens de bonhomia, i on el professor de filosofia parlava d'"aquest pobre Kant"... Després vé el daltabaix de 1936 i el pare d'en Roureda, un obrer senzill "tan explotat com ho podien haver estat els altres obrers" és assassinat amb dos trets disparats en nom dels "defensors del poble oprimat". Acabats a França els estudis i finalida també la guerra, mossèn Roureda comença el seu ministeri en un raval obrer. El llibre ens anirà fent saber els principals avatars de la seva història fins avui, amb nombroses anècdotes i referències, massa poc acompanyades de dates exactes. I és que l'assaig acaba menjant-se les memòries que

CATALUNYA

Devolució del patrimoni confiscat a les cooperatives catalanes

Les cooperatives catalanes rebran de l'Administració central uns 600 milions de pessetes en concepte de devolució del patrimoni que els van confiscar després de la guerra civil espanyola. El president de la Confederació de Cooperatives de Catalunya, Josep Rafeques, va manifestar que una comissió mixta, creada al mes de desembre de l'any passat, va avaluar que havien de rebre 1.500 milions de pessetes, però "al final es va arribar a l'acord polític d'indemnitzar-les amb 600 milions".

Rafeques va manifestar que les negociacions amb l'Administració van ser en alguns moments força difícils, "però al final es va resoldre un problema que ja feia cinquanta anys que durava i el resultat, encara que no és l'ideal, es pot qualificar de bo".

450 alumnes de FP podran fer pràctiques a la SEAT

Més de quatre-cents cinquanta alumnes de formació professional podran fer pràctiques al centre de formació professional de la SEAT a Barcelona i a les fàbriques

que té aquesta empresa a Barcelona, Martorell i el Prat de Llobregat gràcies a un conveni firmat per la Generalitat i el president de la SEAT, Joan Antoni Díaz. També s'ha firmat un conveni similar amb les Cambres de Comerç de Barcelona, Lleida i Girona.

Segons el conveni firmat amb SEAT, de moment s'hi incorporaran 156 alumnes, als quals cada curs se n'afegiran 156 més durant un període de tres anys. L'objectiu que es persegueix amb aquests convenis és alternar l'estudi dels futurs professionals amb els treballs en pràctiques per proporcionar als alumnes la capacitat adequada per exercir una professió. Per aquesta raó, el temps màxim de les pràctiques no pot superar les quatre hores diàries.

Hi ha la possibilitat que, una vegada finalitzat el període de pràctiques, alguns dels alumnes s'incorporin a la plantilla de l'empresa a partir del 1990. Per altra banda, els professors de formació professional també tindran l'oportunitat de formar-se a l'empresa SEAT en qüestions relacionades amb la tecnologia punta amb la finalitat que posteriorment puguin transmetre els coneixements adquirits als seus alumnes.

Durant el primer mes, el telèfon de la SIDA, rep més de mil trucades

El telèfon d'informació sobre la SIDA instal·lat per la Generalitat ha rebut mil trucades en el primer mes de funcionament, segons va informar el departament de Sa-

nitat. Quant a la procedència de les trucades, el 84 per cent són de la demarcació de Barcelona, i només se n'han rebudes 28 de Girona, 20 de Tarragona i 9 de Lleida. També s'han registrat trucades d'altres punts de l'Estat i 4 del Principat d'Andorra.

El 65 per cent dels comunicants eren homes i el 35 per cent, dones. Els motius de la consulta es poden distribuir de la següent manera: contagi, el 42 per cent; test cel·lular, el 18 per cent; familiars que conviuen amb el consultant, 4 per cent; i queixes, l'1 per cent. També hi ha gent que demana informació general, el 23 per cent; mesures preventives, el 5 per cent; documentació, el 3 per cent; o ajuda social, l'1 per cent.

El telèfon de la SIDA és el 339 87 56.

ESPANYA

No es varen corregir més de 100.000 errors del cens electoral

Almenys 100.000 persones figuren inscrites per duplicat en el cens electoral, la qual cosa implica el risc que hagin pogut votar dues vegades en les eleccions del 10 de juny. L'Institut Nacional d'Estadística (INE) detectà aquests errors, però no els va corregir, com tampoc va introduir els milers de reclamacions d'espanyols residents a l'estranger. L'INE afirma no haver tingut temps per corregir aquests errors i per detectar-ne d'altres de possibles, pel retard

amb que els ajuntaments elaboraren els seus padrons. La planificació del nou cens es va veure també desbordada perquè l'INE havia previst que només seria necessari renovar el 15 per cent de les dades pel que fa a l'any anterior i ha estat precis modificar el 60 per cent.

Es demana la ratificació de la convenció contra la tortura

La sessió espanyola d'Amnistia Internacional ha sol·licitat del govern espanyol que ratifiqui "la convenció contra la tortura i contra altres tractaments o penes cruels, inhumanes o degradants" adoptada per l'ONU. Aquesta convenció entra avui en vigor i va ser firmada per Espanya el 4 de febrer del 1985. Ara falta que vint països la ratifiquin, entre els quals Espanya, perquè pugui entrar en vigor.

MÓN

"Les àvies de la Plaza de Mayo" localitzen 41 infants desapareguts

Almenys quaranta-un infants desapareguts, durant l'anterior règim militar argentí, foren localitzats per les Àvies de la Plaza de Mayo en els últims deu anys, afirma la seva vice-presidenta, Estela de Carlotto, la qual precisà que

d'aquests quaranta-un infants, dinou foren restituits a les seves famílies vertaderes, quatre foren trobats assassinats i sis continuen segrestats pels repressors que es varen fugar del país.

La guerrilla afganesa destrossa un avió rus

ISLAMABAD.— La guerrilla afganesa va abatre la setmana passada un avió de transport soviètic AN-26 i va matar quaranta-tres persones, segons van anunciar diplomàtics occidentals. D'altra banda, una ofensiva soviètico-afganesa que pretenia obligar la guerrilla a retirar-se fins a la ciutat de Kandahar —segona de l'Afganistan—, va fracassar en desertar un elevat nombre de soldats.

L'oposició demòcrata cristiana es retira del Parlament de Panamà

L'opositor Partit Demòcrata Cristià de Panamà anuncià la seva retirada del Parlament fins que s'estableixin les garanties constitucionals i s'aixequi l'estat d'emergència al país.

En una carta al president de la Càmera, Ovidio Díaz, els cinc integrants de la fracció democristiana anunciaren que no compareixeran a les sessions ordinàries i demanaren que cessessin les "persecucions, atropellaments i vexacions".

Fundador de famílies religioses

A la plana 9 de CC. any VIII, n.º 375, de l'any en curs hi ha una bona notícia, que ve de Tarragona: "Aprobat el decret sobre les virtuts heroiques del P. Palau".

Després del fet proclamatori del papa Joan Pau II, hi segueix una petita biografia del P. Francesc Papau i Quer, juntament amb altres consideracions apostòliques, així com una breu ressenya del procés de les causes dels sants. Tot correcte.

Però hi ha quelcom incomplet. El P. Palau fou el fundador de les Carmelites Missioneres Teresianes, de les CARMELITES MISSIONERES i dels GERMANOS CARMELITES TERCERIS/avui desapareguts/, i que tant de ressò van tenir a Palma de Mallorca.

Badalona, la nostra ciutat, recorda i aprecia molt la presència de les Monges Carmelites Missioneres/ de la Clínica del Carme, de "Can Canyelles", de l'Hospital... I el seu fundador fou la figura senyera del P. Palau, religiós carmelita. Fou Pare d'un gran arbre.

Moltes gràcies per la seva amable atenció, i espero que aquesta afirmació-aclariment resti ben palesa al seu setmanari.

LLUIS ROMAGOSA

L'Any Marià

L'Any Marià ha començat i, als catalans-cristians, ens vénen a la memòria coses marianes i com que de tres d'elles ens falla la memòria, demanem als lectors de "C.C." que ens facin cinc cèntims. Veureu.

Al bisbat de Girona hi ha una secular devoció a la Mare de Déu de Palera, que ara no es a casa seva per allò de la seguretat... i, com que no sabem on ha

anat a parar, demanem si algú sap on és el seu actual lloc, a fi que durant aquest any marià, puguem fer-li acte de pública demostració de devota pregària per part de tots els cristians-catalans.

El mateix demanem al bisbat de Lleida i referent a una també secular devoció mariana com és: la Mare de Déu del Blau.

Són dues pluriseculars devocions marianes catalanes que segurament a molts ens plauria donar-los pública demostració de devoció, especialment, en aquest any marià.

Finalment, i la pregunta es fa al bisbat de Tortosa, el saber si han estat publicats els Goigs a la Mare de Déu de Mig Camí, o de l'Alba que van ser fets per l'enyorat poeta Bertran i Oriola, musicats pel mestre Pérez i Simó, i, naturalment, saber el lloc on poden comprar-se.

Als qui en donin notícia a través de "CC." de les tres coses demanades, molt agraïts a la bestreta i que la Mare de Déu millor us ho pagui.

MERCÈ I FRANCESC

La culpa dels capellans

Antoni Verge fa referència (C.C. 15-21 de març, la "F.J.C. i la guerra del 36") a una cita que Mn. Casimir Martí aduïa del bisbe Morgades (voltants del 1900) sobre politització dels capellans i possibilitat d'una nova guerra civil persecutòria sots pretext de partidisme po-

lític. (Pensem que no voldrà dir que de la persecució dels joves cristians 1936 en tinguessin la culpa els capellans.)

Naturalment que el bisbe Morgades feia molt bé aleshores (i ho faria igualment en qualsevol altre temps passat, present o futur) de blasmar els capellans que es ficaven en política. El que no és tan clar és que la "profecia" (al dir d'A. Verge) del bisbe Morgades quan parlava del partidisme carlista sigui aplicable a la guerra del 36, perquè, encara que els carlins, ben comprensiblement, es van incorporar al "Movimiento", la resistència o defensa governamental no va ni pensar-hi en el carlisme. Com tampoc no van pensar-hi per la Setmana Tràgica del 1909 ni la política antireligiosa de la II República ni el malastruc (també per a Catalunya) 1934 d'Astúries, allí amb assassinats de capellans.

A més a més, el bisbe Morgades deia també "...si se atiene que la Revolución en España va adelantando...", cosa que sembla com si ho desconeguessin A. Verge i Mn. Martí (que al 36 no havien arribat a llurs 15 anys), i que potser oblidem, si és que ho saben, l'anticlericalisme de El Diluvio, La Campana de Gràcia, L'Esquella de la Torratxa i La Publicitat ja anteriors al 1931, com avui, sense polititzacions carlistes, gran part de la premsa, la ràdio, la televisió estatal i fins i tot la TV3.

Per això, no veig la justificació que siguin precisament catòlics alguns que sembla que vulguin explicar o excusar centenars de matances tirant pedres a les víctimes. Malgrat defectes inherents a les persones i coses humanes, ni l'Església ni els bisbes ni els capellans van donar mai motiu just ni ocasió explicable a aquella persecució. Ja n'hi ha prou que ho pretenguin els desgraciats parents ideològics dels butxins i del règim que aquests diuen defensar.

J. BABOT

ATENCIÓ!

S'acosten les vacances: fomenteu el bon costum de la lectura, amb bones lectures. A la col·lecció Nova Terra hi trobareu uns llibres especialment interessants per als nostres joves.

HISTÒRIES POSSIBLES-2
Ramon Folch i Camarasa

UN MÓN FELIÇ
Aldous Huxley

TERRA DELS HOMES
Antoine de Saint-Exupéry

TARTARÍ DE TARASCÓ
Alphonse Daudet

ELS ULLS DEL GERMÀ ETERN
Stefan Zweig

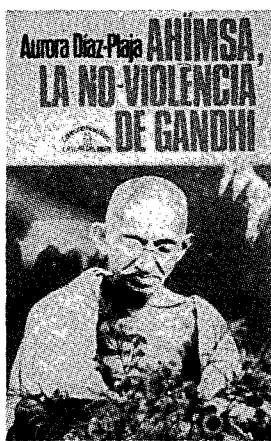
EL PETIT GUINEUETA, GRAN CAÇADOR
Hanns Radau

EN GUINEUETA, L'ÚLTIM CAP DE TRIBU
Hanns Radau

SINDBAD, EL MARINER
Anònim

L'ÚLTIM SUPERVIVENT
A.S. Neill

TRENCANOUS I EL REI DELS RATOLINS
E.T.A. Hoffmann

I la novetat més recent:

AHÍMSA, LA NO-VIOLENCIA DE GANDHI
Aurora Díaz-Pla
Preciós estudi biogràfic per als adolescents

A totes les bones llibreries
LA LLAR DEL LLIBRE,
Bergara, 3. 08002 Barcelona

La trobada es va desenvolupar en un fred protocol

Entrevista de Joan Pau II amb Waldheim

El president austríac, Kurt Waldheim fou rebut el 25 de juny, en audiència per Joan Pau II, que mantingué amb ell un col·loqui privat d'una mica més de mitja hora de durada. La visita oficial del President federal d'Àustria al Vaticà provocà un gran desplegament de mesures de seguretat i fou contestada per un petit grup de manifestants, mantinguts per la Policia italiana a prudent distància de la plaça de Sant Pere.

Segons un qualificat observador que hi era present, la visita es caracteritzà per la "meticulosa aplicació del protocol" i per una certa fredor. A nivell diplomàtic, la nota dominant fou l'absència d'alguns ambaixadors al previst acte de presentació del Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu. L'intercanvi de discursos va respondre a l'esquema tradicional, sense que ni el Papa ni el President Waldheim fessin la més mínima al·lusió als incidents i comentaris que havia provocat la visita.

Manifestació de protesta

Des de primeres hores del

matí i, abans que arribés el seguici del President austríac al Vaticà, la plaça de Sant Pere havia estat tancada al trànsit rodat com al de peavianants, en previsió que poguessin produir-se manifestacions violentes. En canvi, els manifestants que protestaven contra la presència de Waldheim al Vaticà, es varen reunir als voltants de Sant Pere. El nombre de manifestants no fou superior a dues-centes persones, que en cap moment intentaren forçar el cordó de Policia que els impedia avançar. La manifestació la integraven un grup de rabins nord-americans, ex-deportats dels camps de concentració, joves de moviments esquerrans, tant italians com austríacs i representants de la comunitat jueva.

Breu discurs del Papa

En un breu discurs Joan Pau II recordà la seva visita a les Nacions Unides l'any 1979 quan Waldheim era secretari general, "responsabilitat dedicada a la tutela de la pau entre els pobles" —aquest fou l'únic elogi personal en tot el discurs—. En canvi, el Papa es va estendre molt en el paper

El President austríac i el Papa celebraren la seva trobada al Vaticà, malgrat l'oposició de sectors jueus

internacional jugat per Àustria, "país col·locat en la línia crucial de demarcació entre l'Est i l'Oest, està sobretot compromès en la concòrdia d'interessos en el sí de les relacions internacionals, en la de-

fensa dels drets humans, en la tutela de la llibertat i en la promoció de la pau. La justa posició de neutralitat continuada situa particularment la República austríaca en condicions d'oferir una contribució important a la realització d'una pau entre els pobles en la llibertat i la justícia."

El Papa també al·ludí a la "tradició gairebé bimil·lenària de l'Església catòlica austríaca", que visità l'any 1983 i que tornarà a visitar el pròxim any. Kurt Waldheim va respondre amb un altra discurs una mica més intencionat. Començà sobratllant que havia estat el seu "cordial desig" que la seva primera visita a l'exterior tingués com a objectiu visitar el Romà Pontífex i, recorda també l'oportunitat que tingué d'acollir com a secretari de l'ONU el papa Wojtyła, "que des de llavors, no ha cessat d'alçar la seva veu arreu del món a favor de la

pau."

El President austríac afegí després: "Sabem que el món no serà més segur i pacífic només a través del desarmament, encara que això sigui de vital importància. El desarmament també suposa abatere tot perjudici d'enemistat entre els pobles, les races i les religions, el cristianisme ens ha indicat un camí clar: l'esperit del sermó de la muntanya."

Waldheim i la seva dona baixaren després a la Sala Regia, on els esperava el cardenal Casaroli, secretari d'Estat i, el Cos Diplomàtic acreditat davant la Santa Seu. Els únics quatre països que no estaven representats eren Costa Rica, Hondures, Mònaco i Guatemala (per raons segurament tècniques i no polítiques), mentre que els Estats Units, Gran Bretanya, Alemanya Federal, Itàlia i els Països Baixos es feren representar per un encarregat de negocis i no per un ambaixador.

Protesta d'Israel

Una delegació del Consell general sionista i del Congrés mundial jueu, protesta davant la representació de la Santa Seu a Jerusalem per l'audiència que el papa Joan Pau II concedia a Waldheim

A la conferència de l'ONU a Viena

Missatge del Papa sobre la droga

Tres mil delegats procedents de cent trenta països participaren del 17 al 26 de juny, en una conferència internacional que l'ONU va organitzar a Viena sobre l'abús i el tràfic il·lícit de drogues.

En el missatge enviat pel Papa als participants d'aquesta conferència, Joan Pau II recorda que la droga és una de les més grans tragèdies de la societat actual. La lluita de tots contra l'abús i el tràfic il·lícit de drogues —subratlla el Papa—, revela un seriós esperit de "Missió en nom de la humanitat i per l'autèntic futur de la

societat". L'èxit d'aquesta missió "exigeix un compromís recíproc i una resposta generosa per part de tots."

Per Joan Pau II, les causes principals de la droga són degudes a la crisi de la família, a la pèrdua del sentit de la vida, a les tensions socials, a l'atur, a la por de la guerra nuclear, i també a d'altres factors socials. Però el Papa insisteix sobretot, "a la pèrdua dels valors morals i espirituals."

El Papa també subratlla la necessitat de il·legalitzar el conreu de plantes productores de droga, i d'emprendre ac-

cions preventives prop dels joves a les escoles i també amb els adults en els llocs de treball.

Referent a rehabilitació i a la reintegració social dels drogaddictes, és una acció que segons el Papa, té almenys una triple dimensió: mèdica, social i legal. Una vegada més, Joan Pau II remarca el paper vital de la família, de les institucions educatives, socials i culturals.

"L'Església, conclou el Papa en aquest missatge, desitja oferir el seu suport als nombrosos i diversos esforços que es fan en aquests nivells."

VATICÀ DIA A DIA

Possible beatificació dels vidents de Fàtima

El president sortint de la Conferència Episcopal Portuguesa, monsenyor Almeida Trindade, manifestà que ha invitat el Papa a visitar Portugal i es va mostrar "convençut" que Joan Pau II ho farà el pròxim any. El bisbe digué que havia invitat el Papa a recórrer Portugal continental, a més a més, dels arxipèlags de Madeira i Azores. Durant la possible visita, el Papa podria beatificar els vidents de Fàtima, Francisco i Jacinta Martos. El seu procés de beatificació està gairebé conclòs.

Canonització de quatre dominics espanyols

El papa Joan Pau II canonitzarà d'aquí a pocs dies el grup de 16 màrtirs espanyols, entre els quals 4 dominics espanyols morts al Japó, en la persecució del 1633 i que ja foren beatificats el febrer del 1981, durant el viatge pontifici a Filipines i Japó. Es tracta dels dominics espanyols Domingo Ibañez Erquicia (San Sebastián, 1589-1633), Lucas del Espíritu Santo (Carracedo, 1594-1633), Antonio González (Lleó, 1593-1637) i Miguel Aozaraza (Oñate, 1598-1637).

Juntament amb ells seran canonitzats, d'altres religiosos i laics filipins i japonesos, tots membres de l'Orde de Predicadors, a més a més, d'un d'italià.

Retiraran el permís per ensenyar a una teòloga alemanya

Les autoritats eclesiàstiques alemanyes prohibiran a la professora de teologia Uta Ranke-Heinemann de continuar impartint classes de teologia, per defensar una tesi contrària a la concepció de Crist per obra de l'Esperit Sant. Un portaveu del bisbat d'Essen informà fa uns dies que és imminent la retirada del permís a aquesta teòloga, per decisió del bisbe Franz Hengsbach.

Distribució de les aportacions per a les obres missionals pontificies

A més de 140 milions de dòlars s'eleva les aportacions que els catòlics d'arreu del món han posat el 1986 a disposició de les Obres Missionals Pontificies. D'aquesta summa, l'Assemblea Mundial de Directors Nacionals de les esmen-

tades Obres, reunida fa poc a Roma, ha disposat ja la distribució de 110 milions; la resta s'ha reservat per emergències i per a la seva posterior distribució el mes de novembre.

El papa Joan Pau II, en rebre en audiència els membres de l'esmentada Assemblea, entre els quals figurava per part d'Espanya, monsenyor Capmany, ha expressat el seu profund agraïment a tots els catòlics. Després d'indicar que han augmentat les urgències dels seminaris del Tercer Món, el Papa ha dit que "mitjançant les ofrenes dels catòlics de tota la terra s'han pogut cobrir satisfactòriament aquestes necessitats".

Els catòlics espanyols, amb una aportació propera als nou milions i mig de dòlars, contribuïren amb un 6,7 per cent del Fons Internacional de Solidaritat per a les Missions del Tercer Món. L'any 1986 l'aportació espanyola a l'Obra de la Propagació de la Fe fou el 7 per cent del total mundial, el 10,6 per cent de la Infància Missionera i el 4,6 per cent del Clergat Natiu del Tercer Món.

Ressorgir religió a Xina

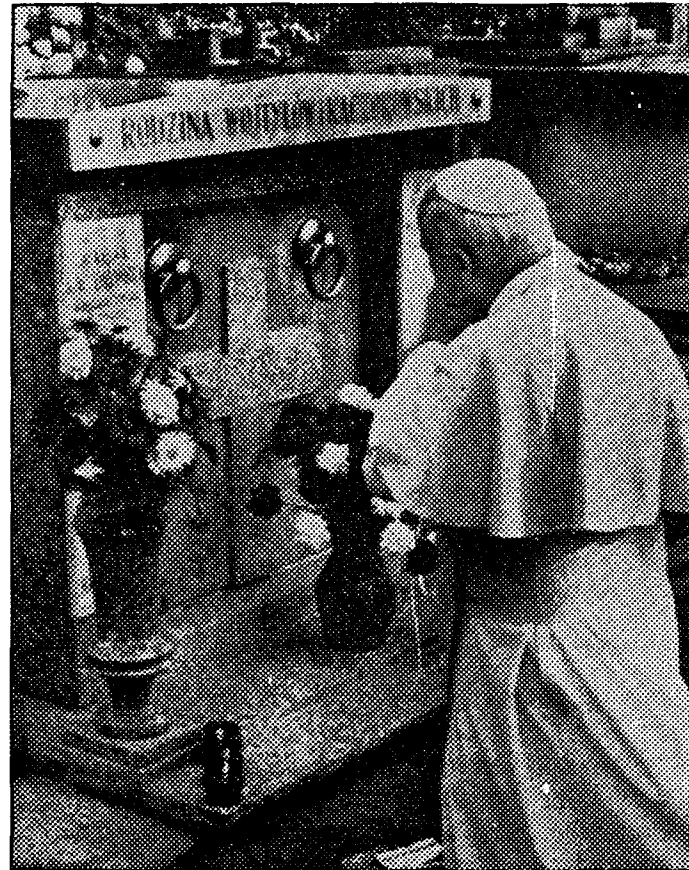
En la publicació oficial "Xina legal News" s'ha sol·licitat fa poc que "es prenguin a qualsevol preu, mesures decisives per frenar el ressorgiment de les supersticions religioses" al país. La publicació es lamenta que es construeixin nous temples i estàtues de divinitats, que la gent torni a cremar encens davant les tauletes dels avantpassats i, que els endevinaires del futur comptin amb nombrosos clients, inclosos alguns membres del Partit.

A Espanya l'elecció d'un bisbe és un afer molt complex

En unes declaracions a "Ya" l'arquebisbe de Madrid, cardenal Suquía digué entre d'altres coses: "El procediment per nomenar un bisbe quan s'ha produït una vacant és molt complex, molt més del que sembla".

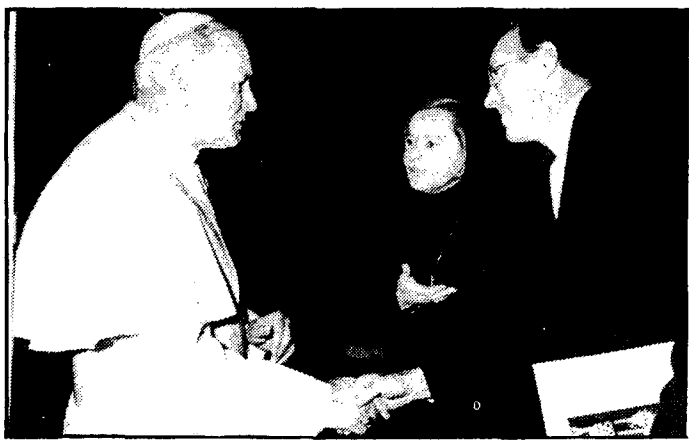
El trasllat d'un bisbe d'una diòcesi a una altra és una veritable necessitat. Hi ha bisbes que duen deu i més anys a diòcesis petites i arribat un cert moment, cal el seu trasllat. L'altra dificultat a vegades evocada es refereix a una generació sacerdotal de la qual es des-

Joan Pau II davant la tomba dels seus familiars

Un dels moments més emocionants, de gran intimitat espiritual per a Joan Pau II, fou la visita que el dijous 11 de juny, abans d'acabar la seva estada a Cracòvia, va fer al cementiri de Rakowicki, on es troba la tomba de la família. Allí són enterrats, entre d'altres familiars, el seu pare Karol, que va morir l'any 1941 i la seva mare Emilia que va morir l'any 1929. Com es pot veure en la foto, el Papa es va recollir en profunda oració.

El Papa rep dirigents d'Amnistia Internacional

Joan Pau II atorgà una audiència privada a Franca Sciuto, Presidenta de l'organisme rector d'Amnistia Internacional, el Comitè Executiu Internacional, i a Ian Martín, Secretari General de l'Organització.

En la trobada es tractaren temes de drets humans, especialment inquietuds referents a Xile. Aquesta audiència forma part d'una sèrie de contactes entre l'organització i la Santa Seu, sobre afers de drets humans.

En un Congrés organitzat per l'Observatori del Vaticà

Astrònoms amb Joan Pau II

Joan Pau II rebé en audiència 18 científics que han participat a Roma en un Congrés, organitzat per l'Observatori del Vaticà sobre "La polarització al voltant de les estrelles". Entre aquests científics vuit procedien dels Estats Units, dos d'Austràlia, dos del Vaticà, dos del Canadà, dos de França, un de la República Federal Alemanya, i un del Brasil. Durant 10 dies aquests científics han intercanviat els seus coneixements relatius als objectes celestes particularment actius, coneixements obtinguts examinant la llum que emeten.

En un breu discurs pronunciat en anglès, Joan Pau II ha subratllat la importància del procés d'unificació dels coneixements fonamentals de la ciència astronòmica. Va recordar la celebració aquest any del tercer centenari de la publicació dels principis mate-

màtics de la filosofia natural d'Isaac Newton, amb la formulació de la famosa llei de la gravetat universal.

El Papa també ha subratllat el valor d'una tal exigència d'unificació del coneixement en el camp de l'experiència religiosa, tal com ho han fet notar els seus predecessors immediats. Començant per Joan XXIII desitjós de la unitat entre tots els cristians, així com de la comprensió i del diàleg amb els adeptes d'altres tradicions religioses. També va evocar la significativa experiència viscuda a Assís l'any passat quan, seguint la seva iniciativa, els caps religiosos cristians i no cristians es reunien per pregar amb les seves tradicions respectives per implorar el do de la Pau. Finalment ha dit que és desig seu que els científics siguin sempre, els homes i dones de pau amb aquest mateix esperit.

confiarà... Hi ha un problema generacional: aquesta generació, que hauria d'haver donat bisbes, per diverses raons ha passat l'edat de l'episcopat, per la crisi que ha sofert, per les secularitzacions, l'escassetat de les vocacions... Així ens trobem que a la franja dels 45 a 55 anys hi ha menys candidats. En canvi en la generació dels 55 als 65 hi ha molts candidats. L'anterior generació és encara més jove. Aquesta és la dificultat fonamental, que s'anirà superant.

El continent d'Amèrica llatina es converteix en missioner

Amb motiu del 3.º Congrés missioner llatino-americà que se

celebrarà del 5 al 12 del proper juliol a Bogotà (Colòmbia), és interessant constatar l'expansió del moviment missioner de les Esglésies locals d'aquest continent.

Segons les últimes estadístiques, el nombre de sacerdots i de religiosos missioners serà 900 de Mèxic, 230 de l'Argentina, més de 200 de Colòmbia, més de 80 de Xile, 400 del Brasil i molts d'altres d'Amèrica llatina.

El Papa ha ordenat 55 nous preveres

El dia 21 de juny, diumenge, i a la plaça de Sant Pere de Roma, el papa Joan Pau II ordenà 55 nous preveres durant la missa de dos quarts de deu del matí.

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

De l'Assemblea de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana celebrada a Montserrat

Consagració i pregària a la Mare de Déu

Durant l'ofertori de la Missa conventual celebrada el dia 27 de juny propassat, el senyor Josep-Rafel Carreras de Nadal llegí l'acte de consagració a la Mare de Déu, que transcribim íntegrament.

Mare de Déu i Mare nostra:

Heu-nos aquí en el vostre Santuari de Montserrat prop del vostre altar. Els qui uns apleguem a l'entorn del setmanari CATALUNYA CRISTIANA, tant els qui hi dediquem el treball de cada dia, com els qui pertanyem a l'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, hem volgut pujar a la vostra Santa Muntanya a agrair-Vos la protecció que ens heu atorgat en l'etapa suara closa, i a invocar-la novament per l'etapa que tot just comença.

Unint-nos a la celebració de l'Any Marià, ens hem fet pelegrins per portar-Vos com a humil però sincera ofrena, els resultats dels nostres esforços i demanar-Vos nova gràcia i nou coratge per continuar i eixamplar la tasca apostòlica en què ens hem compromès sota el vostra guiatge.

Per això, davant del tron des d'on regneu com a Patrona de Catalunya, volem consagrar al vostre Cor de Mare, les nostres persones i totes les nostres activitats. Que ens sigueu ara i sempre, Senyora, Mestre i Protectora!

Vulgueu acceptar, per tant, la nostra vocació de servei a l'Església de la nostra ter-

ra en esperit de pau i concòrdia, d'obertura i comunió fraterna, de caritat universal, de fidelitat i amor als nostres Bisbes i al Papa. Sàpiguem fer sempre la veritat en la caritat!

Obteniu-nos, Mare i Reina nostra, que acomplim en tot els vostres designis i que realitzem fidelment i sense dafallences la missió que ens encomaneu, essent tothora instru-

ments eficaços del Regne del vostre fill. Que fent Vós de Mitjancera misericordiosa ajudem a fer renèixer l'esperit cristià de la nació catalana que, en paraules del vostre servent el sant bisbe Torras i Bages. "Vós espiritualment engendràreu".

MONTSERRAT, 27 de juny de l'Any Marià 1987, festa del Cor Immaculat de Maria.

CENTRE DE PREPARACIÓ AL MATRIMONI

València, 244. Telèfon 215 68 85 - 08007 BARCELONA

Diàlegs per a promesos

Barcelona-Centre
Juliol 6-9-13-16

Parròquia
Juliol. Acolliment-2
Diàlegs 7-8-9

Arxiprestat Catedral
Juliol

Arxiprestat Sant Gervasi
Acolliment 1 Juliol
Diàlegs 6-9-13-16-20-23

Badalona
Juliol 6-10-11-12

Collblanch i L'Hospitalet
Juliol 10-17

Juny 30; Juliol 9.

Gavà
Juliol 6-7-8

Cornellà
Juliol 5-8-12

Juliol 13-15-17

Juliol 20-22-24.

Sabadell
Juliol 6-7-13-14
10-11-17-18 (4.s.)

Terrassa
Juliol 13-14-15

Granollers
Juliol 13-14-15-16-17

Mollet del Vallès
Juliol 10-11

Llinars-Cerdedeu
Juliol 16-18-23-25

— Parròquia dels Àngels. Tel. 215 27 30.
Dilluns i dijous de 21.30 a 24 hores.

— Parròquia Mare de Déu del Pilar.
Tel. 230 95 88. Dimarts, dimecres i dijous de 21.30 a 24 h.

— Institució Xaveriana. Tel. 319 17 00.
Dijous de 21.30 a 23 hores.

— Residència Reparadores. Tel. 211 63 87.
Dilluns i dijous de 22 a 24 hores.

— Parròquia Mare de Déu de la Salut.
Tel. 387 34 99. Dilluns, divendres, dissabtes i diumenges.

— Parròquia Sant Ramon Nonat. Tel. 240 02 84. Divendres de 21,15 a 23,15 hores.

— Parròquia Mare de Déu de la Llum.
Tel. 240 07 45. Dimarts i dijous de 21 a 23 hores.

— Parròquia de Sant Pere. Tel. 662 02 79.
Dilluns, dimarts i dimecres de 22 a 24 hores.

— Parròquia Sant Miquel. Tel. 376 43 56.
Diumenges a les 12 del migdia. Dimecres a les 10 del vespre.

— Parròquia Santa Maria. Tel. 377 02 80.
Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del vespre.

— Parròquia Verge del Pilar. Tel. 376 02 48.
Dilluns, dimecres i divendres a les 9 del vespre.

— Parròquia del Sagrat Cor. Tel. 716 29 10.
Dilluns, dimarts, divendres i dissabtes.

— Parròquia Sant Cristòfol. Tel. 785 41 96.
Dilluns, dimarts, i dimecres a les 21 h.

— Parròquia Sant Llorenç (Egara). Tel. 785 45 40.
Es programen diversos cursets. Per informació telefonar-hi.

— Parròquia Sant Esteve. Tel. 870 03 24 (Sala Pax).
De dilluns a divendres a les 10 del vespre.

— Parròquia Sant Vicenç. Tel. 593 00 69.
Divendres i dissabtes de 21,30 a 23,30 hores.

— Parròquia Santa Maria. Tel. 846 11 91.
Dijous i dissabtes de 21 a 23 hores.

P E T I T S A N U N C I S

Gerents interessats en algun candidat truqueu a:
l'Associació Cristiana de Dirigents

Tels. 237 18 45
237 19 12
Hores: de 4 a 6

TREBALL

OFERIMENTS

COMPTABLE TITULAT a hores.
Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball tardes. Contracte mercantil.

QUALSEVOL treball. Contracte mercantil.

AUX. ADMINISTRATIVA o aux. clínica titulada INEM 37.233.125.

ADMINISTRATIU amb experiència o portar botiga o una altra feina. INEM 37.050.357.

DEPENENT, xòfer o control admissió bingo. INEM 37.308.287.

ORGANITZACIÓ administrativa i comptabilitat. INEM 36.178.007.

ADMINISTRATIVA amb anglès i recepcionista hotel. INEM 1.469.392.

INTÈRPRET amb experiència i traductora anglès. INEM 37.272.044.

PER ACOMPANYAR malalts tardes 4 a 9. Contracte Mercantil.

VISITAR clients i traduccions anglès. Contracte mercantil.

ADMINISTRATIU i oficial electricitat. Contracte mercantil.

SECRETÀRIA import-export-Full-time, o classes d'anglès particulars a partir de 2/4 de 7 tarda, traduccions. Contracte Mercantil.

BIÒLOGA i llicenciada en farmàcia. Contracte mercantil.

EXPERT publicitat i marketing. Tel. 253 51 23. INEM 37.454.175.

ES PASSEN treballs a màquina d'escriure. Tel. 211 29 70

TENIR CURA de malalts o altra feina tardes 4 a 9. Contracte mercantil.

AUXILIAR administratiu i primer grau d'electrònica, francès i català. INEM 37.282.852.

SRA. S'OFEREIX per tenir cura d'infants o de Sra. gran. Tel. 358 94 92 - 229 68 77.

S'OFEREIX auxiliar administrativa. Sap anglès, fa traduccions i dona classes particulars. Tel. 358 94 92 - 229 68 77.

TENIR CURA d'ancians o malalts durant el dia. INEM 0037.328.

VARIS

S'OFEREIX mestre d'EGB especialitat Pre-escolar. Títol de Reciclatge de català i didàctica religiós. Tel. 213 34 80.

VENC finca rústica Garrotxa, bosc i conreu. Casa de pedra restaurada. Calefacció llenya i gas propà. Aire condicionat. Tel. Piscina. Llum companyia i grup electrògen. Fonts. Pou. Quadres. Maquinària. Tel. 205 09 60. Laborables: 10 a 1 i de 5 a 8.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona aff. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

ES LLOGA apartament a Salou, lloc molt tranquil, bon preu. Tel. 318 84 42.

SOLTER 43 anys desitja matrimoni amb soltera o viuda. Escriuiu a A. J.G. Verge de Gràcia, 64. 08201 Sabadell (Barcelona).

ES LLOGA Rectoria molt gran, prop d'estació d'esquí Vallter. Interessats, tel. (972) 74 03 19. Vilallonga de Ter (Girona).

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol conèixer dona soltera o vídua de 50 anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matrimonial.

SENYORA per a secretaria de clínica, portar botiga, guarderia o parvulari. Tel. 257 83 08. Contracte mercantil.

VALLDOREIX, tindrà a pensió en torre, matrimoni catòlic o dues persones mitjana edat, alimentació natural. Viure-hi anys. Tel. 674 35 97.

ES LLOGA torre moblada a 20 Km de Barcelona. 4 habitacions. Tel. garatge. Interessats truqueu al tel. 424 39 00.

SOLTERA de 50 anys formal vol casar-se amb senyor de 50/55 anys. Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER
(A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

TORTOSA

Va tenir lloc la III Jornada Sinodal

La de la diòcesi tortosina, una Església que peregrina cap a Crist

TORTOSA.— El passat dia 14 de juny se celebrà en el Seminari Diocesà la III Jornada Sinodal Diocesana. Aprofitant aquesta circumstància, s'inaugurà oficialment l'Any Marià proclamat pel papa Joan Pau II.

A las deu del matí començaren a arribar autocars i cotxes particulars amb gent procedent dels quatre angles de la diòcesi. Com s'ha fet tradicional, les novícies dels Noviciats de la Consolació i Terecianes feien d'hostesses que acompanyaven els que arribaven a deixar els seus paquets i encaminar-los als punts de reunió.

A tots els "pelegrins" se'ls proveïa d'un petit bacul amb els colors sinodals.

A un quart de dotze, el senyor Bisbe, a la capella major del Seminari, donà la benvinguda a tothom, i a continuació, sortí la processó que s'encaminà cap "el Pinaret" proper, entonant les noves Lletanies de la Mare de Déu, a les quals s'afegiren les invocacions de totes i cada una de les advocacions marianes venerades a la Diòcesi. Banderes i estandarts agrupaven els fidels per comarques.

Un moment de la Missa concelebrada.

A continuació, hi hagué la solemne Missa concelebrada, presidida pel bisbe de la diòcesi, monsenyor Carles. El marc natural d'entre els pins ajudava a la devoció dels fidels. L'altar, sobre una espaiosa tarima que acollia a tots

els concelebrants, ressaltava sobre el fons presidit per la imatge de la Mare de Déu del Seminari. Dibuijos al·legòrics donaven realitat a la frase "Església peregrinant amb Maria cap a Crist". I per damunt, onejant al vent, unes lones

sinodals semblaven les veles d'una gran nau. Realment, ens sentíem tots Església pelegrina, navegant segura. El Sínode havia penetrat a tothom.

A l'hora de les ofrenes, representants dels diferents arxipres-

tats oferiren productes típics de la zona, així com objectes representatius del seu entorn.

L'abraçada fraterna en el moment de la pau preparà els cors per a la comunió.

L'hora del dinar reuní, de nou, els grups per pobles, amistats o comarques. En els menjadors del Seminari i sota els mateixos pins es va compartir allò que cada u havia preparat il·lusionadament per col·laborar en el fratern àpat: "Cokes", canapès, fruites, dolços, vins...

A la tarda, en el mateix marc del matí, hi hagué un petit festival i, finalment, un membre del Comitè Executiu del Sínode donà les gràcies als assistents. El Secretari General del Sínode explicà els passos que quedaven per donar en aquest caminar junts, que ha estat el Sínode. I, per acabar, el senyor Bisbe encoratjà a tothom a continuar endavant, especialment en aquest Any dedicat a la Mare de Déu que tan diversament invoca-dés en la nostra Diòcesi...

I... fins a l'any que ve.

J.M. RIBES

GIRONA

S'editarà un opuscle amb tots els santuaris del bisbat

Els capellans dels santuaris intercanviaren experiències

GIRONA.— El passat dia 11 de juny tingué lloc al santuari de nostra Senyora dels Àngels una trobada de capellans que tenen cura de la dotzena de santuaris que hi ha a la diòcesi de Girona. La trobada va ser organitzada pel bisbat amb motiu de la celebració a tot el món de l'Any Sant Marià i per tal de trobar maneres pràctiques de fer-lo viure millor als fidels.

Una de les conclusions va ser la d'editar una guia de tots els santuaris marians que hi ha a les comarques gironines. De fet, el capítol de la catedral ja ha publicat un folletó en forma de tríptic que es

presenta en quatre colors i que ofereix als lectors el programa d'actes i celebracions que es faran a la seu durant aquest Any Marià.

A més del programa també s'hi inclouen els diferents escrits del bisbe, monsenyor Jaume Camprodon, sobre aquesta commemoració i sobre lla figura de la Mare de Déu.

Ofrena a la Misericòrdia

Dins la celebració de l'Any Marià cal remarcar ja l'ofrena d'un ex-vot a la mare de Déu de la Misericòrdia de Canet de Mar consistent en una bonica maqueta

de fusta de la fragata "Pauleta" que fa cent anys es va construir a les drassanes del poble. L'ofrena l'ha fet una família canetenca que procedeix d'antics navegants i es tenen notícies que altres famílies també pensen regalar a la Verge presents similars.

De fet, el santuari de la Misericòrdia comptava amb molts ex-vots abans del 1936, però la maltempada els destruï tots. Ara s'hi instal·laran de nou vaixells en miniatura en record de gràcies obtingudes per intercessió de la Mare de Déu.

M. CABALLÉ

Que facilitin les confessions!

GIRONA.— El Dr. Jaume Camprodon, ha dirigit una carta als capellans que tenen cura de les parròquies turístiques per tal que facin tot el possible a fi de facilitar als fidels apropament als sacraments en temps de vacances.

Novament ens trobem abocats al temps d'estiu. Les parròquies dels llocs d'estiu i de turisme canvien la fesomia. Tanmateix hi ha un aspecte que no pot canviar, és l'actitud d'acolliment que la parròquia ha de mantenir tot l'any. Em referiré a tres punts:

L'EUCARISTIA. En general és digne; més d'una vegada ha rebut cartes elogioses de persones que hi acudeixen. Si insisteixo, doncs, no és per corregir deficiències —que s'examinin cadascú— sinó per subratllar-ne la importància.

Més que multiplicar les misses el que cal és preparar-les bé, que siguin realment una trobada setmanal dels cristians amb el Senyor i els germans amb qui compartim la fe. La participació activa hi contribueix; també hi ajuda, i molt, els moments adequats de silenci.

Que la predicació sigui breu però amb bon contingut; poques idees però concretes i profitoses. I això demana un temps llarg de preparació. Que la taula de la Paraula ofereixi bon aliment per a l'esperit per contrarestar altres menges contaminades que els reclamen des de tants altres llocs.

CONFESSIONS. Facilitau al màxim el Sagrament de la Reconciliació. Moltes persones, si han de demanar per confessar-se, no ho faran; en canvi si troben un capellà a punt, s'acostaran a rebre aquest sagrament.

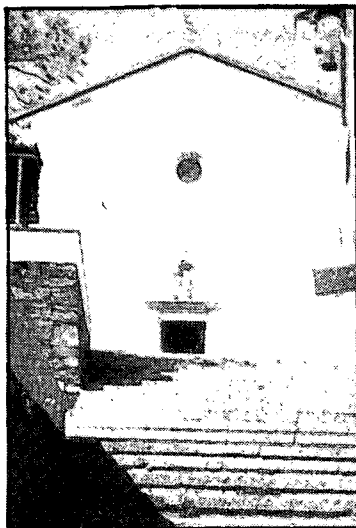
Poseu els horaris en lloc visibles i no us canseu d'esperar; el temps d'espera en el confessionari no és malaguanyat.

ANY MARIÀ. En l'escaïença de l'Any Marià convé ajudar a revivir la relació pietosa amb la Mare de Déu.

Pot ajudar-hi la celebració solemne de la festa de l'Assumpció, fer que es destaquï la imatge principal de Maria que hi ha a l'església, a fi que faci memòria als qui vénen a Missa o entren a l'església per a visitar-la. Si a la demarcació parroquial hi ha alguna capella mariana, serà bo mantenir-la oberta al màxim possible i invitar a visitar-la.

Tres punts que, units a l'atenció pastoral acostumada, contribuiran a fer evident als qui ens visiten que l'Església pensa amb ells.

JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

El santuari de la Mare dels Àngels un dels punts neuràlgics marians del bisbat gironí.

APROFITA L'ESTIU APRENENT A UTILITZAR L'ORDINADOR CURSOS D'ESTIU

Tots els nivells. Horaris matí i tarda. Els cursos comencen cada dilluns.

INFORMACIÓ

Club del Joc a la Feina. Fundació Escola Permanent de Catalunya. Mallorca, 294, 1er. 1a. Tel. 257 28 30 - 207 01 51.

SOLSONA

Congregacions de religioses fan donacions d'estalvis fruits d'una vida basada en la pobresa

Caritas pretén de pal·liar la indigència dels transeünts amb una acollida del tot humana

SOLSONA.— Un aspecte de la tasca de Caritas no massa conegut és l'origen de les aportacions que han permès un creixement en l'atenció normalitzadora als marginats.

D'on prové una bona part dels recursos de Caritas per poder-se fer present en tot l'àmbit nacional i anar bastint una infraestructura d'atenció social als sense drets?

Ho he sabut fa ben poc i de manera casual. Els interessats o millor dit, les interessades, no han mogut un dit per pregonar la seva festa.

L'any 1978/79, una Congregació de religioses espanyoles va donar en l'anonimat 18 milions de pessetes al Fons Interdiocesà de Caritas Espanyola, per tal que fossin aplicades als marginats més extrems.

Interpretant aquell mandat, es van dedicar al Servei de transeünts, entenent que era aquest el col·lectiu que es tro-

bava en l'estadi més baix de la població.

Al bisbat de Solsona, amb l'empenta inicial que va poder donar-nos el Fons Interdiocesà de C. Espanyola, des d'aleshores s'ha tractat de pal·liar la indigència dels transeünts procurant-los una acollida humana que amb la seva pròpia col·laboració s'atansi al més possible a les relacions que ens fan ser més persones, amb drets i deures.

Darrera d'aquella donació (per nosaltres la primera de què estem assabentats) diverses congregacions religioses venen repetint periòdicament i amb la mateixa discreció lliuraments d'efectiu molt substancials que, en el nostre bisbat, per exemple, representen el 50% dels ingressos de la Caritas Diocesana. La seva contribució ha esdevingut essencial pel manteniment dels ni-

vells actuals d'assistència.

Estalvis d'un treball honest

Per valorar l'aportació inicial d'aquelles religioses, posem-nos per un moment al seu lloc, des del punt de vista d'una família com moltes de les nostres: Teníem estalviats uns diners, no pas fruit d'especulacions que podrien remordir-nos la consciència, sinó producte d'un treball honest, sovint no gaire gratificant, i ajudat d'un règim de vida ben auster. Per altra banda, l'evolució política i social dels anys de la transició, vista en la perspectiva d'aquells dies, no donava lloc a massa optimisme i menys per unes monges, donada la ressaca de religiositat que llavors es vivia. En circumstàncies semblants ¿ens hauríem després de les nostres reserves? ¿Qui ens assegurava

tan sols de sobreviure? I si ho haguéssim fet, ¿hauríem renunciat a donar a conèixer el nostre do?

Queda clar que aquelles religioses no eren precisament unes expertes en "marketing". El seu objectiu no era augmentar unes vendes, guanyar-se uns amics o simplement el respecte de tants indiferents que es feien seu aquell acudit que s'atribueix a sant Pere, quan una monja trucà a la porta del cel i ell li preguntà —"I tú, que has fet en la terra?". —"Crema per Sant Josep", li féu ella per resposta, configurant una visió ben minsa de la seva missió en aquest món.

Exponent d'una vida de pobresa

L'objectiu d'aquelles religioses i d'altres Congregacions que les han imitades, no era

vendre una imatge agradable a la gent, sinó que, fruit del seu replantejament de com viure la pobresa, feien renúncia al lícit excedent que el seu treball els proporcionava i, confiant-ho tot a la providència de Déu, partien novament de zero cada any.

Heus ací la paradoxa de donar testimoni sense quasi testimonis, de lliurar-se al proïsme sense que aquest se n'adoni, de fondre pobresa i caritat, fecundant una institució, Caritas, que s'emmiralla en el sentir més profund de l'Església.

En contrast amb l'afany amb què s'aireja la més petita ensopegada de les persones que han volgut consagrar-se a Déu, els creients i també els que no ho són, bé podem així mateix tenir el goig de fer-nos conèixer un de tants fets callats que sovint es donen dins la nostra comunitat cristiana.

URGELL

El doctor Lluís Rourera escriu un llibre on s'agermanen l'interès i la conflictivitat

Pau Duran, un bisbe compromès amb la seva època

LA SEU D'URGELL.— L'interès i la gran conflictivitat s'agermanen la primera meitat del s. XVII en les comarques pirinenques, període que el doctor Lluís Rourera descriu en l'obra que acaba de publicar sobre el bisbe d'Urgell Pau Duran. L'eximí filòsof i publicista se sent vinculat amb el bisbat d'Urgell pel seu origen i posterior tasca sacerdotal en parròquies i en el Seminari. Al poble del seu naixement hi reposen les despulles del bisbe Duran. No és estrany, doncs, que anunciï la pu-

blicació d'una obra sobre una altra personalitat de la Ribagorça: Joaquim Maurín.

Nascut a Esparreguera el 1582, Pau Duran estudià Dret civil i eclesiàstic a Osca, més tard en seria professor en la mateixa ciutat després de doctorar-se a Salamanca. Durant disset anys va ser vicari general de Mallorca, des d'on es traslladà a Madrid i posteriorment a Barcelona on exercí poc temps el càrrec d'ardiaca de la catedral. Cridat a Roma va ser no-

menat auditor de la Rota, càrrec que exercí durant nou anys. Nomenat bisbe d'Urgell, el 7 de maig de 1634 havia pres possessió de la seu per delegació en el seu nebot, el canonge Alexandre Duran, i l'onze de març del 1635 entrà a la Seu d'Urgell. Aviat comencen els conflictes amb el Capítol Catedral i amb els partidaris dels francesos, fets àmpliament explicats per l'autor de l'obra i que el 1640 portaran el bisbe lluny del seu ramat. Setze anys després del seu nomenament episcopal podia retornar a la diòcesi, concretament s'establí a Areny de Noguera, on moria el 18 de febrer del 1651.

Lluís Rourera explica els fets més significatius de l'actuació del bisbe Pau Duran, les seves relacions amb sant Josep de Calassanç, amb el Capítol i amb Pau Claris emmarquen la seva figura històrica.

Amistat i col·laboració amb Sant Josep de Calassanç

Sant Josep de Calassanç acudí sovint a l'Auditoria de la Rota per afers de l'Orde i conegué Pau Duran i ambdós van acordar erigir un col·legi escolapi a Espanya. El 23 d'abril del 1638, a Sanaüja, el bisbe signava l'autorització canònica de la fundació del col·legi de Guissona. El seu fundador, l'escolapi P. Alacchi, compartí amb Pau Duran el partidisme per Felip IV durant la Guerra dels Segadors.

Enfrontaments amb el capítol i Pau Claris

El 27 d'abril de 1636 el bisbe volgué ocupar la seu de l'església de la Pietat i el Capítol s'hi oposà violentament i privà a Pau Duran de "quinze dies de les distribucions i grossa per les males paraules" que adreçà a l'Ardiaca Major.

Tres anys després, el 1639, la visita oficial del bisbe a l'església de Sant Miquel promou "molts scàndols y pesadumbres", arran d'aquests fets Pau Duran "pretengué tractar-se d'eclesiàstics tan privilegiats, forasters, que imposaven arreu el seu poder econòmic i polític, feia impopulars els canonges i això afavoria els partidaris del bisbe".

Pau Claris, President de la Generalitat, a causa dels seus càrrecs i amistats i també de les seves con-

viccions polítiques "organitzà obertament l'oposició contra ell (Pau Duran), que degenerà en lluita armada, arribà a demanar al rei la deposició del bisbe".

Aquests són només alguns dels grans titulars de l'obra del prevere urgellenc, professor de la Universitat Autònoma de Barcelona. A l'interès del contingut de l'obra cal afegir-hi les característiques que realcen el seu valor històric. En vint-i-tres capítols explica i documenta els fets de l'època, sobretot en relació al bisbe d'Urgell. El rigor històric és avalat per la documentació citada de set arxius i de seixanta obres consultades. Una taula alfabètica i el sumari completen l'estudi d'un bisbe i d'una època amb el regust d'etapes ja superades, però ja amb signes d'un futur diferent. El zel del bisbe per la llengua catalana que imposa en la predicació i la preocupació de Calassanç per la cultura dels pobres, a començaments del s. XVII, són actituds profètiques.

ANTONI MIRABET

PELEGRINATGE A MEDJUGORJE (Iugoslàvia)

De l'11 al 20 d'agost

ASSUMPCIÓ DE MARIA

- Visites al turó de les aparicions, als vidents, projecció del vídeo sobre els fets, assistència a l'església parroquial.
- Pensió completa a les famílies de Medjugorje. Resta mitja pensió. Hotels 3/4 estrelles.
- Visites a Florència, Venècia, Pàdua, Trieste, Pisa, Mostar i Dubrovnik.
- Autocar gran turisme, aire cond., vídeo, seients reclinables, etc.
- Acompanyant-guia durant tot el viatge.
- Obsequi llibre sobre els fets i informació.
- Els sacerdots i periodistes podran ser presents a les aparicions.

Places limitades 62.500 ptes.

Informació i reserves:

Amics de Medjugorje-Barcelona

Joaquim Tous. Tels.: 301 96 03 - 759 08 70

ASSEMBLEA DE L'AGRUPACIÓ MÚTUA DEL COMERÇ I DE LA INDÚSTRIA

Una sessió que marca el futur del nostre mutualisme

Era esperada l'Assemblea de l'Agrupació Mútua del Comerç i de la Indústria —tant l'ordinària com l'extraordinària— ja que, com després es demostrà, podien marcar una fita en la trajectòria de la veterana Entitat, després d'haver adaptat les prestacions a la nova «Ley de Ordenación del Seguro Privado» 33/84.

Intervenció del President

Inicialment, el President de l'Entitat, senyor Jordi Vidal Cairat, saludà els assembleistes assistents, puntualitzant que, com sempre, calia pensar en l'esperit mutualista i el futur de l'Entitat, rebutjant els qui —per interessos aliens— pretenien canviar el sentit dels acords presos en l'Assemblea extraordinària de l'11 de gener d'enguany.

A continuació, el Director General, senyor Ignasi Moya-Angeler Mediano, passà a llegir les actes anteriors, que foren aprovades.

Memòria de 1986

El Secretari de la Junta Directiva, senyor Jordi Gibert, procedí a la lectura de la Memòria corresponent a 1986, que va merèixer l'aprovació general.

Destaquem aquestes paraules dels diversos temes: «Creiem que després d'aquesta reestructuració obligada, la nostra Entitat i el mutualisme en general en sortiran encara més enfortits, atès que totes les prestacions tindran el suport d'una base actuarial. És més, l'Agrupació Mútua, prevenint aquesta possibilitat, s'hi va avançar fa ja un parell d'anys incrementant les quotes per poder cobrir avui en part les reserves necessàries d'acord amb les normes establertes per la Llei 33/84.

Ara, un cop adaptats a la nova Llei que ens regula, hem de pensar en el futur. La nostra Entitat, amb el prestigi que dona l'antiguitat, amb la veterania dels anys, amb la imatge de seriositat i amb la solvència tradicional, s'ha de projectar cap a nous horitzons sense perdre el que durant tants anys —ja en són 84— ha aconseguit».

La presentació d'estats de Comptes i Pressupostos foren també aprovats pels assembleistes.

Un mutualista exemplar

A continuació es llegí l'acord que premiava la tasca modèlica del mutualista senyor Senti Piera, a qui —en la persona del seu fill, ja que ell no pogué assistir-hi— s'entregà un objecte d'art representant el nombre d'associats fets en el darrer any. L'Assemblea confirmà amb una ovació la satisfacció que tots sentien per l'exemplar executòria mutualista del senyor Senti.

Intervenció del senyor Marcel·li Moreta

El President demanà al senyor Marcel·li Moreta, President de la Federació Catalana de Mutualitats, que pugés a l'estrada. El senyor Moreta anuncià la concessió de la medalla del Mèrit Mutualista al senyor Joaquim Pujol Baylach, que fins a finals del darrer any ocupà el càrrec de Secretari General de l'Entitat. El brillant historial del senyor Pujol l'ha fet mereixedor d'aquesta preuada distinció. Cal esmentar, com digué el senyor Moreta, que la tasca del senyor Pujol ha estat ferma i eficaç.

A més a més, el senyor Moreta explicà als senyors assembleistes el recolzament que l'Agrupació Mútua ha fet a la Federació amb motiu de la discussió de la nova «Ley de Ordenación del Seguro Privado» 33/84.

Gràcies a la força de l'Agrupació Mútua —afirmà el senyor Moreta— la Federació s'ha vist potenciada i hem obtingut unes reformes a la Llei que ens hauria estat difícil d'assolir.

«Mirar el futur amb nova visió»

A continuació, prengué novament la paraula el President per exposar a l'Assemblea els nous camins que, amb la reforma dels Estatuts, motivada per l'esmentada Llei, pot emprendre l'Agrupació Mútua: «Cal que mirem el futur amb una nova visió: hem treballat i ens hem esforçat amb optimisme, no tan sols per adaptar-hi l'Entitat, sinó perquè aquesta en sortís més reforçada i així es fes més perdurable la gran tasca que també varen fer el nostres predecessors. I això, ho hem aconseguit.

Hem estat nosaltres —prossegui— a qui ens ha tocat portar aquesta renovació tenint molt en compte el que ja us he dit en més d'una ocasió: d'ara endavant, l'equilibri del Mutualisme caldrà cercar-lo més en l'aspecte econòmic que no en el demogràfic com s'ha fet sempre en parlar del nombre de socis, doncs la nova Llei preveu que a les Entitats els caldrà disposar de Fons i Reserves econòmiques suficients per poder garantir totes les previsions fetes per llurs associats, no tan sols de present sinó també de futur.»

Nous càrrecs a les Juntes Directiva i Consultiva

Després de les paraules del senyor Vidal Cairat, es passà a l'elecció de Vocals de la Junta Directiva: la senyora M.^a del Carme Santed Iturre i els senyors Enric Jorba Sanz i Fidel Sust Mitjans mereixeren l'aprovació de l'Assemblea.

Pel que fa als nous components de la Junta Consultiva, foren presentats i aprovats per a formar-ne part els senyors Francesc Senti Piera i Joaquim Monreal Martorell.

A més a més, i seguint les noves normes del mutualisme, es procedí a l'elecció dels senyors Josep Ll. Martrat Duch, Claudi Obradó Jové i Josep Vallverdú Calafell, que formaran la Comissió de Control.

El capítol de precis i preguntes —que cloïa l'Assemblea ordinària— donà pas a intervencions i suggeriments de diversos assembleistes.

El President de l'Entitat, Sr. Jordi Vidal Cairat, adreçant-se als assistents a l'Assemblea.

Assemblea extraordinària: noves prestacions

Tot seguit, la mesa —encapçalada pel President— passà a constituir l'Assemblea en extraordinària.

Els temes, presentats i debatuts amb tot detall, van ser motiu de diverses intervencions dels assembleistes. Això permeté aclarir diversos conceptes, mereixent l'aprovació dels següents temes: la creació d'una nova prestació de mort per accident, així com la de noves Seccions del Grup d'Orfenesa; a més, l'actualització de la prestació per malaltia; una promoció per als joves mutualistes i, finalment, la unificació dels barems de la cirurgia d'adults i la cirurgia infantil.

L'Assemblea passà a l'aprovació dels temes proposats, i el President va cloure l'acte, que significa un pas ferm amb projecció de futur per l'Entitat tan representativa del nostre mutualisme.

TARRAGONA

Diada de convivència, reflexió i pregària

Dues-centes dones d'Acció Catòlica s'aplegaren a Poblet

POBLET.— El dijous divuit de juny, ens reunírem en el monestir de Poblet unes dues-centes militants d'Acció Catòlica de les diòcesis de Tarragona, Lleida i Barcelona, amb els respectius consiliaris diocesans i alguns parroquials, per tal de viure una diada de convivència, de reflexió i de pregària, com ho hem fet altres anys en acabar el curs. Totes conservem un record inesborrable de la jornada de l'any passat en el monestir de Montserrat.

Enguany, a Poblet, hem gaudit de l'hospitalitat dels monjos cistercencs que ens han donat tota mena de facilitats i d'assistència espiritual per tal de poder treure el màxim de profit de la nostra estada en aquell cenobi.

El primer acte de la nostra jornada no podia ser altre que la celebració eucarística concelebrada pels nostres consiliaris i presidida per mossèn J.M. Rué, coordinador del secretariat de moviments de laics, de Tarragona. Els cants foren dirigits per mossèn Rafael Serra, consiliari de parròquia, de Tarragona. Ens ajudà a viure més intensament la litúrgia, el marc incomparable de l'església que impressiona per la grandiositat i alhora sobrietat de l'estil de transició del romànic al gòtic, propi dels monestirs cistercencs, amb la contemplació, al fons, del retaule de Damià Forment, del segle XVI.

Després de la celebració, el pa-

re Jordi M. Bou i Simó, en una conferència molt ben elaborada, ens parlà de la Mare de Déu en relació amb l'Any Marià tot just començat, basant-se en l'encíclica del papa Joan Pau II "La Mare del Redemptor".

Així com havíem compartit el pa eucarístic, compartírem també amb pau i joia, el pa material necessari per a conservar la vida al servei del Senyor i de l'Església.

Visita al monestir

A la tarda, distribuïdes per grups, i acompanyades per diferents monjos, férem el recorregut per les diverses dependències monàstiques i per l'església, enriquint-nos amb les explicacions que ens foren donades. Poguèrem copsar la importància extraordinària d'aquest cenobi, començat al segle dotzè, i escollit pels nostres reis com a lloc de repòs definitiu. Llurs tombes en el creuer de l'església, tan ben restaurades per l'escultor Frederic Marés, en són un testimoniatge.

Assemblea

Congregades totes les militants amb els nostres consiliaris en una sala de gran simplicitat i puresa arquitectònica del gòtic primitiu, tingué lloc l'acte de l'Assemblea. Va obrir-lo mossèn J.M. Rué de Tarragona, recordant-nos la importància que tindrà el prò-

xim sínode dels bisbes que tractarà el tema dels laics en l'Església, i del document que s'està preparant per tal de fer sentir la nostra veu, la dels laics, en aquella magna reunió eclesial.

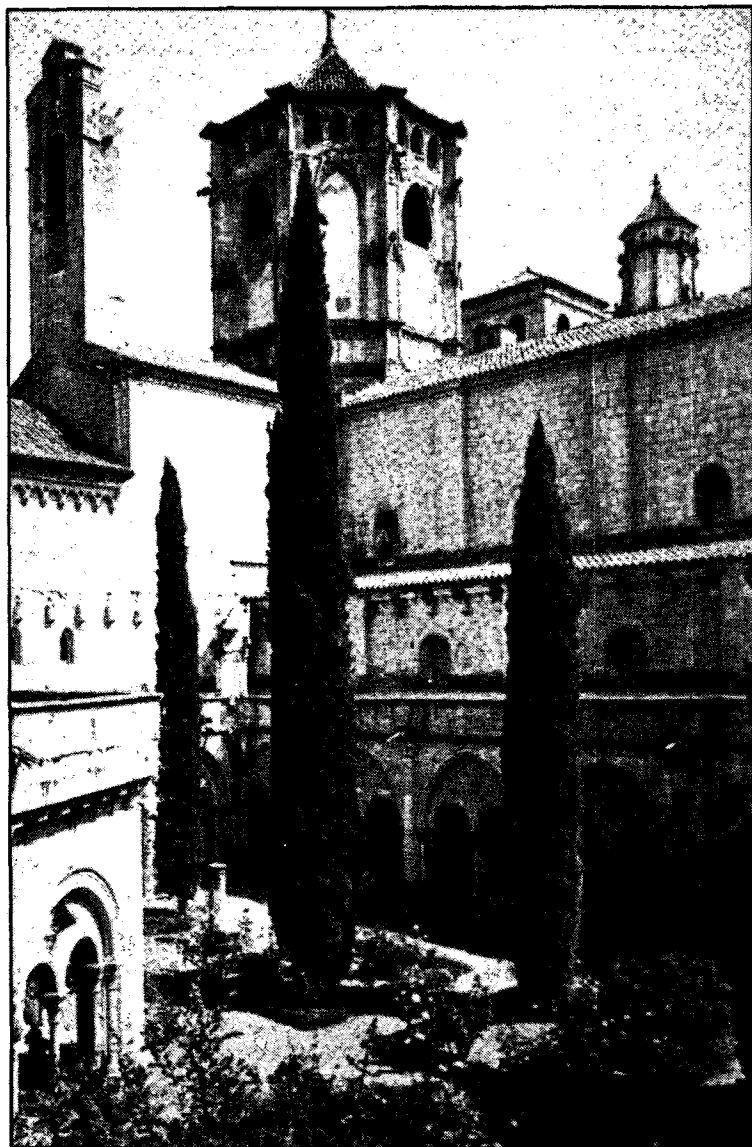
Mossèn Joaquim Lax, consiliari de la diòcesi de Lleida, feia esment de la necessitat d'un veritable testimoniatge per part dels laics si volem ser fidels a la nostra vocació.

El consiliari diocesà de Barcelona, mossèn Carles Soler Perdigó va tractar de l'oració que s'ha de basar en la paraula de Déu. L'exemple el tenim en Maria que, en les bodes de Canà, es va preocupar de les necessitats dels altres i va intercedir a favor d'ells.

El Pare Antoni Serrallonga, S.J., consiliari diocesà de Tarragona, va posar en relleu la importància dels documents que l'Església posa a la nostra consideració per a l'estudi i la reflexió.

Finalment, la responsable de Catalunya i militant de la diòcesi de Lleida, Josefina Barreu, va fer un resum de les jornades celebrades el mes de maig a l'Escorial on assistiren representants de la majoria de diòcesis d'Espanya. S'espera que el fruit d'aquells dies amb les aportacions de les militants siguin un estímul per a prosseguir en la ruta de la militància catòlica al servei de l'Església.

JOSEFINA FONT

El monestir de Poblet fou un marc adequat pels treballs de l'assemblea catalana de les dones d'Acció Catòlica.

FETS I CRITERIS

Pregar cada dia

La pregària és el lligam vital que té l'home, i especialment el cristià, en comunió amb Déu. No podem ser homes, i menys encara cristians, si no preguem cada dia.

Crec que es planteja la necessitat que en els nostres temps tornem a aprendre a pregar. La mentalitat de l'home modern està fortament marcada per l'autosuficiència i així l'home se sent dispensat de recórrer a Déu, se sent dispensat de la relació religiosa. Creu que en té prou amb trobar-se ell sol en relació amb la naturalesa i amb la societat.

Pensem, però, que l'home modern no té l'ànima apagada. Potser enmig de tanta autosuficiència i de tants resultats de la tècnica té en el fons un anhel insatisfet a causa del buit espiritual que experimenta.

Aquest buit espiritual pot ser el camí del silenci interior que el porti al desig de trobar Déu. Sant Agustí deia: "Tinc por que Déu se m'acosti i que jo no me n'adoni". La vida espiritual suposa viure dins de nosaltres mateixos i obrir el nostre cor a Déu.

¿No ens falta a tots descobrir més intensament la nostra insuficiència, la necessitat d'assolir aquelles coses que ens manquen: la veritat, l'amor, la seguretat d'ésser salvats i feliços?

Aleshores sentirem amb més força l'ensenyament de Jesús: Demaneu i se us donarà; cerqueu i trobareu; truqueu i se us obrirà.

Un dia un dels seus deixebles digué a Jesús: "Senyor, ensenyeu-nos a pregar". I aleshores

hores Jesús els digué: "Quan pregueu, digueu: Pare nostre, que esteu en el cel..."

D'aquesta manera, gràcies a aquella petició d'un deixeble desitjós de conèixer com havia de pregar, Jesús ens dona a conèixer la seva pregària, la millor pregària que tenim; pregària en la qual reconeixem Déu com a Pare, pregària que fem en nom dels nostres germans.

Amb el Parenostre preguem afirmant la nostra confiança i la nostra esperança en Déu. Li demanem les coses millors i les més necessàries.

Avui tenim necessitat de revisar la nostra pregària: Com preguem? Per qui preguem? Quan preguem?

Hem de començar per reconèixer que hem de pregar cada dia. Millor al matí i al vespre. Al matí per demanar la gràcia de Déu per tota la tasca que ens espera durant el dia... Al vespre la nostra pregària hauria d'ésser, en primer lloc, d'acció de gràcies per un dia més de vida, per tantes coses bones, per tants esforços esmerçats en ajut dels altres, etc.

Pregar cada dia hauria d'ésser la cosa més natural del món, de la mateixa manera que treballem, estudiem, mengem, llegim i altres coses que fan part de la nostra vida.

Preghem cada dia per créixer en la fe, per entendre que l'esperança s'alimenta de la pregària i per animar-nos a estimar sempre.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Un grup de terrassencs feren exercicis espirituals a Montserrat

TERRASSA.— Durant els dies del 18 al 22 de maig d'enguany i dirigida pel pare jesuïta Joan Mata, va tenir lloc al Monestir de Montserrat una tanda d'exercicis espirituals organitzada per la Lliga Interparroquial de Perseverança de Terrassa.

L'assistència als actes de la Comunitat Benedictina van ajudar a profunditzar millor en les meditacions santament dirigides per l'esmentat pare

Mata. Els 15 assistents, la majoria de Terrassa, però amb participació d'olesans i barcelonins varen sortir molt encoratjats de Montserrat. Quedaren gratament sorpresos per la presència del P. Abat, que va dirigir-los la paraula en una sentida i plaent dissertació que va ésser acollida per tots amb molta satisfacció.

Unes jornades espiritualment molt profundes i aco-llidores.

SOLSONA

L'església solsonina prepara el seu futur

Tres passos importants vers el Consell Pastoral Diocesà

SOLSONA.— Fa molt de temps que s'està treballant en aquest tema i són no pocs els grups que hi han participat d'arreu de la diòcesi. Com a mínim, s'han estudiat al llarg de dos cursos els quatre punts de reflexió que oferia un document de treball preparat per la Vicaria de Pastoral: 1. Fe o experiència de Déu. 2. Coherència entre fe i vida: testimoniatge. 3.

Església-institució. 4. Església-comunió. Com a fruit de tot això, el Pre-Consell de Pastoral ha elaborat uns estatuts d'acord amb els quals al començament del curs vinent tindrà lloc, ja, l'elecció definitiva del Consell Pastoral Diocesà, el gran organisme que faltava al nostre bisbat en ordre a la seva plena organització i eficàcia pastoral. Celebrem-ho i disposem-nos a col·laborar.

Reducció d'Arxiprestats

És un altre dels temes que s'està coent en aquests moments. Sembla que el nombre actual dels Arxiprestats, 15, és excessiu; haurien de quedar reduïts a 9, o 10, per tal de ser pastoralment suficients i eficaços. (Com és sabut l'Arxiprestat és la unitat bàsica de la pastoral de conjunt; és l'agrupació d'un seguit de parròquies més o menys homògenes i ha de tenir

unes dimensions que facin possibles: l'equip de preveres, el Consell Pastoral Arxiprestal, la junta d'Ajuda a l'Església Arxiprestal i la creació d'aquells serveis pastorals que la majoria de parròquies no poden tenir per si soles.) En aquest sentit s'està fent una consulta als Arxiprestats a fi d'obtenir un consens al més ampli possible. El senyor bisbe, després, hi dirà l'última paraula.

Normativa diocesana sobre el sagrament del Baptisme

És un document elaborat pel Consell de Presbiteri i sotmès a la consulta dels Arxiprestats, que està a punt de veure la llum. S'hi parla de la importància del sagrament del Baptisme i de la necessitat d'una catequesi preparatòria adreçada als pares i padrins i, si fa al cas, als infants i adults que han demanat de rebre el sagrament de l'aigua i de l'Esperit. No fa res més, el document en qüestió, que ratificar i ampliar allò que algunes parròquies ja fan en aquest aspecte i elevar-ho a la categoria de norma diocesana a fi que, en quan sigui possible, tot el bisbat vagi a l'una. Alegrem-nos-en. Tot sigui en ordre a una fe cada dia més viscuda i un compromís cada dia més ben assumit.

Inaugurada una nova planta a l'"Hospital dels pobres"

SOLSONA.— Fa poc es va inaugurar una nova planta de l'"Hospital dels Pobres" de Solsona, una institució ja fundada en el segle XVII pel benefactor Pere Màrtir Colomés, i que avui aixopluga preferentment persones de la tercera edat.

L'acte d'inauguració fou presidit pel Sr. Jaume Nuallart, director general de Serveis Socials de la Generalitat, i pel senyor bisbe, Miquel Moncadas, president del Patronat de l'Hospital, el qual, entre altres coses, digué que "aquest Hospital és un monument a la fe, a l'esperança i a l'amor de Solsona, un monument vivent mercès a la presència generosa de les religioses, de les institucions i d'altres persones particulars". Amb aquesta ampliació s'hi acullen setanta avis, que són atesos per les Germanes de la Caritat Vedruna, presents en el centre des de 1829.

IMPROMPTU

De què serveix una sentència?

ORIOL CAMPS

Tinc entre mans un formulari del Ministeri de Sanitat i Consum —naturalment, reservat—, que es reomple quan es practica un avortament. En l'apartat de motius que justifiquen la interrupció voluntària de l'embaràs —tres segons la llei, i que un decret posterior pretenia ampliar a cinc—, s'hi consignen també els dos casos que són: PERILL per a la salut PSÍQUICA de l'embarassada, i PRESUMPCIÓ que el fetus naixerà amb grans tares físiques.

L'imprès no tindria altra importància que la del reglamentari control mèdic. Però la té quan la Sala Tercera del Tribunal Suprem, amb data 28 de gener d'aquest any, va confirmar la suspensió cautelar del Reial Decret que ampliava la llei d'Avortament amb els dos casos esmentats, els quals veiem presents en l'imprès, cosa que vol dir que es fa cas omís de la mesura suspensiva dictada pel més alt Tribunal de l'Estat.

Aleshores, hom pot preguntar-se perquè serveixen els Tribunals de Justícia, si les seves sentències no han de ser ateses degudament, a l'hora de reglamentar pràcticament en els formularis les causes admeses per a l'avortament, induint així a error tant a metges i funcionaris com a les mateixes interessades.

Quan semblava que s'havia donat un bon pas en defensa de la vida amb una sentència que no permetia anar més endavant en la seva destrucció, resulta que, no fent-ne cas pràcticament en els formularis, estem pitjor que abans que es dictés.

Jo em pregunto quants poden ser els vots que aquesta actitud pot proporcionar-li al partit governant. Seria molt trist per a ell que d'aquesta actitud en depengués la seva permanència en el poder.

GLOSSES DOMINICALS

L'"aggiornamento"

El mot més usat per a indicar els objectius del Concili Vaticà II és la paraula "aggiornamento". Va començar a utilitzar-la Joan XXIII com a "idea mare" i Pau VI la va acceptar com "l'expressió programàtica" del seu pontificat. Des del punt de vista etimològic el mot significa actualitzar, posar al dia.

Aquesta fou precisament la finalitat del Concili, que es va proposar dur a terme una mena de "revisió de vida" amb el fi que el pensament cristià i la vida cristiana dels homes cobressin "nou vigor i claredat". Però no es pot negar que la famosa paraula ha conduït a no poques desviacions i a abusos. Ja el bon papa Joan es va doldre dels que l'entien malament. Ell sempre va pensar en l'estabilitat de la doctrina i de l'organització eclesiàstica, fins al punt que, com va explicar Pau VI, "aquestes eren les veritables bases del seu pensament i de la seva acció"; mai no li va passar pel cap un "aggiornamento" equivalent a una acomodació del cristianisme a gust del relativisme amb criteris profans.

A Pau VI va correspondre no solament aplicar el Concili, sinó també aclarir idees i rectificar conceptes. L'"aggiornamento", com va explicar el desembre de l'any 1965, no s'identifica amb l'esperit del temps, ni posa la confiança en les ideologies vacil·lants del món modern, ni admet criteris equivocats en nom d'un pretès fatalisme històric, ni s'accontenta amb algun altre retoc pràctic o alguna norma secundària. No. El veritable "aggiornamento" sap atribuir la importància pertinent a la ràpida esdevinença dels fenòmens en els quals la vida humana es desenvolupa, sense cap renúncia a la veritat.

Pau VI va expressar el seu pensament amb paraules molt matisades. Com ho explica el seu amic personal Jean Guitton, en tractar aquestes matèries, l'expressió preferida del Papa, repetida amb gran èmfasi, era aquesta altra: "aprofundiment".

En efecte, l'"aggiornamento" no es pot entendre en l'Església sense un seriós coneixement d'allò que ella és i de la missió que Crist li va encomanar. Perquè posar al dia l'Església equival a subratllar l'aspecte relatiu i experimental del misteri de la salvació, a descobrir la relació que hi ha "entre els valors eterns de la veritat cristiana i la seva inserció en la realitat dinàmica, avui tan singularment mudable, de la vida humana".

És lògic que per a parlar de "posar al dia" l'Església, cal serietat i reflexió. S'ha de fugir de lleugeres i superficialitats. Per damunt de tot s'imposa un gran amor a la veritat. Aquesta observació de Pau VI encara avui és vàlida: cal que ens esforcem per "comprendre millor la història de la salvació i per aconseguir una capacitat més fraterna i més apostòlica per a apropar-se a l'home d'avui, als problemes, a les debilitats, als recursos, a les aspiracions que té". S'equivoquen, per tant, els qui pensen que l'"aggiornamento" nascut del Concili equival a fer un cristianisme més còmode o a cercar "una relaxació dels compromisos interns de l'Església envers la fe, la tradició, l'asceti, la caritat, l'esperit de sacrifici i l'adhesió a la paraula i a la creu de Crist". Com erren aquells qui afirmen emfàticament que tot això ja és "superat"!

El tema de l'"aggiornamento" de l'Església és actual. En va fer esment el Sínode de bisbes de 1985, que va distingir el que és veritable del que és fals. Va refusar tant aquella fàcil acomodació que porta a la secularització de l'Església, com el tancament immobiliària de la comunitat dels fidels en si mateixa. La veritable actualització de l'Església reafirma l'obertura missionera per a la salvació integral del món, accepta els valors veritablement humans i defensa la dignitat i els drets fonamentals de la persona humana.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix una setmana de vacances a Suïssa

Del 3 al 10 d'agost del 1987

Ens acompanyarà el nostre director, mossèn Joan Jarque

visitant:

Ginebra
Lausanne
Berna
Fribourg-Regió de la Gruyère
Interlaken
Andermatt-Sion
Chamonix

Per informació i inscripcions:

"ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA"
Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3ª, A - 08010 BARCELONA
De 10 a 1 i de 5 a 7.
(Srta. Maria Figueras) Tel.: 301 37 18.

La inscripció és oberta. PLACES LIMITADES. Reservat el dret d'admissió.

Direcció tècnica G.A.T. 48

ALTRES VIATGES

Del 20 al 29 d'octubre, TERRA SANTA

12 anys ininterromputs de presència al carrer

100 números de SAÓ, una revista nacionalista i progressista cristiana

VALÈNCIA.— SAÓ, revista nacionalista i progressista des del punt de vista cristià, escrita totalment en català, va eixir al carrer al juliol de 1976. Després de dotze anys ininterromputs arribarà aquest estiu al número 100; efemèride sorprenent en aquest tipus de publicacions al País Valencià. Per això, el consell de redacció ha decidit de commemorar-ho amb una convocatòria dels anuals premis, extraordinària pel que fa a la dotació (35.000 pts. per cadascuna de les modalitats), el cartell anunciador, obra del pintor Manolo Valdés, i la composició del jurat que és la següent:

—**PREMI RAMON MUNTANER**, de temàtica valenciana.

Santiago Ramentol, director del diari AVUI.

Joan Fuster, catedràtic de la Universitat de València.

Ramon Lapiedra, rector de la Universitat de València.

—**PREMI JOSEP ESPASA**, de temàtica religiosa.

Maur M. Boix, director de SERA D'OR.

Josep Vilaplana, bisbe auxiliar de València i el cardenal Vicent Enrique i Tarancón.

El termini d'admissió dels treballs clou el 10 de setembre. Extensió màxima: vuit fulls. L'acte del lliurament i de la commemoració del número 100 s'avisarà oportunament. Els treballs han de ser lliurats al domicili de la revista SAÓ, carrer Les Garrigues, 8- 5è. 46.001 València. Hom farà constar en el sobre: "Per als Premis SAÓ 1987" i la temàtica escollida.

Un nou setmanari diocesà

Des de fa unes setmanes, la Delegació diocesana de Mitjans de Comunicació Social de l'arquebisbat de València edita un setmanari de vuit pàgines titulat **Iglesia en Valencia**. Fins aleshores, una publicació de sis pàgines i amb el mateix títol eixia al carrer amb una periodicitat incerta i amb escassa acceptació. Ara, però, sembla que amb el nou delegat diocesà, Francesc Ferrer Luján, ha arribat l'hora d'una renovació pregonada.

Segons la salutació del primer número es pretén un setmanari més eclesial que eclesiàstic, dirigit fonamentalment als seglars, que informe "de fets i experiències de tota la dimensió eclesial, humana, familiar i social que avui té l'Església", amb espais també, evidentment, d'opinió i amb el propòsit d'oferir notícies específiques.

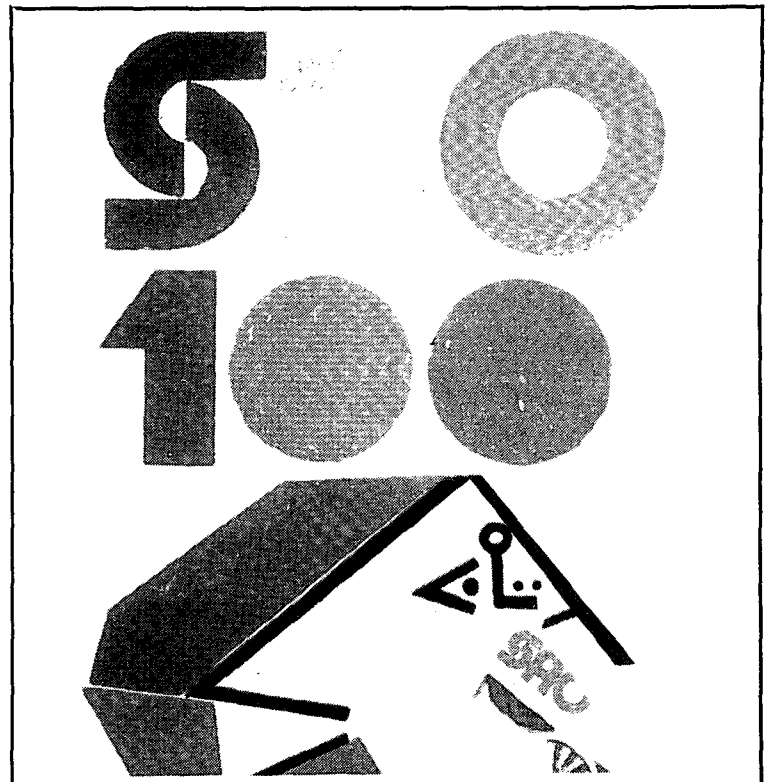
Durant l'estiu se suspendrà la

publicació i segons haja estat l'acollida, ço és: subscripcions, aquest informatiu diocesà continuarà o no. Encara és prompte per conèixer el ritme de les subscripcions. De moment conviu amb l'**Aleluia**, l'altre setmanari diocesà i igual que aquest només dona veu i espai a les notícies i experiències de l'església, diguem-ne, més tradicional. Això i el estar escrit totalment en castellà li restarà adhesions d'una bona part de creients seglars. De totes formes, caldrà esperar a l'octubre per saber si el projecte és o no definitiu i amb quina orientació ideològica.

El sínode diocesà

Han finalitzat ja les sessions generals del sínode, en què per ampla majoria, s'han aprovat els quatre llibres que contenen els canons del futur estatut de l'església valentina. El cansament s'ha fet palès en aquestes últimes sessions on no han assistit més de la meitat dels sinodals. Amb la sessió de cloenda, el proper dia 27, s'inicia doncs, l'etapa de posar en pràctica les declaracions de principis i les normes aprovades.

JOSEP A. COMES

*"Amb Déu no es juga...
però trobar Déu és com un gran joc!"*

DÉU VE A JUGAR A COLÒNIES

Déu ve a jugar a colònies és una publicació pràctica que l'Escola de l'Esplai vol posar en mans de monitors, animadors, catequistes, mestres, pares i de tots aquells educadors que volen ajudar a fer present Déu en la vida dels infants.

Pensada per a situacions de lleure, presenta 10 celebracions i 10 jocs bíblics que esdevenen valuosos recursos didàctics per a diferents edats, per a diferents moments i per a qualsevol medi.

Déu ve a jugar a colònies és el número 13 de la col·lecció de materials pràctics que edita l'ESCOLA DE L'ESPLAI: Quaderns d'esplai. Altres publicacions sobre el mateix tema són: Visquem la fe amb els infants (I i II), Experimentar-nos creients a colònies i Colònies: la joia de viure. Celebrem-ho. Preu de venda: 300 Ptes.

VENDA I COMANDES: S.C.V. NUMÀNCIA, 149. 08029 BARCELONA. Tf.: (93) 230 16 06

20 ANYS
al servei de la pau,
la justícia i els
drets humans

Demana informació Fes-te soci Col·labora

JP JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneyra, 6, 10e 08002 Barcelona
Tel. 1931 317 61 77

Tallers d'oració, un servei eclesial nou

Els començaments

La nostra primera pregunta és obvia: ¿Quin ha estat l'origen dels Tallers d'Oració?

—La resposta a la seva pregunta té dues parts, que es refereixen a cada una de les dues etapes que han seguit els Tallers fins a arribar a la seva configuració actual. La primera està resumida en l'acció del pare Ignacio Larrañaga, fundador i predicador de les "Trobades d'experiència de Déu" que són com un curset pràctic d'oració.

La segona etapa té com a protagonistes un grup de laics xilens que a mitjans del 1984, després d'haver practicat les "trobades" amb el pare Ignacio, va sentir la necessitat i la inquietud de donar continuïtat a totes les pràctiques d'oració apreses en les esmentades "trobades".

Cercaven una nova formulació, un mètode més apropiat que els ajudés a arribar a aquesta oració profunda que ja havia començat a assaborir.

El pare Larrañaga, secundant gojós la seva iniciativa, va anar fent experiències amb aquest grup, en sessions de teoria i pràctica d'oració. Per a assegurar el bon resultat, va anar inclouent moments de relaxació, silenci, cants, comentaris, etc. Per altra part, també he d'afegir que el pare Larrañaga havia observat en molts ambients que els laics tenen veritable fam de Déu, però també havia constatat que el Poble de Déu no se l'ensenyava a resar, que manquen escoles d'oració, que manquen mestres d'oració.

Una escola d'oració

—¿Per què se'ls va donar el

Entrevistem Laura de Ayora, Responsable Internacional dels Tallers d'Oració. És brasilera i resideix a l'Equador; fou designada per a l'actual càrrec en el recent Congrés Internacional de Tallers d'Oració celebrat a Guadalajara (Mèxic) durant la Setmana Santa d'aquest mateix any.

Ha arribat a Barcelona per visitar l'Equip Coordinador dels Tallers d'Oració d'aquesta ciutat i també per saludar les persones que han assistit als Tallers des de la seva implantació a Catalunya.

nom de Tallers?

—Se'ls va donar aquest nom pel mètode que s'empra per a l'aprenentatge de l'oració. Aquest sistema d'ensenyança inclou: teoria, pràctica, treball personal assistit, verificació dels resultats, etc. Exactament el mateix que es fa amb un aprenent de taller per ensenyar-li un ofici.

El responsable de Taller és el Guia, i la seva missió consisteix a oferir amb tota la fidelitat als alumnes el contingut fixat per a cada sessió.

Com que aquest aprenentatge és relativament llarg, el treball es distribueix durant quinze sessions, celebrant-se ordinàriament una sessió setmanal de dues hores de durada.

El treball no acaba amb la sessió, ja que cada alumne ha de continuar diàriament a casa seva les pràctiques d'oració programades. L'oració és vida i és per a la vida.

En resum: s'apren resant i es resa aprenent.

—¿Com situaria els Tallers d'Oració dins dels moviments sorgits a l'Església després del Concili?

—Els Tallers d'Oració són un servei eclesial, són una obra apostòlica. No són un moviment eclesial propiament dit, ja que no

pretenen establir comunitats ni grups organitzats. Només vol oferir al Poble de Déu —concretament als alumnes— una ajuda de breu durada i, al mateix temps molt eficaç, que els permeti d'adquirir sòlids hàbits d'oració.

Una vegada finalitzats els Tallers, els alumnes queden lliures; només els queda la responsabilitat davant Déu, de continuar progressant en la seva vida d'oració, com a veritables fills del Pare.

Oració i vida cristiana

—Podria explicar-me la vivència o la dinàmica interna d'un Taller d'Oració?

—En el Taller d'Oració es pot considerar una dinàmica doble: una ascendent i una altra descendent.

En l'ascendent, s'acompanya l'alumne per tal que el seu apropament al Senyor sigui segur, ferm i convençut. Per això s'empenen els diferents elements de la sessió. En primer lloc, l'escolta de la Paraula de Déu, que centra tot el treball en un clima de fe. Després es fa uns moments de silenci, tant exterior com interior; necessitem d'aquest silenci per a posar-nos amb serenitat en la presència del Pare; necessitem crear en nosaltres com un

petit monestir interior, per poder tenir-hi les nostres trobades personals amb Déu.

Després ve el tema doctrinal que, a més a més de clarificar idees, té com a finalitat crear una forta convicció i assegurar la motivació que impulsi a una oració plena i autèntica.

A continuació s'explica la modalitat d'oració, que va acompanyada de la pràctica corresponent. Totes les modalitats han de ser practicades fins arribar a dominar-les sense dificultat.

La dinàmica descendent del T. d'O. es podria comparar amb descens de la muntanya on hem estat amb el Senyor, on hem tingut la trobada amb Ell. No podem quedar-nos tranquils en el nostre "Tabor", hem de baixar al món com Jesús baixà per servir els germans.

Aquesta és la principal dinàmica interna d'un T. d'O.: la vinculació directa de l'oració amb la vida cristiana de treball i de servei.

—¿A qui van adreçats principalment els Tallers d'Oració?

—El que sempre he sentit dir al pare Larrañaga és que els Tallers d'Oració van adreçats al gran Poble de Déu, a tot el Poble de Déu.

Som un servei eclesial que s'ofereix a tothom sense cap distinció. Entre molts d'altres, hem tingut alumnes que pertanyien ja a d'altres moviments, com a carismàtics, neocatecumenals, focolars, etc. I és interessant veure com aquestes persones, en comprovar que no som un moviment més, sinó un servei, s'obren totalment per rebre les ensenyances dels Tallers. Després, en acabar les sessions, continuen vinculats als seus moviments respectius, però tornen enriquits amb noves experiències de fe i d'oració.

Un pas previ al compromís

—¿La finalitat dels Tallers, queda esgotada amb l'aprenentatge de les diverses modalitats d'oració?

—La finalitat de servei dels Tallers queda pràcticament esgotada quan l'alumne assisteix a la reunió de l'últim dia que anomenem "dia del recés". Aquesta jornada es dedica a la pràctica acurada de les principals modalitats d'oració.

Però l'experiència ens demostra que les persones que passen per un Taller, les que aprenen a resar, les que saben estar en contacte amb Déu, arriben a la convicció que Déu, el Déu de la Pau, no deixa el cor en pau: deixa la inquietud de fer quelcom important per Ell. Aquesta gent acaba amb el desig de treballar per Déu. En finalitzar l'acció del Taller, comença la vida del cristià compromès.

—Quins resultats han pogut constatar en els alumnes que han participat activament en els

L'aliment de l'ànima

En els Tallers d'Oració es practica una sèrie de modalitats d'oració que van des de les més senzilles fins a les més elevades.

Per a donar-les a conèixer vull exposar una espècie de paràbola o símil, partint d'una frase que he escoltat en diverses ocasions: "L'oració és veritable aliment de l'ànima, ja que li proporciona vitalitat i energia".

Si s'admet aquesta afirmació amb tot això que implica, observo que molt sovint hi som poc conseqüents. En efecte, quan es tracta de preparar el menú per a una celebració familiar o d'amistat, posem una gran cura en la selecció i preparació dels aliments. També escollim acuradament els vins que s'hauran de servir. Després determinem les postres, els licors i fins i tot, un cigar havà que s'oferirà en acabar.

En una paraula, planegem tot allò que fa referència al sibirisme que ens permet la nostra butxaca.

En canvi, quan es tracta de preparar el menú espiritual d'oració per a la nostra ànima, que poca imaginació tenim, quina manca de preparació i cura, que en som d'austers! Que baix és el pressupost per a la nostra alimentació espiritual! I pensar que Déu ens ho dona tot gratuïtament!

Els Tallers d'Oració es troben al pol oposat a aquesta trista situació i ofereixen a tots els homes de bona voluntat una alimentació espiritual completa, variada i rica.

La meua experiència en aquest sentit fou molt estimulante durant les quinze setmanes que va du-

rar el Taller al qual assistí. Llavors vaig tenir l'oportunitat "d'assaborir" per primera vegada, formes d'oració que jo desconeixia i que creia que estaven reservades únicament per els "grans de l'esperit".

En les primeres sessions del Taller s'ofereixen les modalitats d'oració més senzilles, com són la "lectura resada", la "lectura meditativa" i "l'oració visual". Aquestes formes més assequibles són com els entreteniments.

Després es poden assaborir els plats forts de "l'oració d'acollida" i "l'oració de sortida i quietud", d'olor fortament teresiana. En sessions posteriors encara hi ha plats més forts que són "l'oració d'abandonament" i "l'oració de contemplació". I tot això acompanyat de variants oracionals com són "oracions amb els Salms", "oració cantada", "oració amb la naturalesa", etc.

Com es pot comprovar, en els Tallers d'Oració s'ofereix a la "clientela", a l'estil dels restaurants selectes, una varietat de modalitats d'oració que s'han de prendre i assimilar pausadament.

En acabar el Taller, cada un pot servir-se a la carta les formes oracionals que més li agradin. I Déu, sense necessitat de cambrers, t'ho ofereix tot de seguida, i es queda amb tu.

I així es compleix una vegada més la Paraula del Senyor: "Si algú escolta la meua veu i m'obre la porta, jo entraré a casa seva i soparé amb ell i ell amb mi" (Apoc 3,20).

JUAN GOMEZ
Taller de Betània (Cornellà)

A la casa de les Fraternitats de Betània, durant el col·loqui amb els Guies i

Impressions d'un Tallerista

Abans de...

Vaig veure anunciat el començament d'un Taller d'Oració i em va sorprendre el nom: — Què deu ser això? — em vaig preguntar.

En un principi, l'horari i el dia que es feia m'anava bé. Confesso que només em va fer dubtar una mica el pensar que eren moltes setmanes de compromís; però, bé, em vaig pensar que allò podia ser interessant. No sabia exactament en què consistia, però com a mi m'agrada tot el que sigui íntim amb Déu, hi vaig anar, il·lusionada, expectant.

Durant el...

Començà el Taller: erem unes quinze persones al voltant d'un Guia. Per fi vàrem saber tots els allí congregats en què consistia un Taller d'Oració.

Setmana rera setmana, sorpresa rera sorpresa, units formant grups atents, confiats, alegres i agraïts, ens endinsàrem pels camins de l'oració.

La veritat és que res era nou per a mi, i en canvi... ¡Déu sigui beneït! Era com redescobrir-ho tot. ¡Com penetraven en nosaltres aquells cants, aquelles oracions, aquelles veritats ja sabudes, però poc estimades...!

La Paraula de Déu tenia ressonàncies fins llavors desconegudes. La llegíem amb més devoció que mai, amb "fam".

Heus aquí una de les paraules-clau que podria resumir allò que a mi m'ha donat el Taller d'Oració: FAM, FAM DE DÉU.

El famolenc cerca, s'afanya, es desvia per trobar alguna cosa per menjar, perquè sent

que sense l'aliment no pot continuar vivint.

Jo, després del Taller, tinc fam de Déu com mai no havia tingut.

Després de...

Aquesta fam s'ha traduït en la meua vida en:

—Una major necessitat de cercar, durant el dia, estones d'aïllament, de soledat, de silenci..., estones d'intimitat amb, sols i exclusivament, "el meu estimat Pare".

Un apropament a la Bíblia: llegir-la, escoltar-la, estimar-la.

Una gran pau interior davant de tot això, per damunt de qualsevol circumstància... Pau que és fruit de la seguretat que Déu em coneix, em perdona, em crida, m'acarana, m'estima...

Una necessitat de compartir la meua experiència, el meu descobriment, la meua alegria: —Escolteu, tinc una Bona Nova per donar-vos: Déu és el nostre estimat Pare. Per ser feliços només hem de córrer als seus braços; us espera, a tu, a tu i a tu...

Vull dir-vos que intimar amb Déu no és difícil, però tots hem estat creats i cridats per això, com l'ocell per volar.

Si teniu oportunitat de participar en un Taller d'Oració, feu-ho: us adonareu que teniu ales, plomes, cua... —Sou fets per volar! Si ja ho heu descobert, podreu aprendre a planejar millor, a salvar obstacles, a volar més alt, a anar més lluny...

CARMINA TARIN
Taller de Betània (Cornellà)

Laura Ayora és una dona moderna o carismàtica, té un gran do de gent i una elevada preparació cultural. Contagia confiança, optimisme, fe i zel apostòlic. És mare de família i, professionalment, una pintora excel·lent. Però allò que més l'entusiasma és treballar per l'extensió del Regne de Déu.

Tallers?

—La gent aprofita bé aquest mètode d'oració, ja que és fàcil i ràpid; de seguida aprenen a comunicar-se amb Déu en un clima de confiança i alegria. Els laics pensem moltes vegades que això de les modalitats d'oració és com una cosa exclusiva dels sacerdots i religiosos, quan la realitat és que també nosaltres podem i hem d'aconseguir aquestes formes d'oració íntima amb el Senyor.

I es commovedor veure com els laics, en descobrir que és possible, que està a les seves mans aconse-

guir Déu i establir un diàleg amb Ell, senten la seva vida canviada. En alguns alumnes es produeix un apropament confiat a Déu, en d'altres hi ha una verdadera conversió, no manquen casos d'un enamorament profund de Déu. Fins i tot es desperten vocacions amb el desig de lliurar la seva vida al Senyor.

Un camí cap a la fraternitat

Recordo un cas molt emotiu que l'explicaré molt breument.

En el primer Taller que vam fer a Buenos Aires participà un obrer que era un autèntic líder de barri; estava compromès en una tasca social i sindical de molta envergadura, reivindicava amb coratge els drets dels seus companys.

Cap al final del Taller aquest líder donà el següent testimoni: Mireu, jo fins a la desena sessió, creia que estaveu folles; ja que només parlaveu de resar, resar i resar; com si el món real i els seus problemes no existissin per vosaltres.

Però ara vull dir-vos que em perdoneu, perquè en aquests moments el qüestionat, i de forma molt dura, sóc jo.

Perquè he arribat a descobrir, a través del Taller, que fins ara, encara que jo cercava ajudar i defensar els meus companys, ho feia amb un cor carregat de rancor, però disfressat d'amor. Jo duia el meu pobre bagatge de lleis, drets i dialèctiques; però em mancava l'ànima: l'esperit de Crist, l'amor.

Ara m'aproparé als meus germans purificat per l'oració. Tinc en el meu cor la figura del Mestre, ja no seré jo, serà Ell, qui inspirarà la meua acció de servei i ajuda.

I per mantenir aquest esperit vull ser home d'oració, i d'oració profunda. Així em veuré net de males influències i podré apropiarme als germans amb sentiments de veritable fraternitat cristiana.

Fou el testimoni més commovedor.

—Podria dir-nos quin desenvolupament han tingut els Tallers d'Oració?

—Com a detall significatiu li diré que en el recent Congrés de Taller d'Oració es reuniren representants de disset països: Espanya, Portugal i nacions hispano-americanes. Hem tingut notícia

que s'han començat Tallers en dos o tres països africans, i que es fan gestions per implantar-los al Japó.

Això demostra allò que he dit abans: els laics tenen una set molt gran de Déu, tenen desig d'aprendre a resar per comunicar-se amb Déu.

Una resposta a la set de Déu

—Com és que s'ha celebrat un Congrés Internacional, tot just després de tres anys d'haver començat l'obra dels Tallers?

—Per ser més exactes cal dir que el Congrés se celebrà abans de finalitzar el tercer any de funcionament.

El servei havia crescut molt i sentíem la necessitat de trobar-nos els Guies, de conèixer-nos, ja que ens sentíem veritablement germans de la família de Jesús. En anar avançant pels camins de l'oració hem experimentat que Jesús és aquest corrent subterrani que ens uneix a tots i ens fa germans.

Va ser molt interessant tot el que vam viure a Guadalajara, principalment per la fraternitat i l'estima que allí hi ha. Vàrem poder comprovar per vivència personal, durant aquella inoblidable setmana, que Jesús estableix en el cor dels seus, vincles de caritat que són més forts que els llaços de la sang.

El dia que cada home aprengui a resar, ja mai més no hi haurà guerra, ja mai més no hi haurà fam, ja mai més no hi haurà problemes...

—Quin desenvolupament han tingut els Tallers a Catalunya?

—La meua resposta ha de ser naturalment indirecta, ja que he vingut precisament per saludar els germans i conèixer el treball que han realitzat fins ara a Catalunya.

Les referències que n'han donat són les següents: s'imparteixen els Tallers en sis centres: Fraternitats de Betània, Parròquia de Sant Joan Bosco, Missioneres Germanes de Betània, Agustines Missioneres, Missioneres del Santíssim Sagrament i també en un domicili particular. El nombre de tallers impartits fins ara és de quinze i el nombre dels alumnes participants s'apropa als tres-cents.

Els començaments han estat molt bons; es treballa amb molta fidelitat a l'esperit dels Tallers, regna un gran entusiasme i els bons resultats els estem veient.

També vull afegir que m'he quedat sorpresa en assabentar-me que a Barcelona es fa la transcripció del mètode dels Tallers al sistema de lectura Braille per a poder impartir les classes entre els invidents.

—Finalment, quins plans teniu pel futur?

—Senzillament, seguir il·lusionats en la mateixa cosa! cada vegada som més els Guies, les persones que sentim que Déu ens crida a aquest servei eclesial i ho fem amb una felicitat i un plaer molt gran. En el fons fins i tot amb una mica de sant orgull, si hi cap la paraula; pel fet de ser apòstols, pel fet de poder ajudar en l'expansió del Regne de Déu. Perquè joestic convençuda que el Regne de Déu comença sempre en el cor de l'home. Vostè ho ha dit. Moltes gràcies! Que Déu la beneeixi i sempre l'acompanyi!

AMAT PEREZ S.D.B.

el Grup Coordinador de Barcelona.

CALENDARI

Diumenge, 12 de juliol. XV del temps ordinari. Sant Joan Gualbert, abat fundador i santa Marciana, verge màrtir. El sol surt a les 4,28 i es pon a les 7,25 (hora solar). Festa major a Roquetes.

Dilluns, 13 de juliol. Sant Enric, emperador; sant Anacleto, papa màrtir; sant Joel i sant Esdras, profetes i santa Sara, verge.

Dimarts, 14 de juliol. Sant Camil de Lelis, confessor i santa Adela, verge.

Dimecres, 15 de juliol. Sant Bonaventura, bisbe doctor i sant Pompili Mª Pirrotti, escolapi. Festa major a Torredembarra.

Dijous, 16 de juliol. Mare de Déu del Carme. Santa Magdalena Postel, fundadora. Festa major a Albinyana, Calafell, Caldes d'Estrac, Llançà i Navata.

Divendres, 17 de juliol. Sant Aleix, confessor; santa Marcel·lina, verge i santa Generosa, màrtir.

Dissabte, 18 de juliol. Sant Frederic, bisbe màrtir. Santa Marina, verge màrtir i santa Simforosa i els seus set fills màrtirs. Festa major a Pratdip. Fira a Lloret de Mar.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

12 de juliol. Diumenge, XV durant l'any. Lectures: Primera, Is 55, 10-11, S 64, segona Rm 8, 18-23, tercera Mt 13, 1-23.

13 de juliol. Dilluns de la setmana XV durant l'any. Lectures: Primera, Ex 1, 8-14, 22, S 123, segona Mt 10, 34-11, 1.

14 de juliol. Dimarts de la setmana XI durant l'any. Lectures: Primera, Ex 2, 1-15a, S 68, segona Mt 11, 20-24.

15 de juliol. Dimecres de la setmana XV durant l'any. Lectures: Primera, Ex 3, 1-6, 9-12, S 102, segona Mt 11, 25-27.

16 de juliol. Dijous de la setmana XV durant l'any. Lectures: Primera, Ex 3, 13-20, S 104, segona Mt 11, 28-30.

17 de juliol. Divendres de la setmana XV durant l'any. Lectures: Primera, Ex 11, 10-12, 14, S 115, segona Mt 12, 1-8.

18 de juliol. Dissabte de la setmana XV durant l'any. Lectures: Primera, Ex 12, 37-42, S 135, segona Mt 12, 14-21.

Litúrgia de les hores:
Setmana III

D'ACÍ I D'ALLÀ

El baptisme dels infants és lògic

No és pas l'home qui abasta els dons de Déu sinó que Déu ens el atorga segons allò de sant Joan "Ell ens ha estimat primer". Si vaig per on vaig —escriu sant Pau— és degut al fet que Crist m'ha "agafat", com si digués "m'ha capturat". El Senyor Déu escull Isaac sense ni preguntar-li si vol néixer ni si voldrà ser hereu de la promesa feta a Abraham de ser pare de molts pobles. I Jeremias fou consagrat abans que sortís del si matern. Pel que fa a la vida de la Fe, Déu porta sempre la davantera i qualsevol do seu és gratuït. Per això l'Esclat parla de MARCA, SEGELL i UNCIÓ DE L'ESPERIT. L'home voldria ser mereixedor de tot: Jo dono això a Déu perquè ell em doni allò. Do ut des. És la bondat de Déu que acull l'infant. Gràcies, Déu meu, perquè essent jo un infant, fràgil com vas de terrissa, depositàreu en mi el tresor del baptisme a causa del qual, ara, de gran, em sento curull del vostre immens amor.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Nou Provincial dels carmelites de l'Antiga Observança

Ramon Johe i Bes

Un missioner que feia 32 anys que residia a Veneçuela ha estat elegit provincial dels carmelites de l'Antiga Observança de Catalunya en l'últim capítol recentment celebrat. El pare Ramon Johe i Bes havia estat Director de la promoció vocacional carmelitana a Catalunya i ara vol reprendre aquesta tasca, una de les prioritàries, aprovada pel susdit capítol provincial.

El passat mes de maig fou elegit provincial dels carmelites de l'Antiga Observança el pare Ramon Johe i Bes, nascut a Brunyola (Girona) el 1924. Acabada la carrera eclesiàstica, el pare Ramon amplià els estudis en cursos monogràfics de Bíblia, Ecclesiologia, Dret Canònic i Història de l'Església. Havia estat Director de la promoció vocacional carmelitana a Catalunya i Mestre del Seminari Menor carmelità d'Olot. Fou també definidor —conseller— de la Província carmelitana de Catalunya.

Des de l'any 1955 el pare Johe exercia el seu apostolat sacerdotal i missioner a Veneçuela. Últimament era President de la regió carmelitana del Carib i jutge auditor de l'arxidiòcesi de Caracas. També, com a comissari provincial, representava el superior provincial a Veneçuela.

Trenta-dos anys a Centre Amèrica deixen petja i configuren les activitats i dinamismes pastorals d'una persona. Ara el pare Ramon torna a una Catalunya molt diferent de la que va deixar, i això representarà un esforç d'adaptació per a ell.

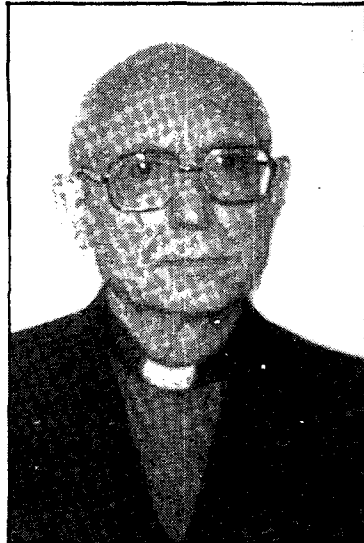
—Certament que les coses han canviat, i molt. I també és cert que l'ambient a Veneçuela és diferent del d'aquí. Allà es viu un esperit més familiar, més

comunitari. Hauré d'assimilar els valors humans i cristians de la Catalunya actual, que no dubto que hi són.

Una de les prioritats del recent capítol carmelità celebrat, i que també preocupa al pare Ramon, és la promoció vocacional. Pel que fa a Catalunya la represa de vocacions religioses, tant masculines com femenines, no és pas encara, malauradament, una realitat. Això preocupa a tots els ordes religiosos, i entre ells, els carmelites.

"S'ha nomenat una comissió dins la nostra província i molt aviat començarà a treballar", comenta el pare Ramon. La promoció es farà a través de convivències, recessos espirituals, trobades, etc. de jovent. "Els carmelites disposem d'una casa de colònies prop d'Olot: és el mas Serra de Vall, ideal per aquestes trobades", manifesta el nou provincial.

Una altra prioritat del capítol dels carmelites és el foment del carisma propi de l'orde, que el pare Johe el resumeix en contemplació, revalorització de l'escapulari del Carme, esperit de fraternitat i centres d'espiritualitat. Quant a l'escapulari del Carme, el pare Ramon troba tres motius que justifiquen la seva rehabilitació: el fet que el papa Pau VI recomanés

la difusió de l'escapulari als carmelites, en un congrés celebrat a la República Dominicana; que sigui el Concili Vaticà II que exhorti a conservar i fomentar les devocions marianes populars aprovades per l'Església, i, finalment, la celebració actual de l'Any Maria.

Els carmelites de l'Antiga Observança de Catalunya regenten parròquies —tres al bisbat de Barcelona— i col·legis. Tenen cura d'una missió a Veneçuela on desenvolupen una acció pastoral molt intensa i dirigeixen col·legis de gran prestigi. Donat que la contemplació és una nota característica del seu carisma, han destinat l'antic convent d'Olot per a lloc de trobades i recessos espirituals. El pare Ramon encara té el cor a Veneçuela —són 32 anys!— però si un dia fou generós i decidí per deixar la pàtria, no li seria difícil el retorn, tant més quan el treball d'allà i d'aquí estan inspirats per la fe i el coratge d'un apòstol.

FRANCESC GAMISSANS

ADULTS EN LA FE

Els laics

JOAN GUITERAS I VILANOVA

membres de l'Església que no són ni ordenats ni religiosos.

De fet, en una línia ben bíblica, la constitució conciliar sobre "L'Església" parla d'aquesta realitat "misteriosa" com del nou Poble de Déu i Cos de Crist. Cert que empra també altres imatges. Però aquestes dues li permeten de dir que l'Església som tots, que tot batejat gaudeix de la mateixa dignitat. I, des d'aquesta perspectiva, hom afirma un sacerdoti comú a tot cristià. Després, el nostre document s'encarrega de situar els papers de cadascú a l'interior de la comunitat. Destacarà convenientment la importància primordial del ministeri dels bisbes, dels sacerdots i dels diaques. Ministeri que els creients han de valorar amb veritable amor i magnanimitat. D'acord amb la naturalesa sacramental de l'aplec fundat per Crist.

Descripció tipològica

En realitat el Concili Vaticà II no va donar una definició exacta del laic, sinó que en preferí una de tipològica o fenomenològica. Es tracta, doncs, d'una descripció que conté tres punts bàsics: 1) Els laics es distingeixen dels clergues i dels religiosos. És un element que aclareix i no pas una simple realitat negativa. Afirmar-ho seria no llegir bé els documents conciliaris. Perquè els laics són Poble de Déu. I encara que no els pertoquen les tasques clericals ni s'han d'apartar de les tasques mundanes, no obstant tenen quefers importantíssims en el si de l'Església i en la vivència cristiana de les realitats del món. 2) Els laics són membres del Poble de Déu. És molt important aquesta afirmació. Units a Crist pel baptisme i participants de la funció sacerdotal, profètica i reial de Crist,

"exerceixen en la mesura que els pertoca la missió de tot el poble cristià a l'Església i al món". Tenen, doncs, un element específic que s'ha de relligar amb la relació dels laics vers el món i les realitats terrenes. 3) Els laics són cridats a santificar els aspectes seculars de la vida. Transcrit del Diccionari d'Espiritualitat: "El que fa a un fidel (element genèric de tots els cristians) laic és la relació que té amb el món enmig del món, això és, la seva secularitat".

Igual que l'ànima en el cos

En el tractament d'aquest tema tan important no es pot només generalitzar. Per això una reflexió aprofundida haurà de tenir en compte el document de treball del Sínode. Aquest escrit s'elabora després d'una enquesta a les diòcesis i a les altres institucions eclesials. Amb tot, ja la constitució dogmàtica conciliar sobre l'Església apunta aspectes que cal revalorar.

Penso que ha estat una bona aportació la dels ministeris laicals. Però aquí cal superar el perill d'una Església que es replega o que oblida la seva projecció "extra muros". Per això, anant més enllà, hom haurà de fer aparèixer les dimensions reals de l'apostolat dels laics, el significat del que s'anomena "la consagració del món", l'originalitat del testimoniatge, la incidència en les diverses estructures humanes i les relacions amb la jerarquia.

Tot queda recapitulat en uns mots del Concili closos amb una frase de "L'Epístola a Diognet": "Tot laic ha de ser davant del món, un testimoni de la resurrecció i de la vida del nostre Senyor Jesús i un signe del Déu viu. Tots plegats i cadascun per la part que li toca han d'alimentar el món amb fruits espirituals i difondre-hi aquell esperit de què estan animats aquells pobres, humils i pacíficadors que el Senyor en el seu Evangelí li va proclamar benaventurats. Dit amb un sol mot, «allò que és l'ànima en el cos, això han de ser en el món els cristians»." ¡Bella missió!

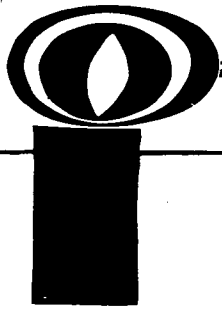
Estem gairebé en vigílies de la celebració del Sínode de 1987. El tema serà el dels laics. L'instrument de treball del Sínode, és a dir, el document base de la reunió episcopal, serà: "La vocació i la missió dels laics en l'Església i al món vint anys després del Concili Vaticà II". Un tema importantíssim que el gran concili dels nostres temps va desenrotllar de manera rellevant. Per una banda, dedicà tot un capítol als laics o seglars, elaborà un decret sobre l'apostolat dels laics i es referí àmpliament a ells en la constitució pastoral sobre "L'Església en el món d'avui".

Tot se situa en la recepció del concili al cap de vint anys. Una relectura necessària, d'acord amb unes línies eclesials que, com indicà el Sínode de 1985, han d'anar endavant. La reafirmació de la validesa del Vaticà II és una realitat en el si de l'Església. No podia pas ser d'altra manera. Cal reconèixer, quant al tema que ens ocupa, que l'hora dels laics sortosament ha ressonat i continua tenint vigor. És aquest un aspecte que el Concili il·luminà amb nova claredat. Sortosa llum! S'ha d'afegir que, tot i que resta camí per fer, l'aportació dels laics a l'Església ha estat, després del Concili, molt esplèndida generalment parlant.

Però, qui és un laic?

La paraula "laic", en medis eclesiàstics i també civils, té un sentit ben diferent del que li atorguen els documents del Concili Vaticà II i de l'ús que va adquirint entre les persones que participen activament en les tasques eclesials. Ho recordem tots: hom parlava d'escola laica, de societat laica... Encara, en molts ambients no explícitament cristians, aquest ús és força vigent avui. Caldrà tenir-ho present en el diàleg exterior, almenys per allò de definir els termes d'una conversa.

El mot "laic" significa: "persona que pertany al poble de Déu". Ve del grec "Laòs", que vol dir "poble". I, encara que tots som poble, no obstant, la paraula designa els

Litúrgia de la paraula

“LA PLUJA AMARA LA TERRA I LA FA GERMINAR”

El brevíssim text d'Isaïes que forma la primera lectura d'avui no és exclusiu, a la litúrgia, per a aquest diumenge. El trobem a la Quaresma, i el trobem també a la Vetlla Pasqual. Avui ens introdueix al “sermó de les paràboles”, que comencem a llegir aquest diumenge. La força d'aquest text és la de destacar l'eficàcia de la Paraula de Déu, que, en definitiva, es realitza en l'encarnació del Verb. Jesús és, veritat, el que ha fet tot el que Déu vol, i ha complert la missió que el Pare li ha confiat. Ell ha “baixat” a la nostra terra, en el sí virginal de Maria.

Lectura del llibre del profeta Isaïes (55:10-11)

Diu el Senyor: “Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dona el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda, sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat”.

“LA LLAVOR CAIGUÉ A LA TERRA BONA I DONÀ FRUIT”

La resposta del salm responsorial és avui, excepcionalment, un text evangèlic. D'aquesta manera queda interpretat el salm de la fecunditat de la terra i de la joia de la collita, en clau espiritual i eclesial. Els fruits que cantem, do de Déu, són els que vénen de l'evangelització, i consisteixen en la florida d'obres bones i de fidelitat a Jesucrist.

Salm 64:10abcd, 10e-11,12-13,14 (R.: Lc 8:8)

Vetlleu per la terra i la regueu, l'enriquirà a mans plenes. El rierol de Déu desborda d'aigua preparant els sembrats.

R. La llavor caigué en bona terra i donà fruit.

Fecundeu la terra amarant els seus solcs, aplanant els terrossos, ablanint-la amb els xàfecs. i beneïu el que hi germina. R.

Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, la fertilitat regalima de la vostra carrossa. Aclama joïos l'herbei de l'estepa, s'engalanen els turons. R.

Les prades es vesteixen de ramats, les valls, cobertes de blat. aclamen joïoses i canten. R.

“TOT L'UNIVERS CREAT SERÀ ATENT, ESPERANT QUE ES REVELI D'UNA VEGADA LA GLORIFICACIÓ DELS FILLS DE DÉU”

El text de la carta als romans escollits per a aquest diumenge està perfectament integrat en la dinàmica de les lectures restants. Sant Pau ens parla precisament de la collita de Déu! Amb una visió grandiosa de tota la realitat còsmica, la defineix en el seu procés de transformació per la força de la glòria de Déu, que ve per la salvació de Jesucrist. L'univers és, doncs, com el camp treballat silenciosament però eficaçment per la llavor que s'hi deixa caure, i aquesta llavor és la Paraula de Déu, mentre la seva força és la de l'Esperit.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:18-23)

Germans, jo penso que els sofriments del món present no són res comparats amb la felicitat de la glòria que més tard s'ha de revelar en nosaltres. Perquè tot l'univers creat està atent, esperant que es reveli d'una vegada la glorificació dels fills de Déu. L'univers creat s'ha trobat sotmès a una situació absurda, no perquè ell ho hagi volgut, sinó que un altre l'hi ha sotmès, donant-li, però, l'esperança que un dia serà alliberat de l'esclavatge d'aquesta situació desgraciada, per obtenir la llibertat, que és la glorificació dels fills de Déu. Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat grega i sofreix dolors com la mare quan infant. Però no és ell tot sol. També nosaltres, els qui ja posseïm l'Esperit com a primers fruits de la collita que vindrà, greguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.

No fa gaires dies, a Barcelona, es feren dos actes amb un mateix teló de fons: l'atemptat terrorista a l'hipercor. El primer dels actes fou la manifestació multitudinària al Passeig de Gràcia, convocada pel Parlament de Catalunya. El segon, fou la missa celebrada en sufragi dels morts que causà l'atemptat, a la plaça de la Catedral, convocada i presidida pel Sr. Cardenal i Arquebisbe de Barcelona. La distinció immediata entre els dos actes és clara: el primer és un acte civil, el segon és un acte religiós. Però el que m'interessa destacar aquí és, sobretot, la diferent dinàmica dels dos actes.

• Dues dinàmiques

En el primer, tot el conjunt es definia com l'expressió popular. La multitud volia expressar-se, i aquest era el sentit de la seva presència. Les paraules foren ben poques i mesurades, i es pot dir que eren, també elles, l'expressió del pensament del poble, ja que venien d'aquells que el poble ha elegit perquè el representin en els afers públics: els parlamentaris. Fins aquí, la manifestació tenia com a objectiu confirmar-nos en el que ja pensàvem, i manifestar a tothom la nostra actitud decididament contrària al terrorisme.

En el segon, en canvi, el conjunt es definia des d'una altra perspectiva: des de la Paraula i el Misteri de Crist. És cert que les persones reunides allí expressaven la seva fe, el seu condol als familiars, la seva repulsa a la violència, la solidaritat... Però a la base de la celebració no hi havia —objectivament— el simple moviment d'expressar el que pensem o de confirmar-nos en això mateix, sinó el moviment de recepció d'allò que és més que el que puguem pensar: la Paraula que Déu ens diu sobre Ell i sobre nosaltres, i l'oferta sacramental del Misteri de Crist, perquè ens hi puguem unir i vincular. Per això una celebració és sempre transformant i superadora de nosaltres mateixos. Les paraules sobre els difunts es convertien aleshores en pregària a la misericòrdia de Déu.

• La paraula de Déu és esdeveniment

L'evocació d'aquesta experiència és bona per entendre el sentit que té la litúrgia de la Paraula a la missa —i als sacraments— i per què en diem precisament “litúrgia”, i parlem de “celebració” de la Paraula.

La Paraula de Déu, llegida a l'assemblea reunida, és un esdeveniment, i no sols una instrucció, ni sols

una exhortació. L'esdeveniment queda ben definit per la Constitució sobre la litúrgia: “Déu parla al seu poble. Crist continua anunciant l'evangeli” (n. 33). Per això és un esdeveniment: Ell irromp en la nostra vida, dient-nos allò que vol, i no simplement el que nosaltres voldríem sentir. La Paraula, i no nosaltres, està al centre de l'interès.

En una manifestació, la més noble possible, no podem anar més endavant del que és el nostre pensament i les nostres actituds, encara que l'ajuda dels altres ens faci progressar i ens enriqueixi amb noves perspectives. En una celebració de l'eucaristia, Déu ens ofereix sempre allò que està més enllà: el que Ell pensa, el que Ell ha fet i fa per la nostra salvació, a causa del seu amor.

Per això l'assemblea fa silenci per escoltar la Paraula, no pas amb la frisança que li toqui el torn per a parlar, sinó amb l'actitud del que està convençut que, quan Déu parla, s'esdevé allò de més interessant per a nosaltres. ¿Quan serà que, en les nostres esglésies, tots estarem convençuts pràcticament que això és veritat? Perquè el cert és que, tot i afirmant-ho, massa vegades hom veu els fidels entrant distretament a l'església durant les lectures, o cercant un lloc per a seure, o cercant un confessor, o preparant una llàntia per a dipositar-la davant d'una imatge...

• “Preparant els sembrats...”

En el salm responsorial d'avui es canta l'acció de Déu en el món, en la terra que dona els seus fruits. La interpretació del profeta, i la paràbola de Jesús, ens conviden a llegir aquest salm en referència a l'obra de Déu, de la seva Paraula, a la seva Paraula encarnada: Jesucrist. En el salm hi ha un verset que diu: “El rierol de Déu desborda d'aigua preparant els sembrats”. M'agrada veure en aquestes paraules una al·lusió a l'acció de l'Esperit Sant en els nostres cors. És ell, l'Esperit, el que prepara els nostres cors per a la sembra de la Paraula.

Quan anem a l'Església amb ganes d'escoltar la Paraula; quan no “triem” massa els textos que “volem escoltar”, sinó que rebem els que ens vénen de la pedagogia pastoral del leccionari; quan la Paraula és escoltada com allò que és, Paraula de Déu —l'Absolut, l'Amor—, i no com a paraula d'home, sempre discutible; aleshores, és que el rierol de Déu —l'Esperit Sant— està regant dolçament i suauement els nostres cors, preparant els sembrats. I si la terra està preparada, la collita serà de cent, o seixanta, o trenta...

“EL SEMBRADOR VA SORTIR A SEMBRAR”

Els discursos de Jesús no són ensenyaments distants, independents de la seva persona. El sermó de la muntanya és la descripció de les seves actituds, i el discurs de les paràboles és l'explicació del seu ministeri. És tan senzilla la paràbola, explicada, a més, pel mateix Mestre, que qualsevol comentarí és pàl·lid davant del text.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (13:1-23)

Aquell dia, Jesús sortí de casa i s'assegua vora el llac. Era tanta la gent que es reuní entorn d'ell, que pujà a una barca i s'hi assegué. Tota la gent es quedà vora l'aigua i ell els parlà llargament en paràboles. Digué: “El sembrador va sortir a sembrar. Tot sembrant, una part de la llavor caigué arran del camí, vingueren els ocells i se la menjaren. Una part caigué en un terreny rocós, on hi havia poca terra. De seguida va néixer, ja que la terra era poc fonda, però com que no tenia arrels, quan sortí el sol, amb la calor s'assecà. Una part caigué entre els cards, però els cards van créixer i l'ofegaren. Una part caigué a la terra bona i donà fruit: o cent, o seixanta, o trenta. Qui tingui orelles, que ho senti”.

[Els deixebles s'acostaren i li preguntaren: “Per què els parles en paràboles?” Ell respongué: “Déu us fa a vosaltres el do de conèixer els secrets del Regne, però a ells, no. Als qui tenen, Déu els donarà encara

més i en tindran a vessar; però als qui no tenen, els prendrà fins allò que els queda. Jo els parlo en paràboles perquè, tot i veure-hi, no veuen res, i tot i sentir-hi, no senten ni entenen res. En el cas d'ells es compleix aquella profecia d'Isaïes que deia: “Per més que escolteu, no entendreu res, per més que mireu, no veureu res. El cor d'aquest poble s'ha fet insensible, s'ha tornat dur d'oïlla i s'ha tapat els ulls, no fos cas que, si els seus ulls hi veien, les seves orelles hi sentien i el seu cor arribava a entendre, es convertissin, i jo els retornés la salut”. Però els vostres ulls i les vostres orelles sí que són feliços de poder veure i de poder sentir. Us ho dic amb tota veritat: Molts profetes i justos desitjaven veure el que vosaltres veieu, però no ho veieren, desitjaven sentir el que vosaltres sentiu, però no ho sentiren.

Escolteu, doncs, vosaltres que vol dir la paràbola del sembrador. La llavor sembrada arran del camí vol dir que a tots aquells que escolten la predicació del Regne però no l'entenen, el Maligne els pren la llavor sembrada en els seus cors.

La llavor sembrada en un terreny rocós vol dir aquells que reben amb alegria la predicació del Regne així que la senten, però només per un moment; no arrela dintre d'ells, i tan bon punt es troben amb dificultats o amb persecucions per la paraula que havien rebut, sucumbeixen de seguida.

La llavor sembrada enmig dels cards vol dir aquells que han sentit la predicació del Regne, però les preocupacions del món present i la seducció de les riqueses l'ofeguen i no dona fruit.

La llavor sembrada en terra bona vol dir aquells que han sentit la predicació del Regne i l'han entesa, i per això dona fruit: o cent, o seixanta, o trenta.”]

LA BÍBLIA A L'ABAST

El conreu pastoral

(Salm 64 -H. 65-: 10abcd.

10e-11. 12-13. 14 R.: cf. Llc 8:8)

JOSEP M. ARAGONÈS

Cant de collita

Tot i que els comentaristes del salteri no acaben de posar-se d'acord sobre l'origen d'aquest salm, nosaltres aquí podem recollir l'opinió que el suposa un cant d'acció de gràcies pel do de la collita, almenys pel que fa als versets que avui es prenen com a salm responsorial. Podria molt ben ser que, després d'un estiu de gran sequera, que feia preveure que tot el camp eixit no arribaria a produir res, haguessin arribat les pluges providencials i es coronés l'anyada amb l'abundor que cau del cel (v. 12). Pot ser que aquells bons pagesos del temps del salmista haguessin acudit en el seu destret a una pregària-prometença implorant la pluja. Aconseguida aquesta, el poble compleix el seu vot: **Sou digne de tota lloança, Déu meu, a Sió; sou digne que us complim les promences, vós que escolteu les pregàries** (v. 2). No deixa d'ofrir un tema de reflexió pastoral aquesta possible perspectiva de la procedència del salm. La tècnica, la ciència, i, potser també una mica, el nostre racionalisme pastoral, han malmès, quan no han fet desaparèixer, aquella pietat senzilla, possiblement un xic ingènua, però profunda i d'arrels plenament cristianes, dels nostres pagesos, que, bo i fent tot el que estava al seu abast, recorrien a la intercessió dels sants, en rogatives de pluja, per salvar el "nostre pa, que Déu ens do".

En el context de la litúrgia d'aquest diumenge, el cant responsorial, vol ser un himne d'acció de gràcies pel do de Déu de la "collita pastoral". Hem acabat el curs. El curs escolar i també el curs de les activitats pastorals "normals". La gent comença a albirar els dies de vacances. Alguns dels nostres pagesos han dut a terme la tasca de la collita. Acabem de sortir de la celebració de Pentecosta, la festa de la collita. No estaria mal, doncs, que a més de

donar gràcies per tot el que Déu ha posat a les nostres mans, fruit del treball de l'home i de la fertilitat de la terra i el bon fer de la climatologia —tot plegat do de Déu (vv. 10-12)—, portéssim la nostra reflexió al terreny de la col·laboració de l'home a l'obra de Déu. L'obra de Déu que no es limita a l'ordre natural ni a l'àmbit de l'esperit, sinó que els comprèn tots dos. També hi ha una collita pastoral. Potser molt difícil de veure i de valorar. Però hi és certament. Obra de Déu i nostra, que ens hi hem escarassat. Donem-ne gràcies, doncs. Ens hi convida la intencionalitat que dóna al salm, l'antífona responsorial: **La llavor caigué a la terra bona i donà fruit.**

Déu és pagès

El nostre salmista s'anticipa a la idea que exposarà Jesús a l'hora dels adéus: **Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater** (Jo 15:1). Déu conrea la terra. Tal com diu el Fabra, Déu "sotmet la terra, les plantes, a certs treballs i cures per fer-les fèrtils, perquè donin fruit". Es dedica al conreu de la terra. Déu és, doncs, pagès. El bon pagès de tota la creació, obra de les seves mans (v. 7). I en té cura sol·licita a través de la seva acció provident. **Vetlleu per la terra i la regueu, l'enriqueu a mans plenes** (v. 10ab). **Fecundeu la terra amarant els seus solcs, aplanant els terrossos, ablanint-la amb els xàfecs, i beneïu el qui hi germina** (vv. 10e-11).

Déu no vol que la terra sigui un hermot. Ell l'ha donada als homes, a tots els homes, perquè tots hi puguin viure i en puguin viure. I com a bon pagès en té cura. És el que un altre llenguatge en diem l'equilibri ecològic. Cada cosa al seu lloc i fent el que ha de fer en bé del conjunt. Per això el salmista confessa admirat i agraït al mateix temps: **Coroneu l'anyada amb l'abundor que cau del cel, la fertilitat regalima de la vostra carrossa** (v. 12). La "carrossa" de Déu són els núvols, que ens porten la pluja (vegeu Salm 67:5 i 17:10ss.). Tota la naturalesa canta l'himne del seu agraïment a l'autor i ordenador de la meravella ecològica. I tota hi col·labora volentorosament. **Aclama joïós l'herbei de l'estepa, s'engalanen els turons** (v. 13). Com també ho fa la terra degudament treballada per la mà respectuosa de l'home. **Les prades es vesteixen de ramats, les valls, cobertes de blat, aclamen joïoses i canten** (v. 14). El salmista ens dóna una visió neta de l'obra creadora i conservadora de Déu, amb l'home inclòs en estat d'innocència. Es el pecat de l'home, el que ha pervertit l'ecologia original. I segueix pervertint-la, violentant-la, al servei exclusiu del seu desenfrenat egoisme.

El terror pastoral

La cura de Déu es dirigeix especialment, i sobretot, al conreu de les persones. Es aquí on Déu hi aboca tot el seu bon saber fer de pagès. Ens ho recorda Jesús

en el text esmentat més amunt. El Pare té cura de les sarments, les neteja, perquè vol que donin força fruit. Fins al punt que, en aquesta tasca de "pagesia pastoral", hi té posada la seva il·lusió i la seva glòria. Així ens cal fer avui una lectura del salm responsorial en aquesta clau. **El vetlleu per la terra** del v. 10, en altres versions sona així: **Visiteu la terra**. El Propietari de la vinya de la humanitat no fa com segons i quins posseïdors de terrenys, que tant se'ls en dóna de la terra i dels qui l'habiten: sols els interessa exprèmer-la tant com sigui possible, fins al punt que no donen cap interès al fet de viure-hi o de simplement visitar-la. Déu visita a la seva heretat. Hi ve a fer-hi estada. Hi ha plantat el Cep del seu Fill i ens hi empelta a tots. Vol el fruit, però resulta que el fruit són els homes, la seva llibertat, la seva realització, la seva salvació. Per això l'evangelí ens presenta el bon sembrador. Que com diu el verset de l'Al·leluia és Crist: **La llavor és la paraula de Déu, el sembrador és el Crist; tothom qui el troba viurà per sempre**. El sembrador Jesús ha volgut cridar i incorporar a la seva tasca el servei de la seva Església. Tots els seguidors de Jesús hem de ser col·laboradors seus en la tasca del conreu pastoral. Entenent, però, que tota la nostra acció en aquest terreny és col·laboració. Col·laboració amb la tasca dels germans en la gran obra salvadora de l'únic Senyor de la vinya i el sembrat: el Pare. És ell qui **vetlla** —visita— la terra, qui **la fecunda, la beneïx i la corona amb l'abundor que cau del cel**. I aquesta abundor que ens corona i ens anima a tots és la donació del seu Esperit Sant amb la plenitud dels seus dons. A nosaltres ens toca obrir les mans i ajudar als germans a mantenir-les receptives. Perquè el do de Déu —tal com ens recorda la lectura d'Isaïes (55:10-11) sempre fa el seu fet. Sols cal que no li possem obstacles.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

Jaume Almera i Comas va néixer el dia 5 de maig de 1845 a la vila de Sant Joan de Vilassar. Els seus pares es deien Jaume i Esperança. El pare era fuster de ribera, segons consta en la partida de baptisme, és a dir, mestre d'aixa. Havia arribat a situar-se en aquest ofici pel seu esforç personal i amb sacrificis, cosa molt d'acord amb el caràcter que heretà el seu fill Jaume, que fou el primogènit d'una família ben nombrosa per cert, ja que foren quinze els germans, dels quals deu arribaren a grans.

Família i estudis primaris

Vivien al carrer de Sant Pere, que avui es diu del canonge Almera, i habitaven tres cases diverses del mateix carrer. L'únic que va continuar l'ofici del pare fou el germà segon que es deia Francesc. Dels altres germans, Jacint escollí el sacerdoci en l'orde de l'Escola Pia, en Joan fou procurador, en Pere farmacèutic, en Josep treballà a les drassanes, les noies Maria i Teresa es van casar i les altres dues, Rosa i Carme, que no van contraure matrimoni foren les que tingueren cura del seu germà gran Jaume, quan ja era sacerdot.

El futur canonge Almera va anar de petit a una escola de la localitat, on va destacar ja per la seva intel·ligència. Hi anava amb son germà Francesc, amb qui es portava menys d'un any d'edat; i conten que a casa, mentre el

Francesc estudiava, el Jaume s'entretenia amb les altres coses o jugava, però a classe era el Jaume el que demostrava saber millor la lliçó. Va ser en veure'l tan despert que els cosins Comas van aconsellar als pares que el fessin estudiar.

Així, doncs, continuà els estudis a Mataró. Hi anava a peu amb alguns companys, dels quals n'hi hagué que, essent de família benestant, després hi anaven amb tartrana, però en Jaume va fer sempre el viatge caminant per estalviar els deu cèntims a casa. És una anècdota prou interessant i significativa.

Estudis secundaris i seminarístics

Sembla que va ser l'any 1860 que en Jaume decidí anar al Seminari Diocesà de Barcelona. No sabem com va prendre la decisió, ni qui o què va influir-hi, però sí que tenim testimonis de la profunda religiositat de la família Almera, de la qual com hem vist també va sortir un pare escolapi. A més sembla que ja hi havia hagut més d'un clergue entre la parentela, abans d'en Jaume. Cal afegir-hi que a Mata-

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

ró va estudiar amb els pares escolapis i això també podia haver influït en la seva religiositat i en la seva vocació.

Que al seminari va ser un bon estudiant queda ben palès en les declaracions dels qui foren els seus companys i professors.

Una altra anècdota, no menys significativa que la que hem dit dels seus estudis a Mataró, és que, com molts altres seminaristes, havia de pagar-se els estudis guanyant-se la vida d'una manera o altra. I ell ho féu acompanyant un senyor que anava al Liceu. Consta que durant les representacions es girava d'esquena i es posava a estudiar. Això passava quan en Jaume tenia 19 anys.

El Seminari Conciliar, recordem-ho, aleshores era al carrer Tallers, en un edifici que havia estat dels pares jesuïtes. Els alumnes eren externs. En Jaume residia a mitja pensió al col·legi dels escolapis de Sant Anton. I en aquest mateix col·legi va cursar el llatí i les humanitats

que valien per al Seminari. Amb la guerra es va perdre tota la documentació d'aquest centre docent i no podem tenir cap referència dels escolapis en relació a la vida d'en Jaume Almera estudiant.

Preparació al subdiaconat

Amb data del 17 d'agost de 1871, a Barcelona, Jaume Almera fa la petició al Vicari Capítular de ser ordenat de subdiaca. La sol·licitud diu que un cop fets els estudis dels sis cursos de Teologia i tenint l'edat requerida pels cànons per a rebre el sagrat orde del subdiaconat, vulgui admetre'l a la recepció de l'esmentat orde.

Feta la petició, acte seguit es demanen informes al Seminari, a les parròquies de Sant Joan de Vilassar i de Santa Anna de Barcelona (on ell actuava d'acolit) i als Escolapis. A tots aquells llocs responen amb informes favorables. No cal que els detallem; diguem només que el rector de Vilassar, després d'exposar les declaracions que han fet les persones consultades per a donar informes del sol·licitant, hi posa: "Gaudeix del major respecte i

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

consideració per l'exemplar conducta religiosa que observa des de la infància, sense que mai no hagi estat titllat ni en l'aspecte moral ni en el polític". I Mn. Narcís Bosch, catedràtic i secretari d'estudis del Seminari Conciliar certifica que Jaume Almera i Comas estudià i aprovà en aquest Seminari, des de 1860 al 1871, els cursos segon i tercer de Llatinitat i Humanitats, tres anys de Filosofia i sis de Teologia, i hi obtingué en tots la nota de "meritissimus" (que era la nota màxima, equivalent a "excel·lent").

Diaconat i ordenació sacerdotal

El 28 de novembre de 1871 el nostre subdiaca demana ser ordenat de diaca a les temporades del mateix any. Es conserven també els informes corresponents que es cursaren, tots ells favorables com ja s'havia vist per a la recepció de l'orde anterior. I amb data de 16 de febrer de 1872 expressa el desig de rebre ja el presbiterat a la cinquena setmana de Quaresma.

I així arribem a la culminació de la primera etapa de la seva vida: l'ordenació sacerdotal. El bisbe de Girona, Constantí Bonet, fou qui li administrà el sagrament de l'orde de presbiterat el dia 16 de març de 1874, a la cinquena setmana de quaresma tal com havia estat demanat. Amb ell s'ordenaren de sacerdots vint-i-quatre diaques més de la diòcesi de Barcelona.

Un místic pintor jueu

Centenari del naixement de Marc Chagall

Va néixer el 7 de juliol del 1887 a Vitebsk, en aquella part de Rússia més impregnada de la fe mística jueva del jasidisme. Era el més gran de nou fills. De família humil, va conèixer la misèria dels barris jueus. Gairebé tots els seus quadres fan reviure algun element del seu poble natal, ple de cases de fusta, d'esglésies, de sinagogues, de rabins, de comerciants barbuts, de dones atrafegades. Sense lògica aparent amb el seu quadre, pinta les plantes, els arbres i sobretot els animals familiars de la seva infància: ocells, peixos, vaques, ovelles, galls, animals estranys que volen, alliberats de les lleis de la gravetat, records somnians, vistos a través de la sensibilitat d'un infant místic, sensibilitat jasídica, per a la qual tot fragment de la naturalesa, per petit que sigui, amaga i guarda una espurna de foc sagrat, emanació de la divinitat. Tot era i continua essent miracle, meravella, novetat. Diu: "En la meua joventut, a Rússia, m'agradava caminar de nit, somiant i somiant. Mirava les estrelles. M'unia a la vida del cel, paral·lela a la meua. Em semblava viure una altra vida, fora de la terra". Deia quan ja era molt vell: "Jo no llegeixo la Bíblia, la somio. Els personatges de la Bíblia eren per a Ell tan reals com la gent del poble. Digui: Des de la meua infància la Bíblia em va captivar molt. Sempre em va semblar i em sembla encara avui, la més gran font de poesia de tots els temps. Després d'ella vénen Shakespeare, Cervantes o Dante, però no abans d'ella". "La Bíblia és com una ressonància de la natura i vaig intentar transmetre aquest secret segons les meves forces, durant tota la meua vida. Fins i tot que a vegades, tinc la

La "Crucifixió Blanca", una de les obres importants de Chagall és a l'Institut d'Art de Chicago.

impressió de ser absolutament un altre, d'haver nascut entre el cel i la terra, que el món és per a mi un gran desert en el qual la meua ànima vagareja com una torxa". D'aquí, el gran interès que Chagall mostra per dos pintors religiosos: Rembrandt i el Greco, dos pintors extrems: un cara el món, l'altre cara el cel: dos moviments assumits al mateix temps per Chagall.

El poble jueu, una constant

Diversos temes apareixen molt sovint en l'obra de Chagall. El primer, és el record d'allò que fou la vida del poble jueu rus que la segona guerra mundial dispersà. Com a Elie Wiesel, premi Nobel de la Pau el 1986, Chagall sent el deure de recordar, de donar testimoni davant la història del que fou i d'allò que la tragèdia nazi anihilà. Diu a Déu: "M'has omplert les mans de colors i de pinzells. El meu cor necessita pintar la terra i

el cel, la ciutat en flames, la gent que fuig i jo també, plorant, necessito fugir, necessito buscar on volar". Aquest és el seu programa humà i artístic al mateix temps. Així ho entengueren els nazis que varen fer cremar diverses obres de Chagall per ser memòria perillosa". Durant la guerra, refugiat a Amèrica continua pintant els seus records i llavors el seu tema preferit és la crucifixió de Jesús de Nazaret. El va pintar diverses vegades, amb el canelobre de set braços al peu de la creu. Veu Jesús com a "home de dolors", símbol del sofriment del seu poble. Diu: "Per a mi, Crist simbolitzà sempre el veritable màrtir jueu. Quan el vaig pintar per primera vegada fou sota la influència dels pogroms de Rússia... Després el vaig pintar i el vaig dibuixar en les representacions dels ghettos, rodejat de tot el sofriment dels jueus, de mares que fugen espantades, portant els nadons als braços". L'art de Chagall es va

avancar al temps i al Concili en la possibilitat de la trobada i del diàleg de les dues religions germanes.

La Bíblia

Un altre tema predilecte de Chagall és la Bíblia. Són innumbrables les pintures, dibuixos, escultures que recullen un episodi o personatge bíblic, particularment en dos conjunts magistral: els vitralls de l'hospital de la Hadassah a Ein Karem, prop de Jerusalem i el Museu "Missatge Bíblic" a Niça.

Els vitralls de l'Hadassah compten la història de cada una de les dotze tribus d'Israel. S'ha dit que el vitrall es flama líquida, éter i volcà. L'obra de Chagall realitza aquesta definició. La temàtica cromàtica dels vitralls es troba en el capítol de l'Exode 28,15 ss que descriuen el pectoral del Summe Sacerdot. L'adornaven dotze gemmes diferents. Cada una duia gravat el nom d'una de les tribus. Per això cada vitrall de Chagall té un fulgor diferent, és com una pedra preciosa monumental segellada amb el nom d'una tribu, narrant

la seva història a través dels colors i dels símbols. Devessall d'imaginació i de poesia, explosió de llum, meravellosa simfonia en la qual la fantasia més lliure i més singular és la més fidel a la veritat de l'Escriptura.

Museu "Missatge Bíblic"

L'últim gran projecte de Chagall es va realitzar en el Museu "Missatge Bíblic" de Niça. Chagall va reunir allí més de quatre-centes obres seves, totes relacionades amb un tema bíblic. No volia que el seu Museu fos ni una sinagoga, ni una església, ni un temple, sinó un lloc on s'imposés des de l'entrada "una certa presència espiritual, una religiositat, un sentit de la vida". D'aquest conjunt es desprèn la història de l'Aliança de Déu amb l'home, des dels colors verds i blaus humits de la Creació, fins a l'explosió de vermells místics i apassionats del Càntic dels càntics, aquest himne a l'amor absolut, cimall de l'Aliança.

C.C.

Les raons del cor

Preguntà el Príncep a la guineu: "Digues-me, doncs, quin és el teu secret?" I la guineu respon: "El meu secret és molt senzill: allò que és veritable és invisible, només es veu bé amb el cor". El secret de la sàvia guineu és també el secret de Marc Chagall, la senzilla fórmula màgica que fa de la seva pintura un episodi tan captivant i a la seva manera, únic en l'art del nostre segle. Si entre els pintors del segle XX busquem algú que sigui també i sobretot poeta, que sempre anteposi "les raons del cor" a les de la lògica i de l'intel·lecte, que mai no oblidia la naturalesa sentimental, tendra i apassionada a la seva relació amb la realitat, ens trobem amb Chagall. Per a ell, els homes i els animals, com les flors i les coses inanimades, han format sempre part d'un món únic, meravellós i fantàstic, un món acolorit de faules, però no per això menys vertader i creïble. Diu Charles Péguy: "Feliç el qui continua sent l'infant que ha estat". Chagall va tenir aquesta benaventurança. Tota la seva obra és una simfonia poètica en dos registres: el del passat amb el record que el fa viure, i el del present amb l'emoció que l'acompanya.

A Catalunya s'han recaptat 200 milions per combatre la fam

Mans Unides ha tancat la 28^{ena.} edició de la Campanya contra la Fam al Món amb una recaptació neta a Catalunya (Principat) de 191.422.696 pessetes. Aquesta quantitat representa un augment del 29,5% respecte a l'edició d'un any enrera.

Pel que fa a tot l'Estat Espanyol la recaptació ha assolit la xifra de 1.819.003.489 pessetes, amb un augment del 28% respecte de la campanya anterior. Amb aquests fons es podran finançar, totalment o parcialment, a 50 països del Tercer Món, 583 projectes de desenvolupament en sectors com ara agricultura i alimentació, sanitat, educació, promoció de la dona, etc.

L'aportació catalana —32 pessetes anuals per habitant del Principat— és sensiblement inferior a l'aportació mitjana del conjunt de l'Estat Espanyol, que es de 47 pessetes anuals per habitant.

Malgrat l'augment de les recaptacions, aquestes xifres són encara molt baixes, comparades per exemple amb les 25.000 pessetes per habitant i any que els ciutadans espanyols despenen —com a mitjana— en les màquines escurabutxaques.

Es convoca per quart any la Universitat Internacional de la Pau

Per quart any consecutiu, s'ha convocat la Universitat Internacional de la Pau a Sant Cugat del Val·lès (Barcelona) del 19 al 26 de juliol.

Sota el lema "Pau i Conflictes" els curssets apropiaran els assistents a temes com ara les relacions internacionals, polemologia, no-violència, defensa, deute extern, quart món...

Enguany, els professors convidats són: Francesc Borràs, Josep de Delàs, Pere Fontan, Rafael Grasa, Lúcia Michelena, Pere Mir, Jordi Molas, Alberto Piris i Arcadi Oliveres.

També hi haurà seminaris a cura d'experts, taules rodones, tallers i diverses activitats culturals. Per informar-se sobre la qüestió:

Secretaria de la Universitat de la Pau.

Rambla Can Mora s/n.

08190 SANT CUGAT DEL VAL·LÈS - Barcelona.

Congrés universitari sobre la problemàtica del desenvolupament

"Món-3, Universitaris pel Tercer Món", està preparant el I Congrés Català sobre el Tractament del Subdesenvolupament de l'Ensenyament Universitari, que tindrà lloc els dies 7 i 8 de novembre a Barcelona.

El Congrés té com a objectiu fer recapitular al món universitari entorn de la situació actual i les possibilitats futures dels ensenyaments relacionats amb la problemàtica del subdesenvolupament.

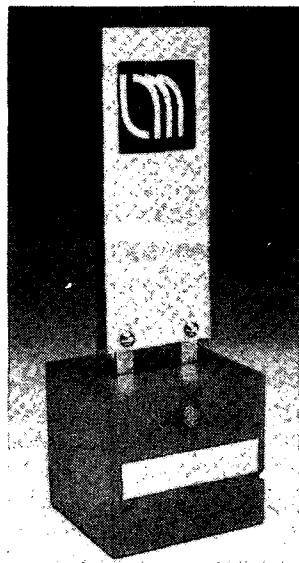
El Congrés tractarà temes relacionats amb l'apropament als temes del Tercer Món i el seu tractament des del punt de vista de l'ensenyament universitari.

Per informar-se sobre el tema:

"Món-3, Universitaris pel Tercer Món".

Facultat de Ciències Econòmiques.

Universitat de Barcelona. Av. Diagonal, 690. 08034 - BARCELONA.

La firma "Consorti de Productes Alimentaris S.A. COPRAL" es distingeix amb el títol de "Líder de Marketing 86"

El preuat galardó que concedeix anualment el Club de Marketing de Barcelona, amb la col·laboració de: FEDERACIÓ ESPANYOLA DE MARKETING, FEDERACIÓ CATALANA DE MARKETING, UNIVERSITAT AUTÒNOMA DE BARCELONA (Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales), UNIVERSITAT DE BARCELONA (Facultat de Ciències Econòmiques i Empresariales, Escola Universitària d'Estudis Empresariales), UNIVERSITAT POLITÈCNICA DE BARCELONA, CAMBRA OFICIAL DE COMERÇ INDÚSTRIA I NAVEGACIÓ DE BARCELONA, i de les Escoles EADA, EAE, ESMA i ESADE, fou lliurat al director gerent de COPRAL, Sr. Armengol Calvet, durant l'acte acadèmic que tingué lloc el dia 2 d'aquest mes a la Casa de la Llotja de Barcelona.

Les impressions del pastor Jean Pierre Jornod

La posició de les Esglésies a la Unió Soviètica, avui

Una delegació de la Federació de les Esglésies protestants de Suïssa (FEPS) ha tornat la visita de l'Església ortodoxa de Geòrgia i dels responsables de l'Església ortodoxa de Moscou del mes passat. En un moment en què el govern soviètic, sota l'impuls de M. Mikhaïl Gorbatxev, anuncia un procés de liberalització, encara difícil de mesurar en la seva amplitud exacta, la delegació de la FEPS ha observat i recollit testimonis molt interessants sobre la posició de les Esglésies a la Unió Soviètica avui. El pastor Jean-Pierre Jornod, antic president del Consell de la FEPS i responsable d'aquesta delegació, ha confiat al servei de premsa protestant (SPP) de Lausana les seves primeres impressions del viatge.

Les Esglésies reformades suïsses tenen moltes raons per interessar-se per la vida de l'Església ortodoxa de Geòrgia. Aquesta Església és, com la FEPS, membre del Consell ecumènic de les Esglésies (COE) i de la Conferència de les Esglésies europees (KEK). El patriarca Illia II va visitar les Esglésies reformades suïsses el 1981, i naturalment, ell va convidar la FEPS a visitar el seu país i la seva Església. Geòrgia té punts en comú amb Suïssa: Un territori gran com una vegada i mitja l'extensió de Suïssa, una població equivalent, muntanyes nevades (el Caucas) i la plana abocada a l'agricultura, unitat del país assegurat per la geografia, la història, la vida política, les tradicions, la llengua i la vida religiosa.

Una Església popular dinàmica

La nació georgiana es va convertir oficialment al cristianisme al 326, l'endemà del concili de Nicea. Establerta entre el Mar Negre i el Mar Caspi, rica en recursos naturals, estat creient al límit de l'Orient, a Geòrgia no ha mancat el domini d'altres pobles. Va ser víctima al llarg dels segles de moltes invasions: els perses, els mongols i els turcs van intentar controlar el país i imposar-li les seves religions.

L'Església i la nació, sovint perseguides conjuntament, van ser aliades en la lluita contra els invasors. La independència

de l'Església també va ser amenaçada quan les invasions russes de 1801 i de 1921. La resistència del patriarca Ambrosi contra les temptatives de destrucció de l'Església i de l'eradicació de la religió (al 1970 sobre 5000 esglésies van restar-hi un centenar en funcionament), ha deixat trets profunds en la memòria popular.

L'elecció el 1977 del patriarca Illia II, que havia lluitat contra les ingerències policials en la vida de l'Església, i que s'ha manifestat com un defensor enèrgic del seu patrimoni al mateix temps que de la nació, ha ajudat l'Església a iniciar el camí de renovació.

Nombrosos homes, joves, dones i nens han donat públicament les gràcies a Suïssa per la seva presència i pel suport donat per a la reimpressió dels salms en l'antiga llengua georgiana utilitzada per la població, i per la impressió de llibres litúrgics emprats durant l'ofici en la mateixa catedral de Sant Sió de Tbilissi. També hi trobem altres signes que no enganyen: multiplicació de bateigs i de casaments religiosos, desenvolupament de convents, joventut de molts sacerdots (entre 20 i 40 anys).

Quan la delegació suïssa va fer una visita al convent de Bethània, després d'algunes hores de caminar per la muntanya, vam constatar —declarà el pastor Jornod— que monjos i religiosos fan sovint estudis universitaris per dialogar amb els intel·lectuals i els jo-

ves. Els professors i els estudiants del seminari teològic de Mtskheta ens van informar que aquest anava a ser transformat en una Acadèmia de nivell universitari que permetrà a l'Església de Geòrgia assumir la total formació dels seus sacerdots i d'encarar els seus intercanvis amb Suïssa.

L'Església i l'Estat

Com en totes les Repúbliques de l'URSS, l'Estat es relaciona amb l'Església mitjançant un Consell per als Afers religiosos. La delegació suïssa ha estat rebuda pel cap de l'esmentat Consell.

L'Església manifesta la seva presència

A Geòrgia igual que a Moscou, hem tingut la impressió que els creients eren lliures de participar als oficis religiosos —assenyala el pastor Jornod— i ens hem sentit joiosos de veure joves i infants barrejats entre la multitud que emplenava les esglésies en alguns oficis. La pietat popular és molt real, fins i tot si, com a reformats, restem a vegades perplexos, però respectuosos, en la utilització de les icones i de les espelmes, i del paper atorgat a la Verge Maria al costat de Crist.

Diu la possibilitat d'editar diaris religiosos, revistes teològiques i calendaris populars i també llibres, els va semblar, tant a Tbilissi com a Moscou ben utilitzada per l'Església

Les estructures i el sistema són encara pesants. L'església intenta ser un lloc de transparència i de llibertat.

ortodoxa per afirmar la seva presència en el món.

Els aniversaris nacionals són una altra ocasió on l'Església és té present. Les festes que marcaran, des del 10 de juny de 1988, el mil·lè aniversari del baptisme de la Rus (zones de la Ucraïna, de Rússia i de Belorússia) seran precedides d'un sínodo de totes les diòcesis de la URSS i de l'estranger. Elles permetran a l'Església ortodoxa de valorar les seves relacions amb l'Estat, els seus contactes ecumènics, els seus esforços per la pau i les seves publicacions.

El gran convent de Daniel V a Moscou, retornat a l'Església per l'Estat, ha estat actualment l'objecte d'importants treballs de reconstrucció per a convertir-lo en el centre vital de l'Església ortodoxa.

La delegació suïssa va visi-

tar altres Esglésies de Tbilissi: l'armènia, la catòlica, la baptista i la sinagoga. Els baptistes estan en ple desenvolupament i el seu culte posa l'accent en la prioritat de la Paraula de Déu i en la conversió personal.

Els drets de l'home

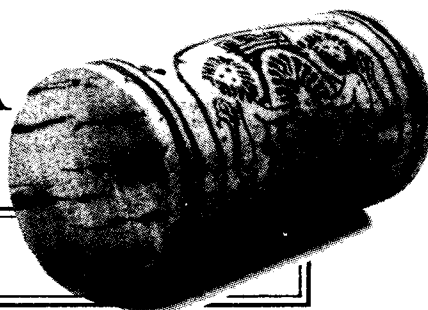
El patriarca ha combatut sempre pels drets de l'home. El metropolít Filaret, director dels Afers estrangers de l'Església ortodoxa, ha comprès els esforços de Suïssa per a obtenir el dret d'acollida del psiquiatre Anatoli Koriaguine. Ell també ha fet venir a Moscou el pastor Paul Forgon, bisbe de l'Església reformada d'Ucraïna, que ha pogut donar a la delegació suïssa notícies del bon desenvolupament de la seva Església.

La delegació suïssa va visitar Geòrgia, Moscou, Zagorsk, Vladimir i Suzdal en el moment que el cap de la URSS va llançar un programa de "transformacions" (perestroika) que per prendre cos demana "transparència" (glasnost). Molts dels nostres interlocutors comparteixen aquesta inquietud de transparència i aquesta esperança de renovació-revela Jean-Pierre Jornod. Però les estructures i el sistema en vigor són encara pesants i difícils de moure. L'Església, en canvi, intenta ser un lloc de transparència i de llibertat. Ella és també portadora d'esperança i de pau.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

SRI LANKA: l'oblidada guerra dels tàmls

Des de fa deu anys, els mitjans de comunicació de tot el món s'estan fent ressò dels atemptats i matances perpetrats per la guerrilla separatista tàmil a l'illa d'Sri Lanka (antic Ceilan). Pel contrari, Occident sembla ignorar l'èxode dels 130.000 tàmls que han hagut d'abandonar el seu país per la repressió indiscriminada que el govern de Junius Richard Jayawardene ha endegat contra aquest poble.

Sovint però, s'ha presentat el conflicte srilankés com un simple fenomen terrorista on una banda armada s'enfronta a les forces d'ordre públic. De fet, els cops protagonitzats per la guerrilla han merescut el rebuig internacional per la seva crueltat. El moviment dels Tigres de l'Alliberament de l'Ealam (Nació) Tàmil ha donat mort a sang freda a centenars de civils cingalesos.

Prehistòria d'un conflicte

Els conflictes històrics han oposat la majoria cingalesa i la minoria tàmil per l'ocupació de l'antiga illa de Ceilan des de fa dos mil anys. Mentre Ceilan va romandre independent del colonialisme europeu —fins al segle XVI— i fins i tot durant les ocupacions portuguesa i neerlandesa, les lluites entre ambdues ètnies no deixaven de ser "culturalment raonables".

Fou l'Imperi Britànic qui s'encarregà d'aprofundir l'abisme que separava les comunitats tàmls i cingaleses quan donà un tracte preferencial als primers. Els tàmls durant l'ocupació britànica van ocupar els llocs més destacats de l'administració colonial. A banda d'això, la importació de mà d'obra barata procedent de la comunitat tàmil del Sud de l'Índia creà un cert recel en la població cingalesa... Tanmateix, quan els britànics abandonaren l'illa deixaren el poder en mans dels cingalesos.

El mateix any de la independència (1948) es proclama la Ceylon Citizenship Act que supremà els drets ciutadans dels tàmls descendents d'aquells que els britànics van importar del Sud de l'Índia durant el segle XIX.

El nou govern va decretar que el cingalès fos la llengua oficial i el budisme la religió de l'Estat. Amb aquesta mesura quedaven discriminades la llengua dels tàmls i la religió hinduista que aquests professen. Més endavant vingueren la rigorosa selecció per accedir a la Universitat i les dificultats per ingressar a l'exèrcit.

Als anys 70, el govern de Colombo proclamà la reforma agrària i va desposseir els tàmls de les terres que sempre havien conreat. Terres que foren ocupades per colons cingalesos.

De tant en tant un brot d'odi racial provocà l'assassinat de famílies senceres tàmls arreu del país.

Aquesta situació de discriminació motivà el naixement del Tamil United Liberation Front (TULF) que l'any 1977 es presentà a les eleccions i va obtenir 17 dipu-

tats. Aquell mateix any, Junius Richard Jayawardene va accedir al Poder després d'haver assolit la majoria absoluta en aquells comicis.

Els tàmls comencen a armar-se

La repressió contra qualsevol brot de nacionalisme tàmil i els assassinats de membres d'aquesta ètnia s'intensificaren.

El govern prohibí el TULF reivindicar una "nació pròpia".

L'any 1978 quatre organitzacions independentistes armades s'organitzaren en el Front d'Alliberament de l'Ealam (FAET), establint una nova estratègia polític-militar.

La confrontació armada, nascuda de la intolerància del govern srilankés era ja un fet. I tant els uns com els altres compten amb suports internacionals.

D'una banda, el govern de Colombo compta amb l'ajut militar de la República Popular Xina, Israel i Pakistan. Alguns països occidentals, entre els quals Espanya, donen suport a Jayawardene. Els britànics fins i tot han enviat tropes d'élite per combatre la guerrilla i alts militars d'Sri Lanka reben instrucció als Estats Units.

Per la seva part, la guerrilla tàmil actua des de l'Índia on té vint bases en el territori de l'Estat de Tamil-Nadu, on viuen 50 milions de tàmls. Els guerrillers reben instrucció militar al Pròxim Orient on tenen estrets lligams amb l'Organització per l'Alliberament de Palestina. L'armament dels rebels procedeix majoritàriament dels països de l'Est d'Europa. Pel que fa al finançament, hom especula amb la possibilitat que, a banda dels robatoris a bancs del país, el tràfic d'heroïna a Occident sigui una de les seves fonts.

La matança del 1983

El mes de juliol del 1983, els conflictes entre les dues comunitats van pendre un rumb que les tensions de l'ambient ja feien preveure. Aquell mes d'estiu van aparèixer pels carrers de Colombo i les seves rodalies bandes cingaleses que, armades amb bastons i ganivets, assassinaren a tots els tàmls que trobaven, degollant-los, cremant-los, a cops de pal... Les cases i els comerços dels tàmls van ser incendiats amb tota impunitat. Ni l'exèrcit ni la policia, que eren presents, van fer res per aturar aquell Pogrom... I quan intervingueren era per participar d'aquell bany de sang. El saldo fou d'un miler de morts, 100.000 persones sense llar i 18.000 cases i comerços tàmls destruïts. Alhora, 37 presos del penal de Colombo eren també "executats" per la seva condició tàmil.

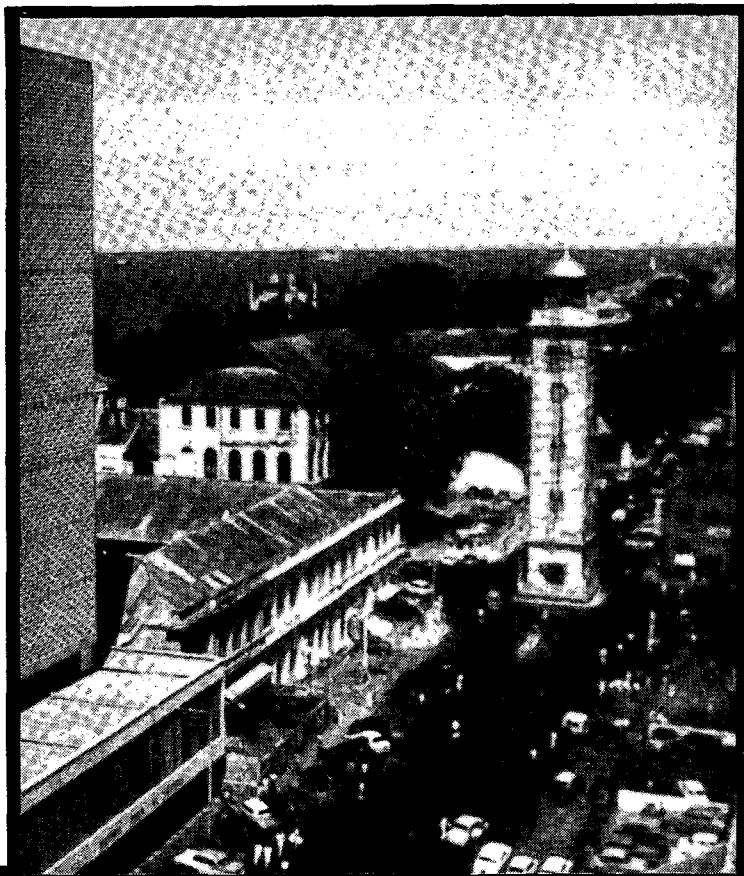
Per acabar-ho d'adobar, el President Jayawardene prohibí qualsevol partit o organització que posi en entredit la unitat nacional d'Sri Lanka.

Milers de tàmls van haver de fugir cap el Nord on aquest grup és majoritari; molts altres prengueren avions i vaixells que els portes-

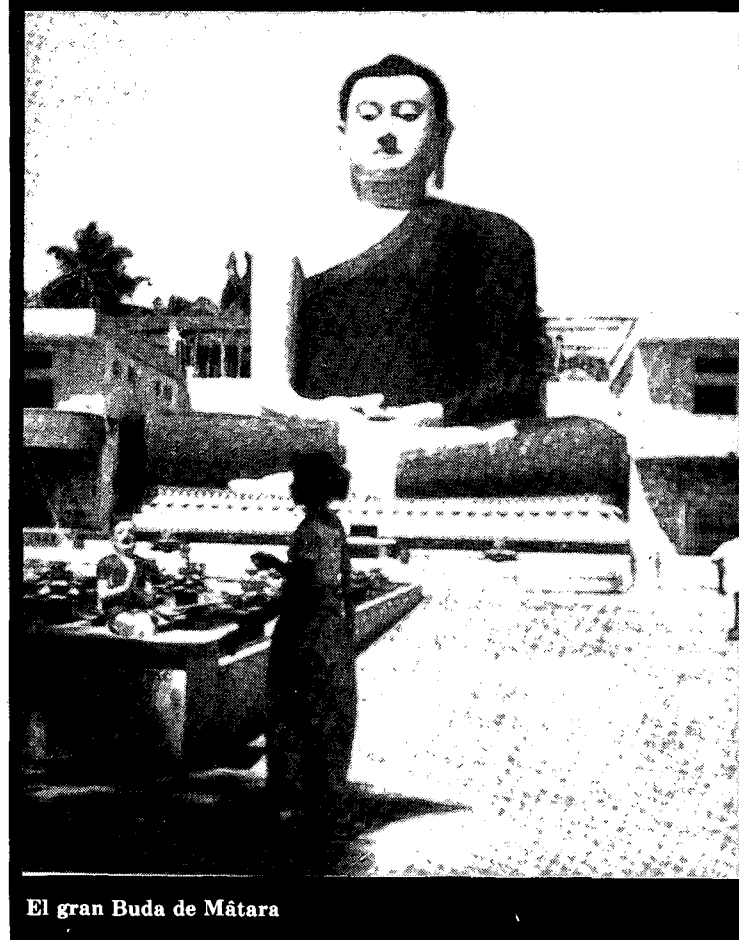
sin a un tercer país que els donés asil polític.

S'arriba així a una etapa de la guerra on la primera víctima és sempre la població civil. Mitjançant la fórmula del terror els tàmls foragiten els cingalesos de la part septentrional i oriental de l'illa i amb la mateixa fórmula els cingalesos fan fugir els tàmls cap al Nord.

L'exèrcit amb el suport de civils cingalesos armats pel govern són els responsables de l'extermini dels habitants de pobles i llogarets tàmls. En resposta, el grup guerriller dels Tigres fa una matança de cingalesos. Fins i tot a zones de majoria cingalesa.

Centre comercial de la ciutat de Colombo

El gran Buda de Mâtara

Les converses de Timbú

Davant aquesta espiral de violència que com a única sortida té la derrota militar cingalesa —poc probable— o l'extermini del poble tàmil —més probable— el govern de l'Índia intenta que les parts implicades arribin a una treva i iniciïn converses de pau.

L'Índia no està disposada a tancar els ulls davant un virtual genocidi del poble tàmil d'Sri Lanka; els 50 milions de "germans" de l'estat de Tamil Nadu no ho permetrien i el govern de Nova Delhi es veuria obligat a actuar, fins i tot, militarment.

Rajiv Gandhi aconsegueix que les parts implicades pactin una treva l'estiu del 1985. Durant aquesta, líders dels moviments independentistes i alts funcionaris de l'Administració cingalesa es reuneixen a Timbú, capital del Butan.

Les converses començaren amb mal peu. Els líders tàmls denunciaren una imminent campanya

contra el Nord preparada per les tropes governamentals. D'altra banda, les propostes dels representants eren mínimes; a una petició d'autonomia es responia amb una oferta d'una descentralització administrativa buida de poders.

Pocs dies després de l'inici de les converses, un control policial diu haver capturat tres activistes tàmls que preparaven un atemptat contra el President de la República. El govern srilankés acusa implícitament l'Índia de facilitar el material als terroristes... Era el senyal: les converses es trenquen. A l'agost, després de l'explosió d'una mina col·locada per la guerrilla i que causà 21 morts, l'exèrcit "massacrà" 250 persones al districte de Trincomalee, capital de l'Estat que sol·liciten els tàmls.

El govern decreta l'Estat d'Emergència a les regions tàmls, i mobilitza tots els homes majors de 18 anys. L'objectiu principal és la Península de Jaffna en la qual els tàmls han creat una administració paral·lela.

Reconciliació impossible

Una sortida política a la qüestió tàmil no sembla viable. I una solució militar —que és la que s'està intentant— a més de a la violència, condueix a una crisi econòmica sense precedents a l'illa, i al descredit intern i exterior del President Jayawardene.

A Colombo es preveu la possibilitat d'un genocidi a gran escala i d'un èxode massiu dels tàmls fora de l'illa. Les matances de civils perpetrades per les forces armades srilankeses, i l'èxili de 130.000 persones sobre una població de 2,5 milions d'habitants tàmls, insinuen que aquesta possibilitat s'està duent a terme.

Tot i així, el clergat budista i els comandaments de l'exèrcit denuncien la "feblesa" del govern de Jayawardene i proposen un assalt a sang i foc contra els reduïts tàmls que, en altres paraules, serien les viles i llogarets tàmls. Però dur a terme aquest genocidi enfrontaria —i de fet ja ho fa— la petita Sri Lanka amb el gegant hindú.

Per la seva banda, els guerrillers semblen tenir molt clar que amb la força de les armes assoliran les seves fites. El moviment dels Tigres de l'Alliberament assegura disposar de 10.000 combatents perfectament armats i de 40.000 més disposats a actuar en el moment oportú. D'altra banda, el suport popular d'aquests els facilita la lluita guerrillera. Cal destacar que, quan se signà la treva de l'estiu del 1985, als carrers dels pobles tàmls la població va protestar per aquesta mesura.

El poble tàmil i el poble cingalès han vist massa sang dels seus com per assumir la reconciliació. I el govern d'Sri Lanka va posant llenya al foc.

CARLES CASALS

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

És el moment de donar **un bon impuls a l'expansió de CATALUNYA CRISTIANA**. També **vós podeu participar en aquesta tasca**. Probablement coneixeu moltes persones de les més diverses professions: enginyers, mecànics, mestresses de casa, agricultors, artistes, venedors... o d'altres que pensen com vós. Ens els voleu presentar?

- Ompliu les butlletes amb les adreces d'aquests amics vostres als qui veieu que pot interessar CATALUNYA CRISTIANA i envieu-nos-les.
- Nosaltres els farem conèixer el nostre setmanari. És molt fàcil però molt important!
- Col·laborareu així a fer possible l'augment de lectors que requereix el moment actual. Faciliteu-nos el màxim d'adreces possible.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom.....

Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-

Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

.....Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

.....Lloc.....Data.....

.....Signatura.....

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

II-lustre músic internacional

Frederic Mompou ha mort

El dia 30 de juny moria a Barcelona a l'edat de 94 anys el gran músic, pianista i compositor, Frederic Mompou i Dencausse. Havia nascut a Barcelona, féu els estudis musicals al Liceu barcelonès i a París. En els darrers anys, i sobretot durant els últims moments de la seva vida, fou acompanyat sempre de la seva esposa, la pianista Carme Bravo, veritable "àngel de la guarda" del cèlebre artista.

Les despulles del compositor foren traslladades al Palau de la Generalitat de Catalunya, per voluntat expressa del seu President, que justificava aquesta distinció perquè —digué Jordi Pujol— "amb la desaparició de Mompou, Catalunya perd un altre català de projecció universal, la música del qual havia nascut sempre de les arrels de la seva terra per la qual sentia gran amor".

Hem preguntat a mossèn Joan Gamissans, organista de la catedral de Barcelona i amic de Frederic Mompou, la seva opinió sobre el músic desaparegut.

—Aquests dies els mitjans informatius han estat tan exhaustius, amb signatures d'especialistes, que poca cosa puc afegir sobre allò que altres han dit amb gran encert i competència d'aquest malaguanyat músic. Tanmateix, però, crec que d'ell es podria afirmar el que s'ha escrit de mossèn Cinto Ver-

daguer: "que encara no s'ha dit la darrera paraula d'ell". Ha de passar temps perquè la posteritat faci una valoració aprofundida de tota l'obra musical de Mompou, sobretot la de piano, que és la més abundosa. Com diu Montserrat Albet, per ningú no és un secret que el piano ha estat l'instrument escollit per Mompou per establir el contacte més original i freqüent amb la realitat sonora. L'obra pianística de Frederic Mompou és una de les més belles creades en el nostre segle i això ha estat reconegut internacionalment.

—Com definirles la seva música?

—També això s'ha fet i s'ha analitzat molt bé. Potser ho expressa sortosament el títol d'una de les seves obres per ell més estimada: "La música callada". Aquesta composició està inspirada en uns versos de sant Joan de la Creu. Doncs bé, Mompou diu: "Els quatre quaderns que l'inclouen contenen la total essència de la meua música". La música de Mompou és íntima i ensem original. Per més que estava influït pels grans compositors francesos, Debussy, Fauré i altres, mai no es va subjectar a la seva manera de fer música; conservava el seu estil original: romàntic, impressionista, però fugint de canons acadèmics establerts o imposats.

sats.

—A més de compositor, fou concertista?

—De jove s'havia distingit també com a concertista de piano, però més tard ho abandonà per lliurar-se de ple a la composició.

—Ha deixat obres de tema religiós?

—Que jo sàpiga almenys tres: Uns Improperis, de gran volada polifonista; una "Pastoral" per a orgue sobre temes del folklore català, de la qual l'organista Montserrat Torrent té una gravació molt reeixida amb l'orgue de Santa Maria de Badalona, i el "Cantar del alma", amb textos també de sant Joan de la Creu.

—Tu havies conegut personalment a Mompou. Com el recordes humanament.

—D'un tracte molt afable, senyorial i alhora summament senzill, sense excedir-se en res; un xic retret, però d'una gran generositat. En la seva fesomia s'hi traslluïa allò mateix que hem dit de la seva música: la intimitat, la noblesa, la benvolença, el silenci i la pau interior.

—Era creient?

—Ben cert. T'explicaré una anècdota il·lustrativa. Ara fa un any més o menys em comentava a casa seva que solia visitar el santuari de sant Antoni de

Pàdua de Barcelona. A més de fer-hi les seves pregàries i assistir a missa, fruïa —em deia ell— de les improvisacions a l'orgue que feia un altre músic i compositor: el pare Manuel Mola. Deia que passava estones agradables escoltant-lo.

Les exèquies fúnebres de l'il·lustre compositor tingueren lloc a l'església parroquial de Santa Maria de Jesús de Gràcia de Bar-

celona. Les melodies religioses de Mompou, interpretades magistralment per Montserrat Torrent, es feren sentir de nou durant l'acte litúrgic. Però això mossèn Lluís Bonet, que presidia l'Eucaristia, podia dir en la seva breu homilia que, un cop desaparegut Mompou, "ens resta la seva espiritualitat i el seu llegat musical".

FRANCESC GAMISSANS

LA MARE DE DÉU A LES NOSTRES LLARS !!

PENTECOSTA 1987 - ANY MARIÀ - ASSUMPCIÓ 1988

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix:

- ✓ La imatge de la Mare de Déu "Benaurada". Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem". Preu: 12.000 Ptes.
- ✓ L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià. Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- ✓ El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
Domicili Població DP.

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes. ☐ ptes.
☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar ☐ ptes.
☐ Posters a 100 ptes. la unitat ☐ ptes.
Abonament per gir ☐ , taló ☐ o personalment ☐

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r 3a A.
08010 - BARCELONA

Es reuniren 138 arxivers a Ribes de Fresser

Conclusions de les I Jornades d'Arxivística de Catalunya

1. Actualment resta molta feina a fer als arxius catalans. D'ençà del restabliment de la democràcia i de l'autogovern s'ha aconseguit una millora substancial, tot i que el llast que s'arrossega és, encara, molt fort, i cal esmerçar-hi molts recursos humans i econòmics.

2. Es fa evident la manca d'estudis de base. Una dècada després del Congrés de Cultura Catalana no existeix un cens dels arxius de Catalunya. Per tant, difícilment es pot portar a terme una política arxivística adequada i eficaç sobre la base de la ignorància de la realitat dels arxius del nostre país.

3. Cal persistir en els esforços per tal de sensibilitzar les institucions i la societat de la necessitat de la conservació del patrimoni documental, sense el qual és impossible de reeixir en l'estudi rigorós i professional del passat i del present.

4. L'arxiver té una funció professional perfectament diferenciada del bibliotecari i del documentalista, i s'ha de tendir a potenciar la seva formació com a responsable del patrimoni documental històric i del que actualment s'està generant arreu.

5. Es constata que la intervenció de la Generalitat en els arxius s'ha caracteritzat per la improvisació i la manca de debat, i que d'això en resulta la inadequació del model arxivístic a la realitat existent.

6. Com a col·lectiu professional, es manifesta la necessitat d'integració en la comunitat arxivística internacional, mitjançant l'intercanvi d'experiències, la proliferació i foment dels contactes professionals i la participació activa en els organismes tècnics i especialitzats.

7. Es lamenta l'absència en els debats del Servei d'Arxius de la Generalitat, ja que la nombrosa assistència de professionals i el relleu i interès dels debats mereixia una atenció superior a la representació protocolària.

8. S'organitzarà, en un futur, unes segones JORNADES amb una temàtica tècnica més concreta i pràctica, per tal de consolidar els avenços experimentats en els debats teòrics.

9. Finalment, es constata l'apressant necessitat que dins l'Associació d'Arxivers de Catalunya s'organitzin grups de treball, potenciant els ja existents, per tal d'avançar en la consecució de propostes pràctiques i concretes que millorin la situació de conservació, tractament i difusió dels fons documentals de Catalunya.

Brasil

Campanya en defensa dels "guajás"

SÃO LUIS.— Els "guajás" són indis de llengua tupí-guaraní: l'últim poble nòmada i sense agricultura del Brasil. Dividits en petits grups de 4 a 30 persones, els "guajás" estan localitzats en les selves entre els rius Pindaré, Caru, Turiazu i Gurupi, a l'estat brasiler de Maranhão. Des de mitjan segle XIX, es coneix l'existència dels "guajás" en aquesta regió. Acuitats pels Kap'or i Tembés Tenetehara en els naixements dels rius Turiazu i Gurupi, i pels guajajara en els alts del riu Caru, els "guajás" descobriren en el nomadisme la seva única manera de supervivència. A començaments del segle actual, la població "guajà" s'estimava entre 600 i 700 persones. Des del 1930, les malalties delmaren els guajajaras Tembés i Kap'or, per la qual cosa els "guajás" pogueren ampliar les seves bases territorials en els rius Zutiua i Buriticupu. En la dècada dels 50, els "guajás" podrien calcular-se entre els 1.000 i els 1.200. Apareixen, aleshores, vertaderes caravanes d'agricultors —expulsats de les seves terres: les valls de l'Itapecuru i del Mearim— i de nordestins fugits de la sequera, que s'instal·len en les ribes dels rius Pindaré, Caru y Gurupi. L'obertura de les carreteres BR-316 (Recife-Belén) i BR-222 (São Luis-Acailandia) va atreure multitud de colons, ansiosos de terres, i es fundaren els municipis de Santa Lucía, Bom Jardim, etc. en l'habitat tradicional dels "guajás", guajajaras i Kap'or. La transmissió de malalties contagioses (xarampió, grip, malària) i els assassinats premeditats provocaren

la disminució de la població guajà. El 1982, s'implanta en la regió el PROGRAMA GRAN CARAJAS, amb la participació financera del Banc Mundial, d'EE.UU., el Japó i de la Comunitat Econòmica Europea, amb projectes definits d'explotació de minerals i de producció de carbó vegetal per alimentar els alts forns siderúrgics de la zona. Aquests projectes han suposat la destrucció de 25 milions de metres cúbics de fusta a l'any i la deforestació anual de 80.000 hectàrees de selva. Actualment, la major part dels territoris guajás està ocupada per desenes de latifundis (1.500 a 5.000 hectàrees cada un), per centenars de complexos agro-industrials (Caciques, União, Varig, Sunil, Sambra, Socic, Irmãos Galletti, etc.) i per milers de posseïdors. Els guajás han quedat reduïts el 1987 a una mica més de 200 persones... El Consell Indigenista Missioner de Brasil ha llançat una campanya internacional a fi de pressionar a les autoritats brasileres perquè decideixin els següents punts:

—Decret de demarcació immediata de l'àrea indígena Awà-Gurupi, assignat-la als guajás amb títols de propietat.

—Garanties de la defensa d'aquesta àrea contra els invasors i les instal·lacions de projectes "especials".

—Crear els canals idonis perquè s'estableixin "contactes" entre els diversos grups guajás que hi ha fora d'aquesta àrea, a fi que es constitueixi un autèntic poble guajà.

LLIBRES

Per una catequesi seriosa i alegre⁽¹⁾

Albino Luciani, que fou Papa amb el nom de Joan Pau I, l'any 1949 era el responsable del Secretariat Diocesà de Catequesi de Belluno i escriví una obra breu per als catequistes titulada **Catechistica in briciole** (Catequesi en engrunes). Era una obra senzilla però que ja manifestava les excepcionals dotes catequètiques del "Papa de la rialla". Dos capítols d'aquella obra me'ls he trobat al llibre que avui presento als lectors de CATALUNYA CRISTIANA: **Catequesis: naturaleza, elementos, organización y técnicas**. Els consells i reflexions del papa Joan Pau I han estat seleccionats com elements útils per a estructurar una catequesi seriosa i alegre.

Es tracta d'una obra que és el resultat de molts anys de treball per part del Departament de Pastoral i Catequesi de la Facultat de Teologia i de l'Institut de Ciències de l'Educació de la Universitat de Navarra. En ella, s'hi recullen les experiències d'una vintena de cursos dirigits a la formació de catequistes. Pel desenvolupament d'aquells cursos, i d'acord amb una metodologia activa, s'han elaborat guions, notes tècniques, experiències, resums de treball en petits grups, etc.

El llibre es divideix en tres parts: 1.ª) Temes bàsics de pedagogia catequètica, 2.ª) la didàctica de la catequesi i 3.ª) Temes complementaris. A la segona part, s'hi troba el capítol: "El Catecisme en la catequesi" i és de molta actualitat car, no en va, els bisbes del Sínodo extraordinari, convocat amb motiu del XX aniversari de la clausura del Concili Vaticà

II, varen decidir que s'elaborés un Catecisme Universal, que pugui servir de pauta per als catecismes nacionals.

La Comissió Episcopal d'Ensenyança i Catequesi, en el seu "Plan de acció para el trienio 1984-87" proposava aquest objectiu: "Promoure generacions de catequistes amb la suficient maduresa humana i cristiana, valorar

llur funció en l'Església, i atendre'ls amb plans orgànics de formació". El llibre que presentem és una bona aportació vers aquell objectiu.

R.S.

(1) J. Pujol, A. Gil, J.M. Calvo, Catequesis: naturaleza, elementos, organización y técnicas, Apartado 170, 31080-Pamplona.

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

La Dansa Catalana a l'estranger

El Departament de relacions internacionals de les "JIF-Catalunya" gestiona cada any actuacions dels nostres esbarts més representatius, que intercanvien la relació amb grups de les nacions visitades, sempre amb el compliment de la ideologia que inspira les Jornades: "Les danses dels pobles pel nostre poble".

Enguany s'han gestionat les següents actuacions, a part d'alguna altra encara en tràmit:

Esbart Egarenc, de Terrassa.— Acompanyat per la cobla Ciutat de Terrassa, visitarà Mèxic on hi ha previstes diferents actuacions a la capital i a la regió de Guadalupe. Si el viatge es fes via Moscou, hi hauria també la possibilitat d'alguna actuació en terra soviètica.

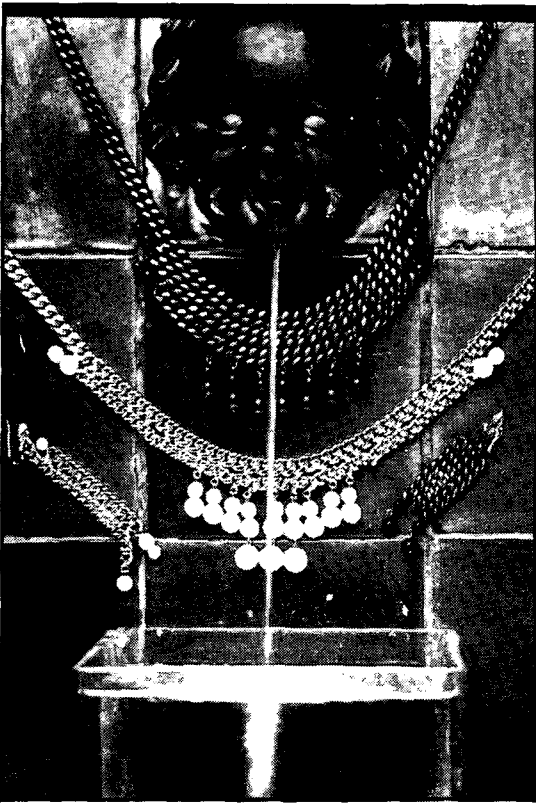
Esbart Dolça Catalunya, de Barcelona.— Viatjarà a Romania, en una gira que es podrà conèixer ben aviat, visitant diferents poblacions romaneses.

Esbart Sant Just de l'Ateneu (de Sant Just Desvern).— es presentarà a Israel, en una visita que tindrà devolució amb la que farà un grup israelià a Sant Just, el mes de setembre. El mes d'abril Sant Just va oferir una sessió cultural sobre el país d'Israel, preludi de l'intercanvi.

Coral Joventut Sardanista de Puig-reig.— En una gira independent del viatge de l'Esbart Sant Just, visitarà Israel, com ambaixada del cant coral català i presentar-hi, en ens, les magnífiques interpretacions d'aquesta polifacètica agrupació.

Totes aquestes sortides estan provistes per la segona quinzena de juliol o primera d'agost.

D'estiu

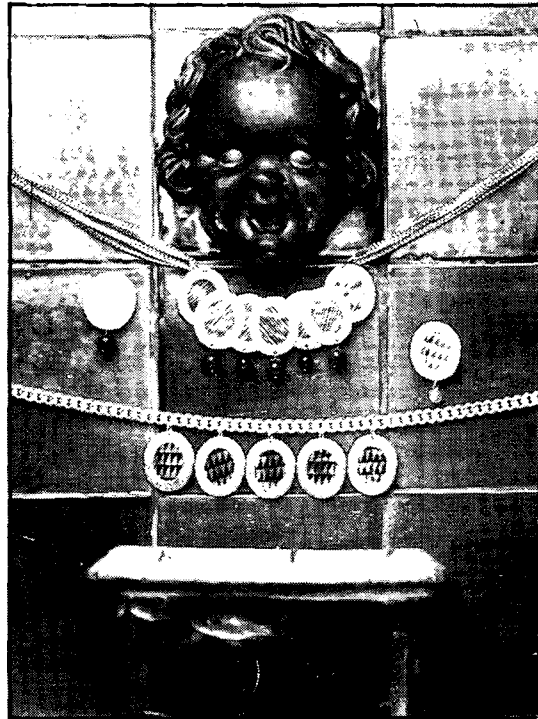

Ramon Gumà, ha dissenyat dins la línia exòtica de bijuteria, diversos collarets de metall envellit a joc amb braçalet.

Alta bijuteria de Ramon Gumà

Ramon Gumà és un dissenyador nat, amb molta imaginació i gran audàcia en la forma d'elaborar la seva obra. Una obra en la qual coexisteix l'estil exòtic, el folk i els més atrevits i a voltes fins romàntics dissenys, que arriben a convertir les seves peces en úniques dins el gremi de l'alta bijuteria.

La col·lecció que Ramon Gumà ha elaborat per primavera-estiu '87 està basada en tres fonts d'inspiració com "Àfrica", on competei-

xen tots els colors càlids de la pedreria, entre els quals destaquen el coral i la turquesa, desenvolupant-se en diverses i distintes formes i aplicacions.

"Índia", basada en els colors i els materials naturals com el marfil, banya i tots els metalls envellits, per a uns dissenys inspirats en els teixits i els estampats hindús. I, per últim, "Formes" a base de línies semigeomètriques que marquen l'ambient fred del Nord i els metalls dels quals són d'aspecte eminentment antic però meravellosament elaborats.

KUNY, presenta dins la seva línia de moda bany infantil, aquest banyador sencer amb escena de paisatge al davant. Samarreta a joc que presenta el mateix disseny i color que es porta sobre un petit bikini.

Moda bany infantil

La firma KUNY presentà la seva nova col·lecció bany '87 dedicada a la dona, encara que en aquesta ocasió aquesta col·lecció es va veure gratament ampliada per la presència d'una graciosa línia de banyadors i peces accessorïes dedicades a la moda infantil.

Una imaginació evidentment creativa adaptada perfectament a uns models plens d'encant conjugaren una vegada més, bellesa de línies i qualitat de teixits.

La línia ve marcada per un aire molt esportiu adaptada a la gràcia i la comoditat que la gran activitat dels nens necessita. Estampats de grans dissenys formant diversitat d'escenes en la part davantera del banyador, formant conjunt en la majoria dels casos, amb shorts i samarretes de gran acceptació en l'ambient de platja. Els colors llisos busquen en moltes ocasions, bell contrast de color. Per altra part, els estampats s'adapten a dibuixos molt concrets a base de colors forts.

Petits bikinis amb ornaments de volants i banyadors sencers molt escotats en la part posterior, foren l'autèntic desgranar d'idees com- petint en bellesa i gràcia.

MARIA JOSE EJARQUE

COSTUMS I TRADICIONS

Santa Maria de Santes Creus

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Diu el pare Camós en el "Jardín de Maria", que el dia 22 de desembre de l'any 1152, succeí una gran meravella: "Apacentaban por aquellos lugares y montes unos pastores sus ganados, y veían por aquel lugar donde está ahora el convento, muchas luces. Quedando pues de aquello admirados y considerando ser alguna cosa milagrosa ponían cruces en los lugares donde veían las luces, y como esto sucediese muchas veces y bajasen muchas, pusieron muchas cruces, por lo cual tomó nombre de Santes Creus, quedando después venerado aquel lugar con este monasterio que allí se fundó y está hoy, teniendo a sus moradores muy delante a su gran Patrona, María, cuya imagen adorna su retablo mayor, que, siendo tan bizarro, y de linda escultura, enriquece mucho su Iglesia".

Aquesta llegenda sobre la fundació del monestir de Santes Creus l'hem recordada avui, ran de llegir l'opuscle que el poeta, estudiós dels Goigs i exquirit literat Osvald Cardona, ha publicat en separata, del Butlletí de l'Arxiu Bibliogràfic sobre "L'entorn dels Goigs de Santes Creus".

La imatge que, efectivament encapçalava el retaule gòtic, presideix, avui, la sala capítular de la Catedral de Tarragona. No és una Mare de Déu trobada i obrà molts miracles.

Els Goigs estudiats per Osvald Cardona — entre els d'altres devocions de l'antic cenobi del Cister — n'expliquen la història i els principals prodigis. Així, sobre la suposada aparició

de les creus, diuen:

"Moltes llums del cel baixar / veyan aquí alguns pastors, / y en los puntos dels resplandors / creus de fusta ells van plantar. / per só al lloch van nomenar / Santes Creus desde aquella hora".

D'altres, més moderns contenen lleus variants i, uns del P. Antoni Font, escolapi, contenen: "Llumenetes devallaven al voltant d'aquests indrets / és que a Vós us saludaven / amb els llums els angelets. / Cada llum amb creu guarnia / la pietat dels bons pastors..."

A Santa Maria de les Santes Creus se li atribueix el miracle ocorregut el 1294, quan en ocasió de la visita del rei, Jaume II, meravellosament s'afluixaren les cadenes dels presos, s'obriren les portes i reberen la notícia del perdó reial. Els grillons, com ex-vot estigueren molts anys penjats al presbiteri.

Una altra llegenda o tradició, diu que la Mare de Déu de Santes Creus es va aparèixer, acompanyada de la testa coronada de Blanca d'Anjou, per consolar un bon monjo pobletà exclaustrat, anomenat fra Ignasi Carbó, quan aquest agonitzava a Palau d'Anglesola, del Pla d'Urgell.

Cal agrair a Osvald Cardona l'estudi d'aquells Goigs, així com els d'altres devocions relacionades amb l'antic Monestir. I, encara que no editats en fulls solters a la manera tradicional, l'esment crític dels dedicats a santa Llúcia, pel rector de Valfogona, Vicenç Garcia, que sojornà algunes vegades amb els monjos.

CUINA

Crêps de salmó i crabb

200 gr. de salmó fumat,	1 llimona
a llenques fines.	1/4 litre de llet
1 llauna de crabb	2 ous
1 potet de caviar	Una cullerada i mitja
un raget de xerès sec	de farina
uns créixens per ornament	25 gr. mantega

Poseu en un cassó la mantega i la farina, trebal·leu-lo sobre foc suau, després afegiu la llet calenta a poc a poc i trebal·leu-lo sempre, tireu-hi la sal i el pebre. Tireu-hi el crabb trinxat, remeneu-lo, afegiu un raget de xerès sec i fora del foc els 2 rovells d'ou i les clares batudes a punt de neu forta. Unteu un motlle llarg amb mantega, poseu paper de plata al fons, també untat i ompliu-lo amb el que heu preparat. Poseu a coure al bany maria primer sobre el foc; quan comenci a coure poseu-lo 3/4 d'hora en el forn. Quan estigui llest tombeu-lo sobre una plata i deixeu-lo refredar.

Talleu-ho a trossets petits i llargs, emboliqueu cada tros en mitja llenca de salmó, col·loqueu els rotlles en la plata de servir formant estrella, per sobre de cada un poseu una culleradeta de caviar. Adorneu la plata amb créixens i rodanxes de llimona.

MARIA GLORIA MUNTAÑOLA

Per a informació de les classes de cuina truqueu al Tel. 215 01 52.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

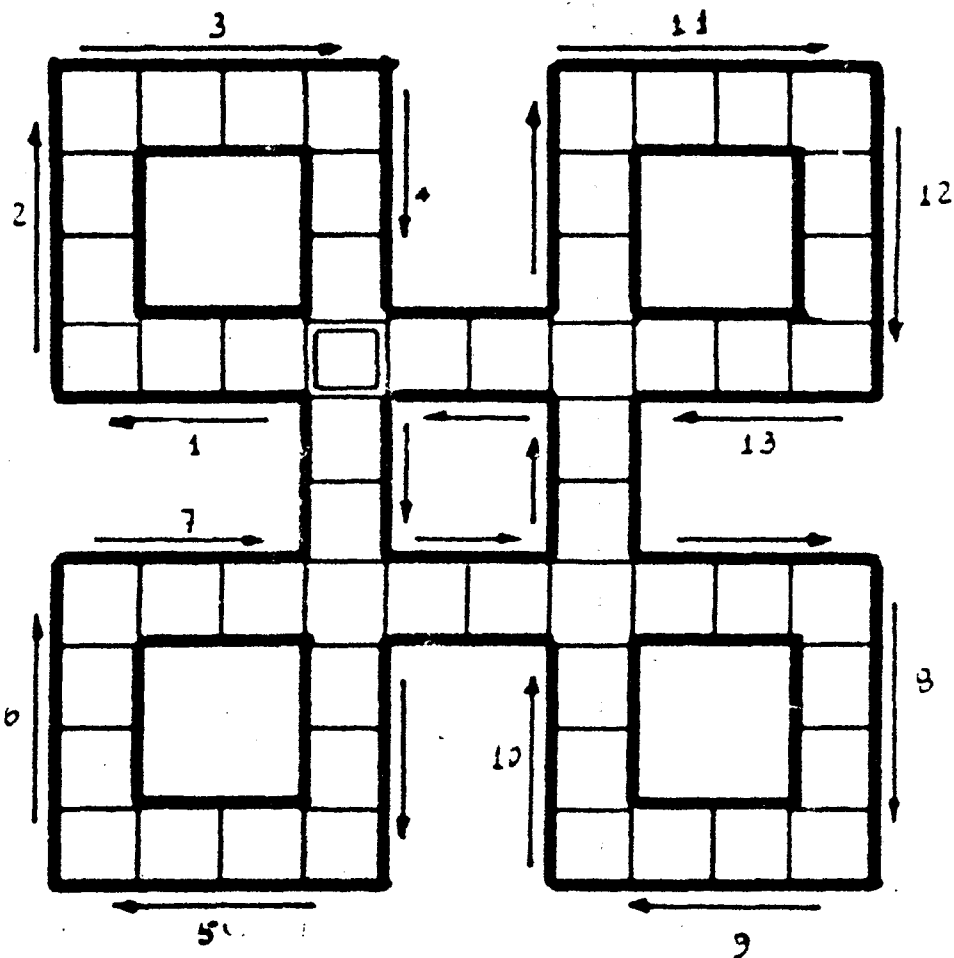
Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t. Tels. 239 12 92 - 322 31 82. Pref. Concert entrevista.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

EL LABERINT

Cal començar pel quadret de la part superior esquerra i seguir sempre les fletxes fins a acabar en el mateix quadret i tot, segons les definicions. Totes les cruïlles han de correspondre amb la seva lletra, de l'1 al 13.

- 1- Preu estipulat per un transport de mercaderies per la mar.
- 2- Vivenda esquimal.
- 3- Qualsevol sal o éster de l'àcid úric.
- 4- Cert orde religiós (els seus membres).
- 5- Municipi de la comarca d'Osona.
- 6- Fet realitzat per l'home.
- 7- Que ha perdut l'esma.
- 8- Tronc d'una estàtua a la qual han llevat les extremitats.
- 9- Número ordinal.
- 10- Que és a la presó.
- 11- Temporal d'alta muntanya.
- 12- Projectil massís de les armes de foc.
- 13- Llibre sagrat dels musulmans.

7- Esmaperdut.
8- Tors.
9- Setè.
10- Empresonat.
11- Torb.
12- Bala.
13- Alcorà.

SOLUCIÓ
1- Noli.
2- Igli.
3- Urat.
4- Trinitaris.
5- Sora.
6- Acte.

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

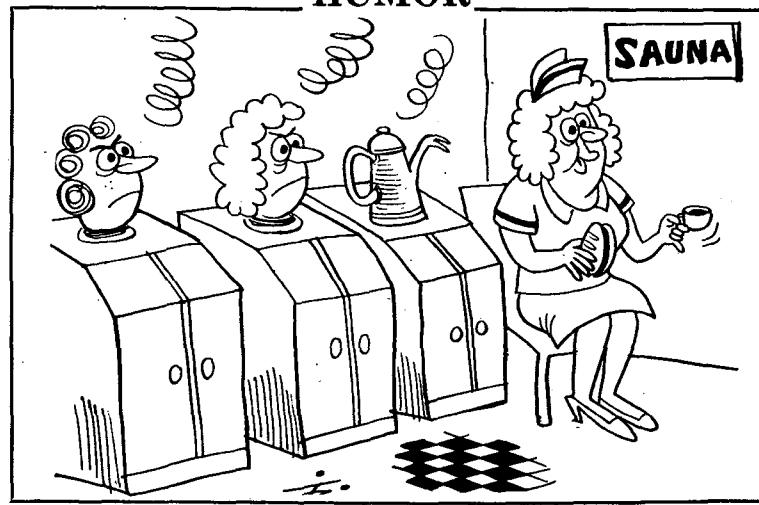
VIII Centenari de l'evangelització de Letònia (I)

Fou commemorat enguany per la Ciutat del Vaticà amb una sèrie de dos segells. Fitxa tècnica: Tiratge: 550.000 sèries completes. Format: vertical. Mides: 30 x 40 mm. Dentat: 13 1/4 x 14. Folis: de 20 segells. Paper: blanc setinat i estampat multicolor al buit calcogràfic. Realització: Institut Poligràfic i Zecca de l'Estat Italià. Disseny: Mario Codoni. Valors: 700 i 2.400 liras.

El de 700, presenta el Capítol de l'església de Riga, utilitzat del 1234 al 1269. Porta la llegenda: "SIGILLUM CAPITULI RIGENSIS ECCLESIAE. El fons presenta dibuixos ornamentals típics de Letònia. Les primeres notícies del cristianisme les portaren a Letònia els marxants o mercaders. A principis del s. XI hi arribaren els primers missioners, i en el 1186 fou consagrat el primer bisbe, Meinard, amb seu a Ikskile, que posteriorment fou traslladada a Riga.

El valor 2.400 liras reproduceix la cèlebre Basílica mariana de l'Assumpció, construïda a Anglona pels PP. Dominics, l'any 1780. Porta la següent llegenda llatina: VIII CENT. ANNUS AB EVANGELIZATA LETTONIA. Aquesta sèrie va acompanyada d'una altra que commemora el VI Centenari del Baptisme a Lituània.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOP

COM HAS TROBAT EL MEU NOI?

MARÇAL
T

Solució al 406

HI HA GENT

HI HA GENT

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

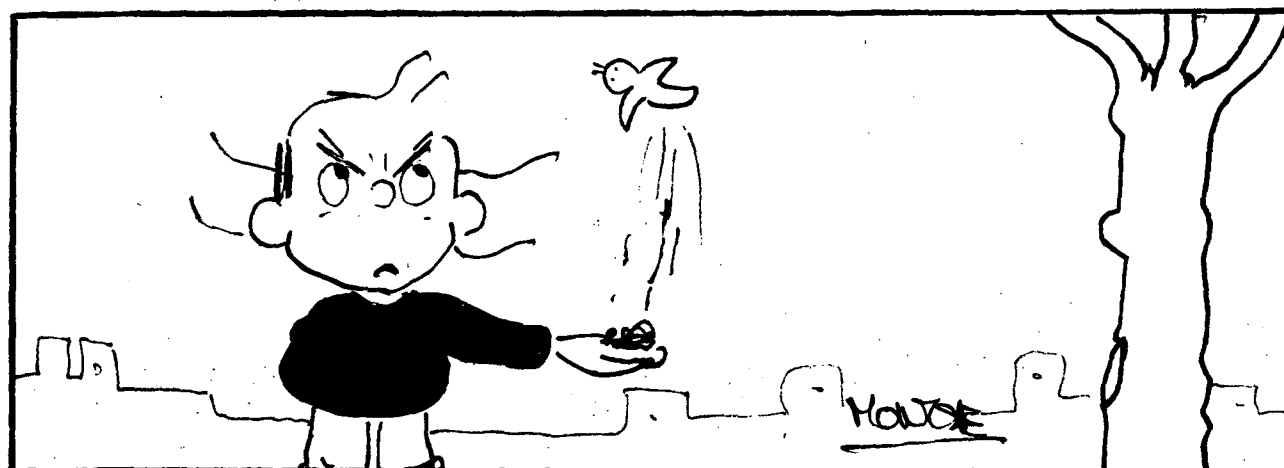
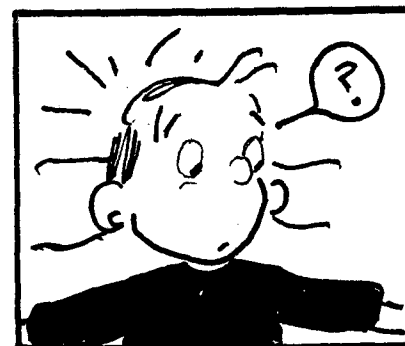
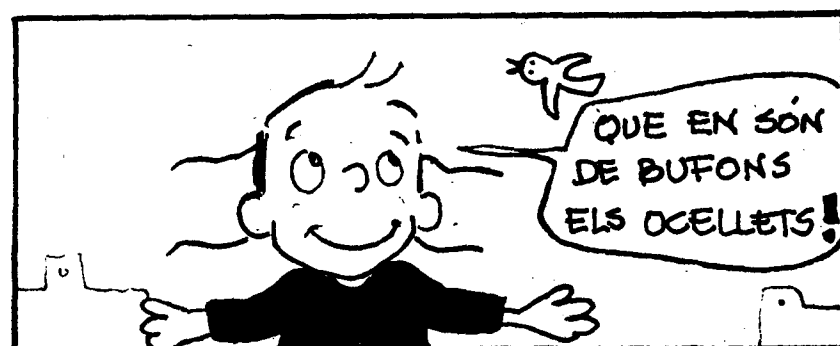
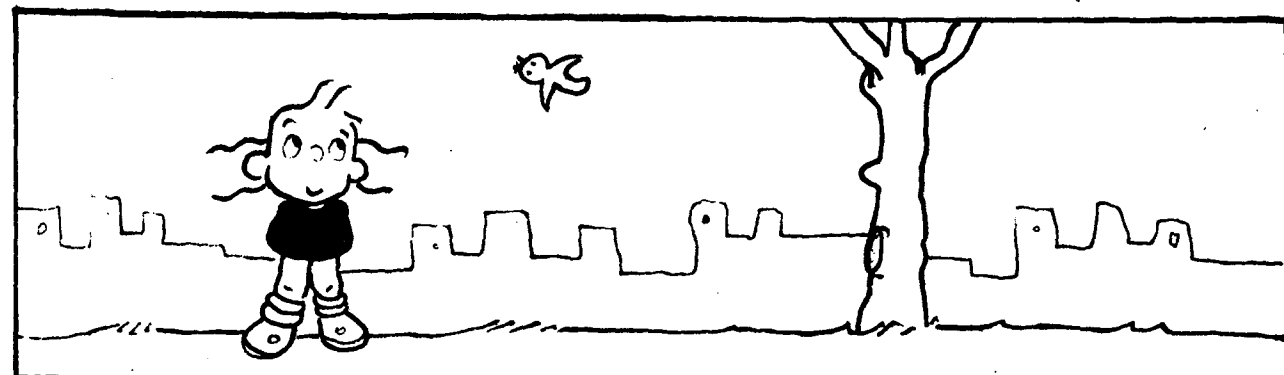
EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Imprès a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

362

Històries d'Eixerits

DE LA SÈRIE:
VACANCES SEGONS EL COGNOM.

El meu gerani tenia raó

He donat voltes i més voltes a l'allisada que l'altre dia em donà el "meu" gerani. Ara veig ben bé que no té res de totxo. És un gerani eixerit.

Tenia raó quan deia que, moltes vegades, diem que estimem, però en el fons del fons, allò que passa, és que ens estimem a nosaltres mateixos. Ens agrada que els nostres companys i amics ens escoltin, afalaguin i ens facin costat quan els necessitem. Mira, fins a cert punt, deu estar bé i deu ser bo. Però, i nosaltres? Pensem en allò que ells necessiten i potser no gosem demanar-nos? Pensem a ajudar-los? Compartim les nostres coses amb ells?

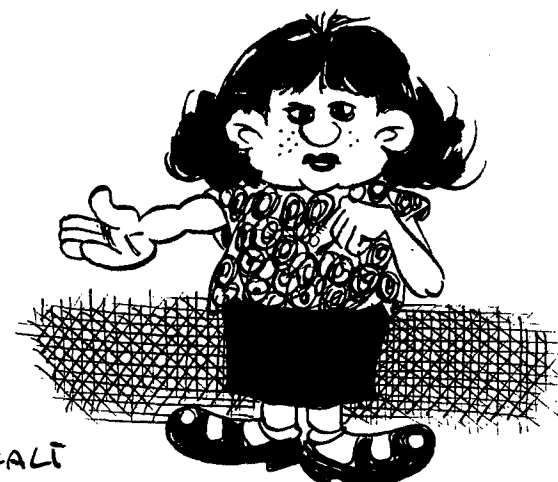
El gerani, me'n digué quatre de fresques. Tenia raó. No em sap gens de greu de reconèixer-ho. Home, de moment sí que em vaig empipar una mica! Aquest matí, quan l'he regat, m'ha semblat que, fet un murri, em mirava i em deia: "Què, noi, encara estàs picat?" Jo no he pogut dir ni fer altra cosa que somriure.

La velleta amb tots els cabells blancs, ha sortit també a regar el gerani de la finestra de l'altra banda de carrer. Amb la mà l'he saludat tímidament. Ella m'ha somrigut, i m'hauria agradat saber si els dos geranis, "el meu" i l'altre, no es petaven de riure per dins.

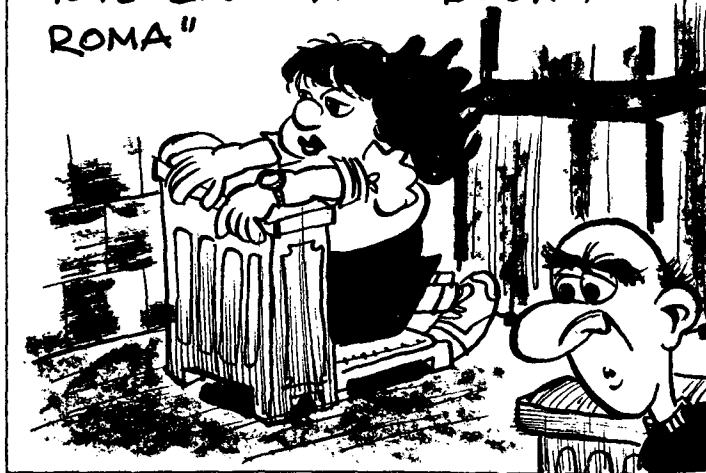
És ben veritat que, encara que de moment ens cogui, el millor és donar la raó a qui la té.

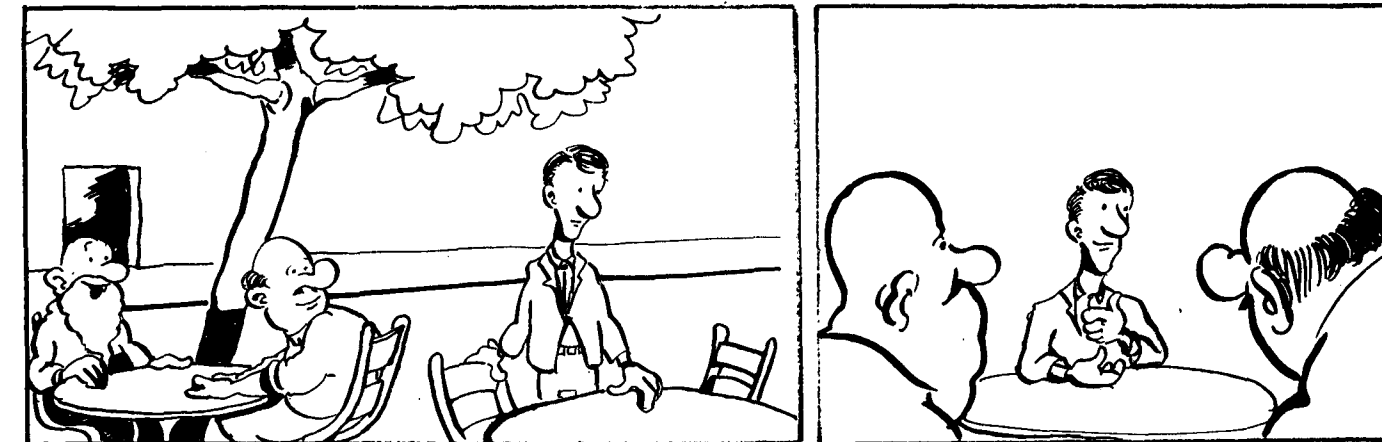
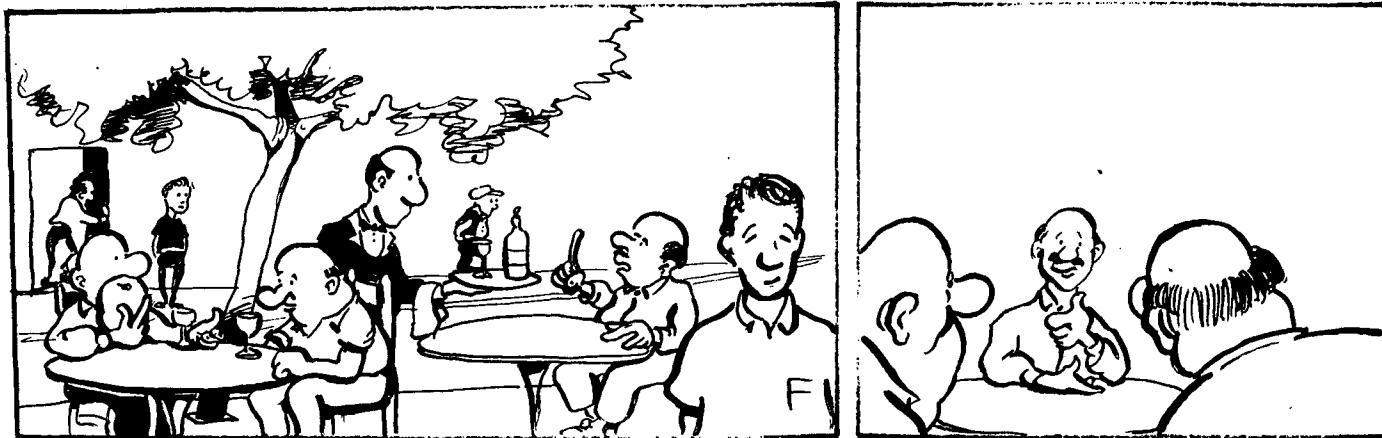
L'Eixerit

PER UNA KOIA ANOMENADA
MONTSERRAT CAMINS...

LES VACANCES MÉS ADIENTS
GERAN ANAR A ROMA:
"TOTS ELS CAMINS DUEN A
ROMA"

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Mateu, capítol 13, versets de l'1 al 23 (Mt 13, 1-23).

Reflexionem: 1. Creieu-me, nois i noies, resar, pregar, parlar amb Déu, és, sobretot, **ESCOLTAR**. De vegades ens queixem, i diem: "aquell ni m'escolta"; o bé "m'escolta, però no em fa cas"; o bé "li entra per una orella i li surt per l'altra". I nosaltres, ¿escoltem Déu?

2. Déu sempre ens estima. Vol únicament el nostre bé i la nostra felicitat. Ell és la font de tota la vida i només ell pot donar-nos la **VIDA** eterna. Déu sembla constantment en el cor dels homes i del món llavors de veritat, d'amor i de pau. Déu perquè ens estima ens parla: a través de la pròpia consciència, de l'Esperit, dels esdeveniments, de les persones, del Sant Pare i dels Bisbes que presideixen i guien la seva Església, etc.

3. Per escoltar Déu cal tenir el cor net, senzill i humil. Si el nostre interior és com una terra eixuta per l'egoisme i pel "tant se me'n dóna, plena de males herbes i pedruscalls d'enveges, de mentides, d'oblit de la pregària, de desamor envers Déu i els altres, ¿com volem acollir la bona llavor que Déu ens ofereix, i esperar que arrel·li i doni fruit abundós?

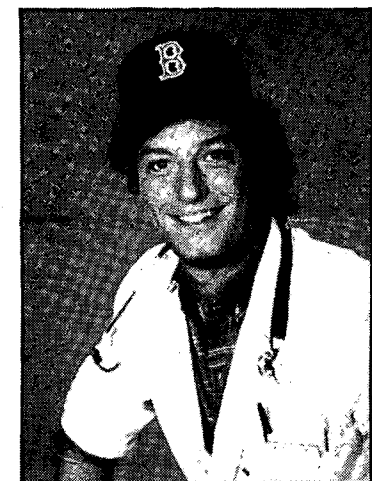
El mossèn

DIUMENGE - 12

14.00 Olímpics en acció - Repetició.
15.00 Telenotícies.
15.30 El vent entre els salzes.
16.00 No passa res - Rep.
16.55 La gran vall:
"Guanys y pèrdues".
17.40 El meravellós circ de la mar.
18.05 Música vista.
19.05 La ruta de la seda.
20.00 Candel.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:

"Vigília d'exàmen".

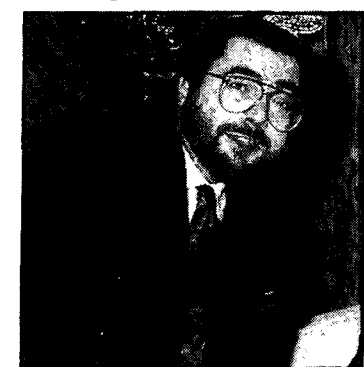
22.30 Esports.
23.30 Bona nit.
DILLUNS - 13
13.50 TV3, segona vegada-Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"J. Talp Doyle".
16.25 Pel·lícula:
"Fabricació d'un model masculí".
18.05 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 10.
21.30 Informatiu cinema.
22.00 Cinema 3:
"Històries extraordinàries".
00.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMARTS - 14

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts".
"Informatiu Cinema".
14.30 Avanç informatiu.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"El senyor mort blanca".
16.25 Pel·lícula:
"Màgia negra".
18.10 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 11.
21.30 Perry Mason:
"El cas del còmic acabar".
22.30 Galeria oberta.
00.50 Telenotícies.
01.05 Bona nit.

DIMECRES - 15

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Joc de ciència".
14.30 Avanç informatiu.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"El llamp de Texas".
16.25 Pel·lícula:
"Fill meu!".
18.25 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 12.
21.30 Àngel Casas Show.

23.00 Tennis - Torneig Int. Palma de Mallorca.
01.00 Telenotícies.
01.15 Bona nit.

DIJOUS - 16

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada - "Àngel Casas Show".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Cita per computadora".
16.25 Pel·lícula:
"Un pas en fals".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 13.
21.30 Radio Cincinnati:
"El predicador".
22.00 Guaita què fan ara!
22.30 Temps d'estiu.
22.45 Tennis - Torneig Int. Palma de Mallorca.
00.45 Telenotícies.
01.00 Bona nit.

DIVENDRES - 17

13.50 TV3, segona vegada.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Gelati italià".
16.25 Pel·lícula:
"Vida de família".
18.00 Fi d'emissió.
19.30 Mister T.
20.00 Oliver Twist - 11.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 14.
21.30 Històries imprevisibles:
"El millor sistema".
22.00 TV3, presenta:
Contacte íntim - 3.
23.00 Trossos.
23.30 Telenotícies.
23.45 Bona nit.

DISSABTE - 18

14.40 Sardanes.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew: "El fetitxe vodú" (II).
16.50 Olímpics en acció:
"Tir olímpic".
17.50 La nova ruta de les Índies.
18.10 Retrat:
"Ed Mc Bain".
19.00 Fletxa negra - 13.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"Des del fons del cor".
22.30 Jazz.
23.30 Bona nit.

DIUMENGE - 12

9.00 Informe setmanal.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 El triomf d'occident.
13.30 Curro Jiménez:

"La promesa".

14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.05 Estrenes TV:
"Salvajes y libres".
17.40 Si ho sé no vinc.
18.35 Parada de postes.
19.25 El mateix dia a la mateixa hora.
20.00 Revista de viatges.
20.30 Telediari - 2.
21.05 En portada.
21.35 I vostè què opina?
22.40 Diumenge cinema:
"El sur".
00.40 Comiat.

DILLUNS - 13

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí

9.35 Els rics també ploreu - 69.
11.35 Rituals - 36.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 A tot saber.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Michael Knight en el circo".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Un, dos, tres.
22.40 Documents TV.
00.10 Telediari - 3.
00.40 Comiat.

DIMARTS - 14

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 70.
11.35 Rituals - 37.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Terenci a la fresca.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.

15.35 El cotxe fantàstic:
"Asesino a mediodía".
16.30 La tarda.
18.00 Barrio Sésamo.
18.30 Heidi - 2.
19.00 Els nostres arbres.
19.30 Expedició a l'Everest.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Quina nit la d'aquell any.
22.05 Sessió de nit:
"La gran guerra".
00.20 Telediari - 3.
00.50 Testimoni.
00.55 Comiat.

DIMECRES - 15

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 71.
11.35 Rituals - 38.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Vertedero ácido".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fogg.
19.00 Així fou, així ho conta.
19.15 A tope.
20.00 Les noies d'or - 34.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'Eden.
22.05 Corrupció a Miami:
"El hijo pródigo".
23.40 Aquesta és la meua terra.
00.25 Telediari 3.
00.55 Comiat.

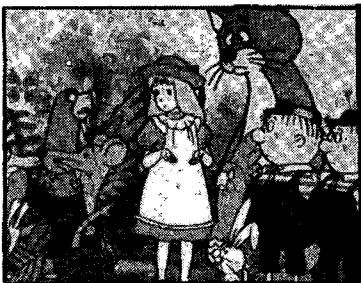
DIJOUS - 16

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 72.
11.35 Rituals: Ep. 39.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Què vol veure?
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Michael Knight en el Retiro".
16.30 La tarda.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims.
19.00 El bigoti de Babel.
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Carol Burnett.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Fortunata i Jacinta - 1.
22.15 Cicle de pel·lícules olímpiques.
23.50 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.

00.45 Comiat.

DIVENDRES - 17

8.00 Bon dia.
9.00 Pel matí.
9.35 Els rics també ploreu - 73.
11.35 Rituals - 40.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"La cooperativa".
16.30 La tarda.
18.00 L'aldea de l'arce.
18.30 Món Disney:

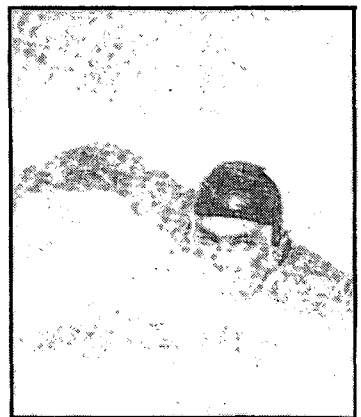

"Los niños que sabían demasiado" (II).

19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby.
20.30 Telediari-2.
21.05 Europa, Europa.
22.15 Divendres cinema:
"Dulce pájaro de juventud".
00.30 Telediari - 3.
01.00 Comiat.

DISSABTE - 18

9.00 Un, dos, tres.
10.30 Don Quijote de la Mancha.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Gent jove.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu - 92.

14.30 Pel matí... aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel el trapella - 10.
16.05 Primera Sessió:
"Un astronauta en la corte del Rey Arturo".
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Sí, digueu-me.
19.00 Numero 1.
19.35 L'equip "A":
"Blancos móviles".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Especial musical.
23.20 Misteri:
"La herencia Corvino".
00.30 Filmoteca TV:
"Amame esta noche".
02.15 Comiat.

DIUMENGE - 12

10.00 Santa Missa.
10.45 Tu pots.
11.15 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.

18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"Dos missioners".
19.25 Dibuixos animats.
19.45 Els diminuts:
"Nuestro amigo el bebé".
20.10 Com gat i gos:
"El golpe".
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Retransmissió esportiva.
00.00 Comiat.

DILLUNS - 13

16.00 Tour de França.
18.00 Al ritme del temps.
18.30 Picapuça.
19.30 Atletisme.
21.30 Cinema club:
"Impulso criminal".
23.20 Últimes preguntes.
23.50 Jazz entre amics.
00.50 Comiat.

DIMARTS - 14

15.00 Tour de França.
16.45 Comiat.
18.00 Al ritme d'un temps.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 El jardí de l'emperador.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El món és un escenari.
21.55 El temps és or.
22.55 La bona música.
23.45 Comiat.

DIMECRES - 15

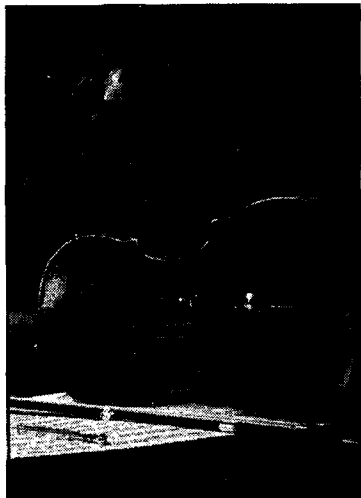
15.00 Tour de França.
16.45 Comiat.
18.00 Al ritme d'un temps.
18.25 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Picapuça.
19.30 Atletisme.
21.00 L'informatiu vespre.
21.10 Connexió amb Madrid.
21.00 El pols de Hollywood.
21.50 Tendido cero.
22.20 Fi de segle.
23.50 Temps de creure.
00.05 Comiat.

DIJOUS - 16

15.30 Tour de França.
16.45 Golf:
"Open Golf Championship".
20.30 L'informatiu vespre.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 L'estació de Perpinyà.
22.05 Dijous cinema:
"Mataron a Venancio Flores".
23.40 Metròpolis.
00.10 Comiat.

DIVENDRES - 17

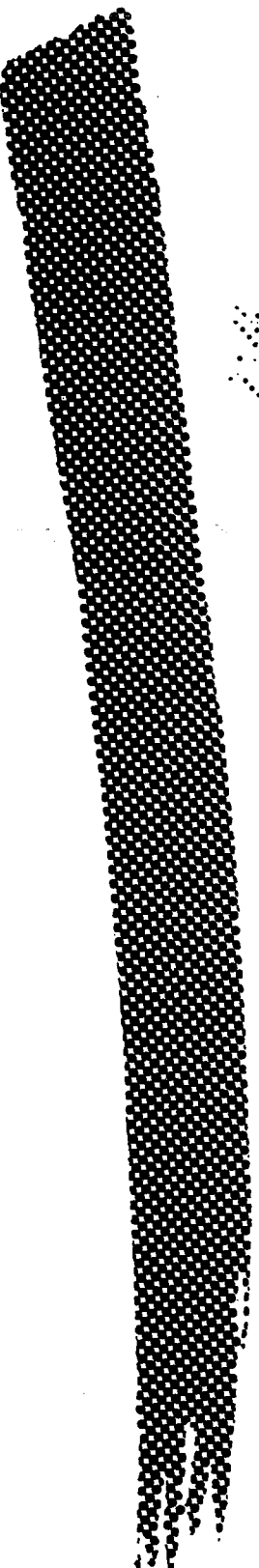
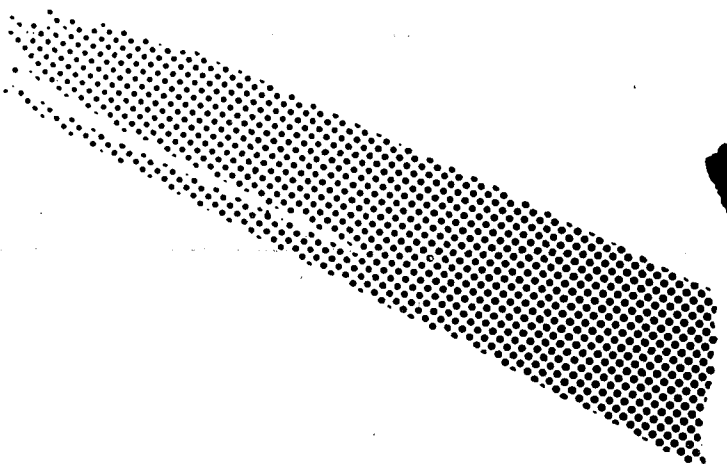
16.00 Tour de França.
17.15 Golf:
"Open Golf Championship".
20.30 L'informatiu vespre.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.

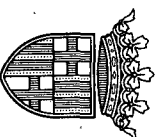
23.30 Temps moderns.
00.30 Comiat.

DISSABTE - 18

10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.50 Picapuça.
11.15 Mirades.
12.00 Una història particular.
13.00 El meu fill, el meu fill (8).
14.00 L'informatiu cap de setmana.
14.30 135 escons.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Amor, salut i feina.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Nit de teatre:
"Sublime decisión".
23.50 Diàlegs amb la música.
00.20 Estadi 2.
02.00 Comiat.

BARCELONA, MÉS QUE MAI.

Ajuntament de Barcelona